

ШЪРЛИ БЪЗБИ ЛИЛИЯ В НОЩТА

Превод от английски: Снежина Събева, Евелина Добрева, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ
ПЪРВА ЛЮБОВ
ПЪРВО РАЗОЧАРОВАНИЕ

ГЛАВА ПЪРВА

Начез, Мисисипи, пролетта на 1789 година

— Лельо София, мислиш ли, че в деня на сватбата си ще бъда също толкова красива като теб? — попита Сабрина и в големите кехлибарени очи просветна копнеж. Момиченцето стоеше до красивата тоалетна масичка от лъскаво дърво в елегантната спалня. София Агилар, нейната леля, седеше на тапицирана с кадифе табуретка и тъкмо разглеждаше критично лицето си в огледалото със златна рамка на тоалетната масичка.

Въпросът на Сабрина отклони вниманието на София, смешно млада на вид за вдовица на тридесет години, която тъкмо се канеше да встъпи във втори брак. Тя престана да оправя кремавата мантиля, която покриваше лъскавата ѝ черна коса, и погледна с любов племенницата си. Тъмните испански очи се присвиха и тя усмихнато отговори:

— Естествено, гълъбчето ми! В края на краищата си моя племенница, нали!

Девоичето се изкиска, но скоро малкото личице стана сериозно и то попита:

— Истината ли казваш?

Гласът на Сабрина прозвуча толкова сериозно, че София изненадано извърна глава. Малката очакваше боязливо преценката ѝ. Трудно е да се каже как ще се развие едно седемгодишно дете, помисли си лелята. Имаше нежно, добре оформено, живо лице — без съмнение, щеше да стане хубавица, макар и не според испанския идеал за красота. Цветът на косата ѝ смайваше всеки, който я видеше — прекрасна, пламтяща, червеникаво-златиста грива, която упорито се съпротивляваше на всички опити да бъде обуздана: дори сега, току-що вчесана и здраво сплетена, изпод сложната прическа надничаха упорити малки къдрички. Изненадващо тъмни вежди и ресници подчертаваха живите очи с цвят на кехлибар, които ставаха пепелно-сиви, когато се вълнуваше, и пламтяха в злато, когато се гневеше. Прав нос, с дръзко вирнато връхче, устата засега големичка — нямаше

съмнение, след десет години Сабрина щеше да стане истинска красавица. А останалото — лелята неволно се усмихна. По тяло и темперамент Сабрина беше същинско чистокръвно жребче, току-що навършило годинка — в главицата ѝ се въртяха само лудории, беше пламенна, твърдоглава, имаше слабо телце и дълги, невероятно тънки крачета. Но след няколко години... София се усмихна и тихо отвърна:

— Разбира се, че казвам истината, дете! В деня на сватбата си ще бъдеш прекрасна булка, най-красивата от всички!

Сияеща от радост, Сабрина се хвърли на врата на леля си, въпреки че обикновено ѝ беше безразлично как изглежда.

— Лельо София, толкова съм щастлива, че мама и татко ми позволиха да дойда в Начез за сватбата! Ти си най-добрата леля, която човек може да си пожелае. — Засмя се и сладко добави: — И си също така красива като мен, повярвай!

София се засмя и отговори, поклащайки глава:

— Непоправима си, миличка! Но сега мисля, че е крайно време да се преоблечеш. Или възнамеряваш да дойдеш така на сватбата ми?

Сабрина носеше дълга до земята, бяла, fino избродирана нощница. Въртна се и като вихрушка се втурна навън от стаята на леля си. София я проследи с изпълнен с любов поглед. Какво щастие, каза си с усмивка тя: собственият ѝ брак остана бездетен, но единствената ѝ сестра Елена роди това прелестно момиче.

И какво щастие, че въпреки значителното разстояние между Начез и Накодочес, където Елена живееше с единственото си дете и мъжа си, двете често се виждаха.

Алехандро дел Торес, съпруг на Елена и баща на Сабрина, беше богат мъж, който често пътуваше по работа и най-малко веднъж на две години идваше в Ню Орлиънс, за да проверява своите постоянно разширяващи се сделки и да обсъди с търговския си партньор по-нататъшните действия. Разбира се, семейството му го придружаваше при тези делови пътувания. След всяко посещение в Ню Орлиънс те потегляха надолу по реката към Начез, за да посетят София. Елена дел Торес беше по-голямата от двете, всички други роднини бяха измрели. След внезапната смърт на първия мъж на София, Хайме Агилар и Фариас, отнесен преди три години от треската, която върлуваше край бреговете на Мисисипи, Елена веднага пристигна, взе под свое покровителство изпадналата в шок София и замина с нея за Накодочес,

в източната част на испански Тексас. През месеците, прекарани в прекрасното ранчо на семейство дел Торес, София постепенно се съвзе и преодоля до известна степен мъката по ранната смърт на мъжа си.

София недоволно разтърси глава — след няколко часа щеше да се омъжи за Хю Дейнджърмънд и сега най-малко беше време да мисли за скръбта, изпитана след смъртта на Хайме. Днес започваше нов живот и денят трябваше да бъде прекрасен.

Въпреки това продължи да размишлява. През седемте години с Хайме бе водила мирен и доволен живот, докато първият брак на Хю беше всичко, само не и спокоен. Очите на София засвяткаха от гняв. Как можа Джилиън, покойната жена на Хю, да се държи така скандално? Цял Начез клюкарстваше за любовниците ѝ и страстта към пражосничество. А най-страшно беше безразличието към по-големия ѝ син Брет. Всички в Начез знаеха, че към Брет беше напълно равнодушна, а даряваше с цялата си любов второто дете, Мартин, който със сапфирените си очи и златните къдрици приличаше досущ на нея и беше ярка противоположност на Брет, един типичен Дейнджърмънд.

Ядосана на самата себе си, че точно днес се е замислила за тези неща, София се изправи грациозно, заразхожда се напред-назад из елегантната си стая и се опита да си представи бъдещето — колко щастлива ще бъде с Хю, с каква любов и привързаност ще дари двамата му сина... ако те допуснеха това.

Вероятно синовете бяха истинската причина за съмненията ѝ. Тя обичаше Хю. Слава Богу, катастрофалният брак и големият скандал след последната афера на Джилиън не го бяха направили женомразец. Но Брет...

София въздъхна. Преди седем години, когато Брет навърши десет, майка му избяга с един странстващ проповедник и взе със себе си осемгодишния Мартин. Всички бяха смаяни, когато Джилиън се влюби в бедняк, при това свещеник! Начез полудя. Хю откри жена си чак след година, и то в Ню Орлиънс, където тя си живееше, без да се стеснява, с един комарджия, добре известен в Начез. Любовникът ѝ предизвика Хю на дуел, който едва не му коства живота и го направи инвалид.

София съзнаваше, че най-много от всички пострада Брет. Майката го изостави и той се вкопчи в баща си, затова и борбата на Хю

със смъртта му оказа огромно въздействие. В известен смисъл тя направи и Брет инвалид — момъкът вече не вярваше на никоя жена, беше убеден, че всички лъжат и мамят. Как ли ще се преборя с това? — каза си София с натежало от мъка сърце. Седемнадесетгодишният ѝ доведен син се държеше много хладно с нея. Без съмнение, Брет ѝ нямаше доверие — той не вярваше на никоя жена. Но имаше един проблясък на надежда. Сабрина явно беше запленила от своя висок, представителен доведен братовчед. През последните седмици непрекъснато вървеше подире му. Фактът, че Брет търпи това, показва, че никой не може да устои на чара на Сабрина, каза си с усмивка лелята. Може би малката ще го научи, че не всички жени са чудовища.

Сякаш с магическа пръчица ги привлече с мислите си. През един от високите прозорци видя как Сабрина изскочи на моравата, облечена в рокля от жълт муселин. Брет стоеше под един от величествените дъбове. Необичайно мекият израз на лицето му издаваше, че е привлечен от детската магия на Сабрина и се чувства смутен от това.

Той изглежда толкова добре, каза си София, фино очертаното лице тъкмо се отърсваше от съвършената младежка красота. Имаше тъмна коса като Хю и същите характерни вежди. Очите, скрити зад дългите извити мигли, проблясваха тъмнозелени като нефрит. Бих дала цяло богатство за такива мигли, усмихна се на себе си тя. Брет, който нямаше още осемнадесет години и беше висок почти метър и седемдесет, имаше широки рамене и обещавахе да стане много силен мъж. Но държанието му беше отчайващо! Дали някога щеше да пробие ледените бариери, с които се беше оградил!

Ето че сега се усмихна и дръпна Сабрина за една от старателно сплетените плитки. В този миг към тях се присъедини трето лице и устните на София се изкривиха презрително. Мартин.

Тя полагаше искрени усилия да изпитва добри чувства към петнадесетгодишния Мартин, но това явно беше невъзможно. Мартин беше размирник по рождение, разглезен и егоист. Момчето изпитваше невероятно удоволствие постоянно да напомня на Брет, че майка им го е обичала повече и навремето е взела със себе си само него. Понякога много ѝ се искаше да го напляска. Особено когато лицето на Брет ставаше затворено, а очите на Мартин лъсваха от злоба.

Но София държеше да бъде справедлива и признаваше, че за Мартин положително не е лесно да живее с баща си и брат си след

толкова години, прекарани с майката. Освен това — София много искаше да го повярва — момчето вероятно още тъгуваше за майка си, загинала предната година в Ню Йорк при злополука с каретата. След смъртта ѝ Мартин трябваше да се върне в Начез, в семейството, което не беше виждал цели шест години. Сигурно не му беше лесно, но защо му доставяше такава радост да бъде непоносим? Беше инат, безсрамен и непокорен син и постоянно играеше злобни номера на Брет.

В този миг в стаята влезе Елена и сложи край на тягостните мисли на сестра си. Двете много си приличаха. Елена беше по-възрастна и малко по-закръглена, но имаше същите тъмни очи и гарвановочерна коса. По слепоочията ѝ вече сребрееха първите бели кичури, но въпреки четиридесетте си години притежаваше темперамента на двадесетгодишно момиче. Носеше елегантна рокля от тъмнозелена коприна с кокетен волан, тъмните ѝ очи примигваха, а в гласа ѝ прозвуча неподправено вълнение:

— Готова ли си? Отпрати камериерката преди цяла вечност, а Сабрина ми проглуши ушите колко си красива, така че, просто не можах да се сдържа повече.

София ѝ се усмихна с любов и грациозно се завъртя, така че богато надиплените поли на бледожълтата рокля зашумяха около стройното, с фини кости тяло, после попита:

— Е? Харесвам ли ти? Елена беше очарована.

— О, София, чудесно изглеждаш! — Забеляза нежната дантелена мантиля върху косата на сестра си и добави: — И съм толкова щастлива, че носиш сватбената ми мантиля.

— Надявам се, че това е достатъчна гаранция с Хю да бъдем толкова щастливи, колкото вие с Алехандро — пошегува се София.

Елена ѝ намигна дяволито и нежно прошепна:

— Тя ще ти донесе щастие, мила, непременно! — В този миг погледът ѝ падна върху позлатения часовник на тоалетната масичка: — Господи, вече е време да тръгваме за черквата... Вълнуваш ли се?

София се усмихна с усилие.

— Може би... и малко ме е страх.

— О, мила, недей така! — запротестира Елена. — Твоят Хю е истински мъж. А по-добър доведен син от Брет не би могла да си пожелаеш. Винаги е учтив и има такива добри обноски.

— Както забелязвам — рече саркастично София, — ти гледаш да не изтървеш някоя дума за Мартин.

Елена набърчи хубавия си малък нос.

— Малко кисело при толкова сладост няма да ти навреди.

София се засмя и вече нямаше време за размисъл — след няколко минути трябваше да потеглят за черквата.

Сабрина беше на върха на щастието. Каква хубава сватба, мислеше тя, притисната между родителите си. Всичко беше толкова вълнуващо: баща ѝ изглеждаше отлично в копринения черен костюм и бялата вратовръзка, когато поведе София през украсената с цветя черква към олтара и един игрив слънчев лъч превърна чернената му коса в огнен облак. Новата рокля на майка ѝ беше прекрасна, почти същата като сватбената рокля на леля ѝ София, а олтарът беше украсен като в приказка с множество пролетни цветя — нарциси, люляк и рози. Сабрина великодушно призна, че и сеньор Дейнджърмънд изглежда много представителен. Аристократичната му осанка беше подчертана още повече от бастуна със сребърна дръжка, тясното, тъмно лице засия, когато леля София сложи ръката си в неговата и облеченият в черно свещеник изговори думите, които ги правеха мъж и жена. Естествено сеньор Дейнджърмънд не беше толкова красив като сина си Брет... Дори приятелят му Морган Слейд не можеше да се мери с него, макар да беше много мил. Сабрина плахо погледна назад, където сеньор Брет седеше до сеньор Мартин, и въздъхна. Брет изглеждаше толкова добре в тъмнозеления жакет и бежовите панталони за езда. Ала защо лицето му, което я сгряваше със слънчева усмивка, беше сега така сковано? Не се ли радваше, че леля София ще стане негова майка? Сабрина беше разтревожена. Нима Брет не харесваше леля София?

Брет наистина имаше нещо против София. Намираще, че е много мила — но все пак беше жена. А преди години една жена нарани ужасно баща му и това едва не му коства живота. Брет би предпочел Дейнджърмъндови да продължат да си живеят без проблемите, както непрекъснато създаваха жените.

Разбира се, те не бяха излишни — той самият и най-добрият му приятел Слейд направиха това откритие преди няколко месеца при една отзивчива проститутка в Начез.

Макар да беше проумял, че жените доставят физическо удоволствие, Брет много искаше да предпази баща си от стъпката, която считаше за глупост. Той обичаше Хю и много му се искаше да предотврати новата болка, която неминуемо щеше да му причини женското коварство. Странно, че Хю толкова желаше сватбата със София Агилар, а тъй като Брет не искаше да го наскърбява, беше принуден да премълчи. Но само поради тази причина не е необходимо да я харесвам, каза си тъжно той. Брет не обичаше София, но не можеше и да я мрази. Само не позволяваше тя да се доближи толкова близко до него, колкото до баща му. Преди много време, докато седеше изплашен край леглото, в което Хю се бореше със смъртта след дуела с любовника на Джилиън, взе твърдото решение никога да не се доверява на жена. Тази решителност щеше може би да избледнее с времето, ако не си я напомняше непрекъснато — всеки път, когато баща му, куцайки, минаваше с бастуна си покрай него.

Разбира се, никога нямаше да бъде толкова глупав, че да се ожени, и нямаше да позволи която и да е жена да придобие значение в живота му. Жените бяха създадени, за да бъдат използвани, и той възнамеряваше да прави точно това! В този миг обаче, почти като напомняне, че и той не следва винаги студения диктат на разума, погледът му срещна загрижените очи на Сабрина.

Строгият израз изчезна и суровото младо лице на Брет се отпусна. Естествено Сабрина не можеше да бъде причислена към жените — та тя беше още дете. Пленителна малка вещица — това беше тя. За да прогони мрачните си мисли и да изтрие загрижеността от лицето ѝ, Брет се усмихна и ѝ намигна дръзко през пътеката между пейките.

За миг само грижите на Сабрина се изпариха и тя засия на среща му. Слава Богу, сеньор Брет вече не беше тъжен. Никога не искаше да го вижда нещастен.

ГЛАВА ВТОРА

Непосредствено след венчавката всички отпътуваха за Ривървю, в имението на Дейнджърмъндови. То дължеше името си на разкриващата се гледка към бурната Мисисипи, която течеше под хълма, на който преди почти шестдесет години, през 1730, бе построил къщата си един английски контрабандист.

Първоначално представлявала само скромна колиба сред заобикалящата я пустош, но сега, през 1789 година, предлагаше елегантен, внушителен дом за София, станала току-що госпожа Дейнджърмънд.

Тя го чувстваше вече наистина като свой дом, защото в дните преди сватбата живя тук заедно със семейство дел Торес. Елена и Алехандро щяха да останат още известно време и да се грижат за Брет и Мартин, докато тя и Хю предприемат кратко сватбено пътешествие до Ню Орлиънс. Грижите ѝ се бяха изпарили. София обичаше съпруга си и сега, грейнала от радост, поздравяваше гостите си.

Огромна студена бюфет очакваше многобройната тълпа. Имаше най-различни болета в сребърни купи, вина и освежителни напитки. Тежките сребърни подноси бяха отрупани с банички с шунка, раци и пълнени пилета. Разбира се, за Сабрина най-хубавото бяха множеството десерти. Брет неволно се засмя, когато видя как очите ѝ постоянно се връщат на примамливите лакомства.

Сабрина беше единственото дете на празненството — беше ѝ позволено да участва в него само защото бе на гости заедно с родителите си в Ривървю. Като единствено дете, тя бе свикнала да живее сред възрастни и се радваше, защото стоейки до майка си, можеше да разглежда дамите, облечени в официални рокли. Брет се чувстваше задължен да я забавлява, макар и сам да не знаеше защо. Учудваше се на самия себе си, но продължаваше да държи малката ръчичка и невъзмутимо понасяше подигравателните забележки на Мартин и неговите приятели.

Направи една обиколка със Сабрина и се погрижи тя да получи от всички онези чудесни неща, които привличаха едно седемгодишно

момиче. След като гостите си отидоха, двамата с Морган прибраха няколко шишета от най-доброто вино на Хю и се скриха на полянката в подножието на хълма. Изтегнаха се под един широко разклонен дъб, за да се насладят на киното и на нощта, докато Брет долови подозрително шумолене в храстите. Въздъхна примирено и извика:

— Хайде излез, Мартин, знам че си ти. — Намръщи се, а Морган извъртя комично очи към небето, когато се показва Мартин и заплаши:

— Видях как измъкнахте бутилките от избата. Ако татко беше тук, щях да му кажа.

Единственият коментар на Брет беше презрителен поглед и Мартин плачливо се примоли:

— Няма да ви издам, ако ми позволите да участвам. Аз съм почти на вашата възраст и не разбирам защо не ми разрешавате да правя това, което и вие... А онази хлапачка Сабрина винаги идва с теб!

Леденият поглед на Брет го накара да млъкне.

— Остави Сабрина на мира! И няма защо да ме издаваш на татко — когато навърших шестнадесет, получих свободен достъп до избата с вината.

Мартин призна поражението си и повлече крак като пребито куче. Брет почувства угризения на съвестта и извика:

— Хайде, ела при нас, щом толкова ти се иска.

Мартин не чака да го канят втори път и се хвърли на земята край двамата приятели.

За известно време се възцари доволно мълчание, докато Морган се обърна към Брет и сладникаво заговори:

— Днес следобед ти беше много галантен към новата си братовчедка. — Опули сините си очи и попита с престорена невинност: — Да не би да се задава любовен роман? Може би семейството те е сгодило за малката дама? Е, тя още е съвсем младичка, но ти по-добре си знаеш. Но все пак внимавай! Я си представи, че си остане плоска като дъска, а по лицето ѝ излязат пъпки!

Брет сърдито го изгледа.

— Млъкни, за Бога. Та тя е още дете! — После прибави смутено: — Аз... ами, аз просто я съжалих.

Морган изсумтя презрително и Брет се изчерви. Приятелят му не го остави на мира.

— Много дълго трае това съжаление! От четиринадесет дни сте неразделни. — Очите му искряха шеговито. — Само не ми казвай, че си променил мнението си за жените. Мили Боже, да не би да си решил да я вземеш още сега, за да я възпитаеш като свършена съпруга?

Лицето на Брет се изчерви още повече и стана съвсем момчешко. Мартин се ухили злобно, доволен от смущението на брат си, и каза:

— Не, не е това. Ще му се да има робиня, която го обожаваш. В нейните очи той е безгрешен, а все пак е нещо ново да изглеждаш полубог, нали?

— Не е вярно! — ядосано запротестира Брет, но изведнъж осъзна, че наистина прекарва много време с малката. — Тя е самотна. Бях просто учтив — всеки друг на мое място би постъпил така — промълви смутено той.

Морган изкриви подигравателно устни.

— Естествено...

— Не можете ли да говорите за нещо друго? Май и ти си й хвърлил око, щом говориш така! — извика разгневено Брет.

Морган се засмя и с това въпросът приключи. Изпиха виното и когато най-после се отърваха от Мартин, им се прииска да отидат до Силвър Стрийт. И не беше за чудене, че Брет, млад и разгорещен, прекара нощта в старание да разбере колко удоволствия би могла да достави една жена на един мъж.

Странно, но когато на следващата сутрин се събуди с натежала глава и гузна съвест, се сети за Сабрина. Шегите на Морган го бяха засегнали дълбоко, затова се закле вече да не обръща внимание на доведената си братовчедка.

Удържа на решението си точно два дни, след което вече не беше в състояние да понесе тъжното, наранено лице на Сабрина. Сутринта на третия ден веднага тръгна да я търси. Тя седеше унило под едно магнолиеве дърво и изглеждаше толкова нещастна, че сърцето на Брет се сви — само той беше виновен за тъгата ѝ.

Трябваше непременно да я накара да се засмее, пък Морган нека продължава да го дразни. Запъти се усмихнат към нея и каза:

— Вчера открих гнездо на пъдпъдъци. Да ти го покажа ли?

Очите на Сабрина засияха от радост.

— О, да — прошепна тя, без да се замисля. Все пак, малко недоверчива поради поведението му през последните два дни, добави с

известна хладина: — Е, ако наистина го желаеш.

Гнездото на пъдпъдъка беше доста отдалечено от къщата. Двамата вървяха тихо през гъстата гора, в която растяха къпини и пълзящи растения, диви сливи, борове, дъбове и кестени. Бяха навлезли доста навътре, когато Брет сложи пръст на устните си и клекна.

Минаха няколко секунди, преди Сабрина да различи кафеникавочерните пера на пъдпъдъка под пъстрите листа върху горската почва, но после беше очарована.

— О, сеньор Брет! — пошушна тя. — Колко е прекрасно! Много е хубав, нали?

Брет кимна и двамата се отдалечиха на пръсти. От този ден нататък започнаха да посещават ежедневно пъдпъдъка. Сабрина всеки път носеше парченца стар хляб и ги оставяше на земята на известно разстояние от гнездото. Пъдпъдъкът ги наблюдаваше внимателно с лъскавите си като копчета очи.

— Той ни познава — каза убедено Сабрина една сутрин. — Съвсем сигурно, сеньор Брет! Не отлита никога, когато идваме! Мислиш ли, че бих могла да го погала?

Брет се усмихна и мило я погали по косата.

— Страхувам се, че не, съкровище. Птичето е страхливо и щом се излюпят пиленцата, ще отлети.

Лицето на Сабрина се обтегна от внезапното разочарование.

— О, надявам се поне да видим малките.

— Ще ги видим, не се бой — обеща Брет.

На връщане откриха, че Мартин ги беше проследил. Гласът му прозвуча презрително:

— Гнездо на пъдпъдък! И само за това се влачите всеки ден тук?

Сабрина отговори съвсем сериозно:

— О, сеньор Мартин, това не е обикновен пъдпъдък... Той познава сеньор Брет и мен!

Мартин я изглежда отегчено, но Брет познаваше брат си.

— Няма да пипаш гнездото, ясно ли е? — произнесе предупредително той.

Мартин смутено се взря в зелените му очи.

— Естествено, за какво ми е това тъпо гнездо?

Но продължение на няколко дни Брет наблюдаваше внимателно Мартин, но той очевидно не обръщаше внимание на гнездото.

След седмица малката птица изчезна. Брет не се замисли много, реши, че е отишла да търси храна, и тръгна отново към къщи, предполагайки, че Сабрина ще го последва. Още от сутринта тя беше много учудена, защото беше убедена, че пиленцата ще се и излюпят днес. Затова не тръгна след Брет, а се промъкна още по-близо до гнездото. Като видя счупените черупки, запляска радостно с ръце. Колко хубаво — нейният пъдпъдък не си бе отишъл, без да ѝ покаже пиленцата си. Понечи да извика Брет и в този миг пред очите ѝ се разкри страшна гледка — на половин метър от гнездото се извиваше змия, в една част от тялото си неестествено издута.

В първия миг Сабрина сякаш се скова, но след топа се сети как малкият пъдпъдък всеки ден се оглеждаше за нея, и изведнъж я обзе гняв. Нададе силен вик, грабна един сух клон и се хвърли към змията.

Брет чу вика и хукна обратно към гнездото. Хълцайки, Сабрина продължаваше да шибва змията с клона. Влечугото беше отдавна мъртво, когато Брет успя да изтръгне клона от ръцете на момиченцето. Малката хлипаше отчаяно, сълзи се стичаха по лицето ѝ, а в очите блещукаха златни искри. Отпусна ръце и се хвърли в прегръдките на Брет.

— Тя ги е изляла! — извика, изпълнена с отвращение.

— Знам, миличка, знам. Но такива неща се случват в природата — промълви безпомощно Брет. Вдигна Сабрина, притисна я до себе си и зашепна успокоителни думички в ухото ѝ.

Малката го прегърна през врата и скри лице под брадичката му, но внезапно вдигна глава и каза строго:

— Не биваше да се случва! Не и с моя пъдпъдък!

Брет се взираше в разплаканото личице и много му се искаше да ѝ каже нещо утешително, но думите засядаха в гърлото му. Пълните със сълзи очи святкаха от гняв, бузките пламтяха. Пълните мамещи устни бяха само на сантиметри от неговите и внезапно го заля вълна от нежност. Отблъсна Сабрина и грубо я пусна на земята. Едно седемгодишно момиче нямаше право да събужда у него такива чувства. Пое дълбоко въздух и се опита да се съсредоточи върху това, което искаше да каже.

— Не, не трябваше да се случва, мъничката ми, но ето че стана. Трябва да се примириш с това. Природата е жестока, животът също. Не всичко става според желанията ни — смънка безпомощно той.

Стана така, сякаш смъртта на пъдпъдъка сложи край на разбирателството помежду им. Брет започна да избягва Сабрина. Онова, което изпита към нея, беше достойно за осъждане и той се опитваше да се убеди, че случилото се е още едно доказателство колко опасни могат да бъдат жените — дори и най-младите. Сабрина страдаше много от създалото се положение. Чувстваше се объркана и наранена и колкото повече наближаваше денят на заминаването им за Накодочес, толкова повече се убеждаваше, че сеньор Брет не заслужава да бъде обичан — той беше чудовище!

Два дни след случката със змията Брет слезе от коня след утринната езда и чу как един от ратаите в обора се караше на Мартин. Като забеляза, че Брет наблюдава сцената, брат му потрепери от страх. Английският коняр беше извън себе си:

— Махна ли змията? Нямам нищо против да ловиш животни, но няма да търпя змии в близост до конюшната, още повече проклетата мокасинова змия — само през трупа ми! Недоумявам как можеш дори да се допреш до такова нещо! Ще я пуснеш на свобода още днес или ще я убиеш!

Мартин се опита да избяга, но нямаше късмет. Брет го настигна и го напердаши здравата. Няколко дни след това момчето ходеше с насинено око.

В деня преди осемнадесетия рожден ден на Брет, София и Хю се завърнаха от краткото си сватбено пътешествие. Бракът явно се отразяваше добре и на двамата. Изглеждаха влюбени като през първия ден.

Скоро след завръщането си София забеляза, че между Брет и Сабрина нещо не е наред. Следващата сутрин тя попита Елена:

— Какво, за Бога, е станало между дъщеря ти и доведения ми син? Ядосала ли го е?

Елена вдигна безпомощно рамене.

— Не знам, но е удоволствие бих издърпала ушите на Брет! Отначало беше толкова мил, а след това изведнъж престана да й обръща внимание. Мъже! Никога няма да ги разбере!

Следобед пристигна подаръкът на Хю за рождения ден на Брет. Цялото семейство се събра във варосаната конюшня, за да му се възхити. Прекрасен двегодишен, кестенявокафяв жребец, силно и темпераментно животно, което Брет сам трябваше да опитоми и обзиди.

При вида на полудивия пръхтящ кон Сабрина веднага забрави обтегнатите си отношения с Брет. Жребецът беше чистокръвен, арабският му произход личеше от малката дръзка глава и дългите, невероятно стройни крака. Беше във възторг. Гневът ѝ се изпари и тя се взря с отворена уста в лъскавата кожа на жребеца, червеникава в ярката дневна светлина. Конят се изправи на задните си крака и заудря с копита. Сабрина въздъхна:

— О, сеньор Брет! Той е чудно хубав!

Брет беше поразен от великолепия подарък и забрави решението си. Усмихна се на Сабрина и каза:

— Прекрасен е, миличка.

Тя отвърна на усмивката му. Камък се смъкна от сърцето ѝ и светът отново стана прекрасен. Сбърчи малкото си носле и упорито настави:

— Той е не просто прекрасен, той е просто чудно хубав! Погледни само как блести слънцето върху кожата му — същински пламък. Чудно хубав пламък! Трябва да го наречеш Пламък, отива му, той е огнен кон!

— Брет би трябвало сам да реши как да кръсти жребеца — намеси се баща ѝ Алехандро.

Брет помисли малко и каза:

— Всъщност, защо не Пламък? Подхожда му. — Намигна на Сабрина и продължи: — Както казва Сабрина, той е чудно хубав Пламък.

Сабрина хвърчеше от радост.

— Наистина ли ще го кръстиш така? А може ли някога да го пояздя?

Единогласно „не“ беше отговорът на всички присъстващи и Сабрина овеси нос. Брет пое неблагоприятната задача да ѝ обясни защо не може да язди Пламък.

— Конят още не е обзиден, Сабрина, и практически е дивак. Никой не се е качвал на гърба му и дори конярите казват, че е буйно

животно. Много е силен и е твърде опасен за теб. Няма да го яздиш. Забранявам ти!

Сдобряването беше забравено. Сабрина изсъска гневно:

— Мога да го яздя, сигурна съм.

Внезапно Брет се сети, че бе решил да не я допуска близо до себе си, и рязко възрази:

— Не, не можеш. Та ти си още дете.

С нищо друго не би могъл да я нарани повече, отколкото е тази забележка. Сабрина впери ужасени очи и него, отметна назад червената си грива и хукна напън от конюшната. Тя ще му докаже... И може би тогава ще стане по-любезен с нея.

Удаде ѝ се случай да осъществи намерението си много по-рано, отколкото предполагаше — още на следващата сутрин. Стана първа, защото всички празнуваха до късно през нощта рождения ден на Брет, и забеляза, че освен прислугата, заета с работата си, навън нямаше никой.

Измъкна се от дома и тръгна към конюшната. Прекачи се през оградата в заграденото пасище и с възхищение се вгледа в Пламък, който се насочи към нея.

Двамата се огледаха недоверчиво — големият, неопитомен жребец е пламтяща грива и малкото момиче с огненочервени коси. Сабрина бързо отскубна малко детелина, която растеше до един кол, и я предложи на жребеца в знак на приятелство. Пламък захрупа листата и Сабрина усети, че сърцето ѝ ще се пръсне от възбуда. Протегна предпазливо ръка към мекия му нос и въздъхна блажено, когато той я близна и ѝ позволи да го докосне.

Скочи и хукна към конюшната, за да донесе малко овес и ечемик. Искаше приятелят ѝ да продължи да яде от ръката ѝ.

Първоначално нямаше намерение да го язди, но жребецът стана все по-доверчив, затова се покатери най-горната пречка на оградата на оградата и предпазливо го погали по гърба, докато той събираше нападалите по земята зърна. Не успя да устои на изкушението. Пламък стоеше непосредствено до оградата, само на педя от мястото, на което беше кацнала Сабрина, и преди да размисли сериозно, момиченцето скочи на гърба му.

Въпреки че беше стоял до късно през нощта, Брет се събуди малко след Сабрина; и него също като нея го теглеше към конюшната.

Трябваше да се увери, че Пламък не беше само сън. Пристигна до ограденото място тъкмо когато Сабрина се плъзна върху гърба на жребеца.

Пламък се изненада от необичайната тежест на гърба си. Вдигна неспокойно глава, изпръхтя силно и нервно затропа с крака. Сабрина умееше да язди от най-ранна възраст, затова инстинктивно притисна колене в слабините на жребеца и се залови с две ръце за гривата му.

Брет се вцепени. Усети как сърцето му заби лудо при мисълта какво щеше да направи неопитоменото животно с това нежно, безпомощно създание, ако се разлудееше. Мили Боже, направи така, че да не ѝ се случи нищо, помоли се безмълвно той.

Товарът върху гърба му правеше жребеца все по-нервен. Той започна да рие с копито, отметна глава назад и затанцува настрани из ограденото пасище. Сабрина не забелязваше Брет, а много ѝ се искаше той да види как се справя с жребеца.

Младежът се приближи с извънредна предпазливост до оградата, за да не изплаши детето и коня.

— Добро утро, Сабрина. Както виждам, наистина си успяла да се покатериш на гърба на Пламък.

Сияеща от радост, Сабрина насочи коня към него и извика:

— О, сеньор Брет! Толкова се надявах да ме видиш! Нали ти казах, че мога да го яздя!

Сега обаче Пламък загуби търпение и с гневно цвилене се изправи на задните си крака. Сабрина се плъзна надолу, но отчаяно се вкопчи в гривата. Още при първото движение на Пламък, Брет скочи на оградата. Конят и ездачката бяха само на сантиметри от него и когато жребецът отново стъпи здраво на земята, момъкът протегна мускулестите си ръце, издърпа Сабрина от гърба на коня и се метна с лекия си товар от другата страна на оградата. Пламък се отдалечи с рязко разтърсване на главата, щастлив, че се е отървал от необикновения товар.

Сабрина беше всичко друго, само не зарадвана от спасението си. Гласът ѝ прозвуча сърдито:

— Положително нямаше да падна! Яздила съм много коне. Да не съм бебе!

Облекчението на Брет, че не се случи нищо лошо, се превърна в сляп гняв.

— Ти, малко дяволско изчадие! Току-що спасих нещастния ти животец! — Нефритенозелените очи гневно святкаха. — Освен това изрично ти забраних да го яздиш! Как смееш да не ме слушаш!

Сабрина изкриви лице и му се изплези. Това преля чашата. Объркан от силните чувства, които предизвикваше у него това дете и разгневен от постъпката ѝ, Брет я сграбчи, просна я напреки на коленете си и я натупа така, че тя го запомни за цял живот. После я изправи на крака и изрева:

— Надявам се, че това ще ти е за урок! И повече да не ми се изпречваш на пътя!

Сабрина смело преглътна парещите сълзи. Долната ѝ устничка се разтрепери, кехлибарено-златистите очи пламнаха и тя изкрещя:

— Мразя те, сеньор Брет! Мразя те! Не искам да те видя никога вече! — И се отдалечи е гордо вдигната глава.

Брет извика след нея:

— Още по-добре за мен! — Макар че всъщност искаше да изтича подире ѝ и да я помоли за прошка. Но веднага потисна това желание. Защо беше такъв глупак! Това момиченце още отсега показваше истинското си лице — едно малко дяволче в женски образ, което от дете изпробваше номерата си върху лековерните мъже — инат, своенравна и коварна.

ЧАСТ ПЪРВА
ГОРЧИВО-СЛАДКО ПРОБУЖДАНЕ

ГЛАВА ТРЕТА

Пакогдочес, Испански Тексас, лятото на 1799

Първи август 1799 година. Утрото на седемнадесетия рожден ден на Сабрина дел Торес изгря ясно и ослепително красиво. Започна един от онези чудни лениви летни дни, които тя обичаше най-много. Събуди се тъкмо когато слънцето надникна иззад високите, благоуханни пинии, издигащи се близо до обширната, измазана с глина къща, в която беше израснала. Измъкна се гола от мекото пухено легло и грациозно изтича до двойната врата в дъното на стаята. Бутна крилата и излезе на тесния балкон откъм задната страна на къщата. Не се боеше, че някой може да я види. Стаите ѝ се намираха на последния етаж в края на дългото странично крило, пристроено от баща ѝ след сватбата му с Елена. Пред погледа ѝ се разстилаше само безкрайна, сочнозелена гора. Разпери ръце и като някоя езическа жрица се отдаде на ласките на слънцето. Утринната заря разпали огън в златистата, дълга до кръста коса и подобно ръка на любовник погали високото, стройно тяло, гърдите с коралови връхчета плоския корем, огненочервените кичурчета в основата на бедрата и дългите, добре оформени крака.

Слънцето превърна младото момиче в лумнал пламък в аленочервено и златно. То въздъхна доволно и се залюля, наслаждавайки се на топлината. После с искряща усмивка отиде до железните решетки, опасващи балкона. Подпря лакти на парапета и щастливо зарея поглед над дърветата, през които проблясваше сребристата повърхност на езерото, в хладните води на което обичаше да се гмурка в топлите дни.

Но днес няма време за плуване, помисли с усмивка тя. Днес беше рожденият ѝ ден. Тя беше едничко дете на баща си, наследница на значително имущество и затова рожденият ѝ ден беше важна дата за всички в ранчото на дел Торес. И семействата от околностите със синове на възраст за женене, съседите и приятелите, които я познаваха от рождение, щяха да се съберат на фиеста в ранчото. Подготовката за

празника беше в ход от седмици, а дни наред вече в кухнята печаха и готвеха. Големият салон беше отворен, проветрен, изтърган и излъскан, докато всеки полилей, всяка плочка от мозайката по пода и всяка мебел засияха в пълния си блясък.

При мисълта за големия салон лицето на Сабрина помръкна. Щяха да го отворят за първи път след смъртта на майка ѝ преди десет години. Припомни си трагичната гибел на Елена малко след сватбата на леля София в Начез през лятото на 1789 година и болка прониза сърцето ѝ.

Малката чувствена уста се опъна в сурова извивка. За първи път от години си спомни за болезнената раздяла с Брет Дейнджърмънд. Какво чудовище, помисли си гневно. При все че беше мило момиче и не беше дребнава, Сабрина никога не забравяше обида или несправедливост, а според нея след смъртта на пъдпъдъка Брет се беше държал отвратително... особено на сутринта, когато беше яздила жребеца. Тогава постъпи обидно и много я нарани, но всичко това беше нищо в сравнение с болката и отчаянието, които изпита, когато два дни преди заминаването майка ѝ Елена бе убита от ниско паднал клон. Бе загубила контрол над коня си по време на сутрешната езда.

Никой не можеше да повярва, че милата, весела Елена с мъртва. Погребяха я в малкото семейно гробище на Дейнджърмъндови, а два дни след това Алехандро и Сабрина отпътуваха. Начез се превърна в място, изпълнено с болезнени спомени. През следващите години Алехандро два-три пъти посети семейството на Хю, но Сабрина повече не стъпи там. Леля София редовно ѝ пишеше и девойката старателно отговаряше на писмата, но нямаше желание да види отново Начез.

След смъртта на Елена, Сабрина и баща ѝ много се сближиха. Взаимната любов им даваше чувство за сигурност и чуждият човек би помислил, че Елена е още жива, толкова естествено двамата бяха втъкали спомена за нея в своя живот. Въпреки ранната смърт на майката, детството на Сабрина протече щастливо. Тя прекарваше много време с баща си и му помагаше в ежедневните задължения. Растеше по-свободно, отколкото майка ѝ би позволила, ако още беше жива, но неортодоксалното възпитание на баща ѝ и зрелостта,

натрапена от трагичната смърт на Елена, не ѝ се отразиха зле. Глезеха я, но в някои отношения Алехандро изискваше от нея толкова, колкото би изисквал от един син.

Леля Франсиска, по-голямата сестра на баща ѝ, намираше за скандално, че Сабрина не умее нито да шие, нито да води домакинството, но повечето хора се възхищаваха от темпераментната дъщеря на Алехандро. Вярно, че не изпълняваше задълженията, с които трябваше да се справя всяка млада дама с нейното положение, затова пък яздеше като команч, стреляше по-добре от повечето мъже, боравеше невероятно сръчно с нож, а речникът ѝ би накарал всеки пиян нехранимайко да пребледнее от завист. Сабрина беше неповторима и любимка на цялото ранчо, затова рожденият ѝ ден представляваше събитие за Накодочес.

Девојката въздъхна и се върна в стаята. Камериерката ѝ Бонита можеше всеки момент да се появи с таблата за закуска. Хвърли последен поглед към синьото небе и тихо прошепна: „Пожелай ми всичко хубаво, мамо. Днес често ще мисля за теб...“

Наля студена вода в един порцеланов леген, наплиска лицето си, грабна сребърната четка и се опита да усмири къдриците си. След това навлече бялата ленена нощница, която Бонита приготвяше всяка вечер, като не преставаше да мърмори. „Не може човек да спи гол, грехота е!“ Сабрина я обличаше набързо всяка сутрин, за да не дразни Бонита.

Едва се отпусна на обточените с дантела възглавници, когато Бонита, с патешка походка и топла усмивка на тъмнокожото лице, внесе в стаята голяма сребърна табла. Всяка сутрин Сабрина получаваше топъл шоколад и сладкиш, наречен „пан дулче“. Днес обаче върху таблата беше поставен огромен букет жълти рози, а до него малка, облечена в плат кутийка. При вида на розите от гърдите на Сабрина се изтръгна радостен вик.

— Честит рожден ден, мила! — Сбръчканото лице на Бонита и мъдрите кафяви очи сияеха.

Бонита беше бавачка на Елена и когато господарката ѝ се омъжи за забележителния Алехандро дел Торес, тя я последва в пустошта на Испански Тексас, за да наглежда купчината деца, които сигурно скоро щяха да се появят. Но Елена роди само едно бебе — Сабрина, и Бонита отдаде цялата си любов на това дете.

Сабрина вдъхна аромата на розите и Бонита с тъга си помисли колко би се гордяла на този ден Елена е дъщеря си.

Хвърли недоверчив поглед към нощницата, по която нямаше и следа от гънки, и си каза, че доня Елена нямаше да търпи свободния нрав на своята щерка.

Бонита беше стара, тъмната ѝ коса бе прошарена от сиви кичури, тялото кръгло като топка. Но лицето беше весело и никой не можеше да устои на смеха ѝ. Водеше домакинството с желязна ръка. Само сеньорита Сабрина и господин Алехандро правеха каквото си поискат. Достатъчно беше дон Алехандро да я щипне по бузата и да се усмихне и Бонита се разтапяше. А на кехлибарените очи на Сабрина никой не можеше да устои. Както обичаше да казва камериерката, малката Сабрина би се справила и с дявола само с един поглед.

Сабрина отвори облечената в плат кутийка и прекрасните ѝ очи овлажняха от умиление. Върху бяла сатенена възглавничка лежах прекрасни изработени златни креолски обици. Попипа ги и почтително прошепна:

— О, Бонита, как ме глезиш!

— Така е — отговори през смях Бонита и погали къдриците на своята любимка. После каза: — Има дни, в които го заслужаваш, и днес е точно такъв ден.

Без да я е грижа за олюляващата се ваза с розите и каната с шоколада, Сабрина протегна ръце към старата си бавачка.

— О, Бонита, толкова те обичам! Винаги ще пазя тези вълшебни обици! Ще ги сложа довечера на фиестата.

Остатъкът от деня премина също така приказно, както беше започнал. Върволицата гости не секваше и Сабрина бе отрупана е подаръци: златен гребен от жените в кухнята, обкована със сребро юзда от конярите, красива бяла дантелена мантия от леля Франсиска, украсено със сребро седло от станалите изведнъж срамежливи вакерос, а баща ѝ бе измислил странна комбинация: елегантна кама от толедска стомана и искрящо колие със смарагди.

За празника в чест на рожденицата Сабрина сложи колкото се може повече от новите бижута. Бонита вдигна косата ѝ с новия златен гребен, обиците красяха малките уши, а на шията искряха смарагдите от баща ѝ. Роклята беше от бяла коприна, водопад от дантели обрамчваше широкото деколте и краищата на богатата разперена пола.

Бялата дантелена мантия от леля Франсиска беше надиплена около голите рамене и ръце. Ефектът беше поразителен: огненочервената коса, смарагдите върху кадифената кожа с цвят на мед и бялата рокля накараха младите кабалероси да повярват, че им се е явила богинята на огъня — богиня, в чийто обятия е блаженство дори да изгориш. Сабрина въобще не усещаше възхитените погледи на младите мъже, а и на мнозина по-възрастни. Наслаждаваше се на вечерта с наивността на дете. Не пропускаше танц, а веселият смях и омайващите усмивки очароваха всички гости. Алехандро я наблюдаваше със смесица от гордост и меланхолия.

Само да можеше да я види Елена, мислеше той, само да беше и тя с нас...

За момент мисълта за непоправимата загуба надделя и той посегна към сребърната гривна с тюркоази, която Елена му беше подарила при годежа и която не сваляше от ръката си. Разтърси глава — днес не беше ден за тъжни мисли. Елена не би искала такова нещо, помисли си той и се насили да се усмихне.

— Хубава двойка, нали? — каза Франсиска де Ла Вега, която стоеше до него и не откъсваше очи от Сабрина, която танцуваше с братовчед си.

— Права си — отговори с лека ирония Алехандро. — Но ние с теб сме малко пристрастни, не считаш ли? Все пак Сабрина ми е дъщеря, а Карлос ти е син.

Франсиска доволно се усмихна.

— Така е, но независимо от това са красива двойка — и ще бъде чудесно да се свържат в брак. Ако обединим ранчото на дел Торес и това на де Ла Вега, ще създадем най-голямото имение от тази страна на реката.

Алехандро не отговори. Сестра му предпочиташе да пропуска обстоятелството, че финансовото положение на семейство де Ла Вега не е много розово. Съпругът ѝ Луис де ла Вега само преди месец уж между другото спомена за затрудненията си, а синът му Карлос миналата седмица през смях заяви, че имат достатъчно земя и добитък, но ако искал да се сдобие с пари, май трябвало да се ожени за някоя богата наследница. Алехандро бе далеч от мисълта да подозира сестра си, че поради тази причина се опитна да ускори женитбата между децата им. Всеки, който притежаваше земя, изпаднаше понякога в

парични затруднения и Луис сигурно скоро щеше да си стъпи на краката. Франсиска открай време се опитваше да събере Сабрина и Карлос. Всъщност Алехандро нямаше възражения към младежа: от добро семейство, красив и с двадесет и шестте си години достатъчно възрастен, за да се справи с буйния нрав на Сабрина. Въпреки това през последните две години Алехандро твърдо отказваше да даде съгласието си за годеж. Много неща говореха в полза на тази женитба, ала все пак... Продължи да разглежда младия мъж, който отново танцуваше със Сабрина, и си каза, че Карлос наистина изглежда много добре. Типичен испанец — гъста черна коса, тъмни очи, тесен аристократичен нос и чувствена уста, която често ставаше жестока. Като повечето испанци той не беше много висок, затова пък беше строен и се движеше със съвършена елегантност, все едно дали се намираше в бална зала или върху гърба на кон. Днес носеше кадифени „калцонерос“ — испански панталон с копчета от филигран, обточен със златен ширит, подходящ по цвят жакет, който свършваше малко над златния копринен пояс около гъвката талия, и бяла копринена риза, подчертаваща тъмната коса. Алехандро трябваше да признае, че Карлос е наистина представителен млад мъж и може да замае главите на много неомъжени жени, ако започне да ги ухажда. Не правеше впечатление единствено на Сабрина. Всъщност точно там е проблемът, каза си замислено бащата.

В изисканите испански семейства браковете винаги се уреждаха между родителите — дори бащата на Алехандро, който трябвало да предостави имението на по-стария си брат и потърсил късмета си в Новия свят, бил обещан на една млада жена, но Алехандро се опълчи срещу стария обичай. Замина за Испания, за си търси годеница, но се върна сам. Едва пет години по-късно, когато изграждаше сегашното ранчо Дел Торес в пущинака на Източен Тексас, случайността го отведе в Начез, където презглава се влюби в Елена Севиля. Само след три месеца двамата се ожениха и дори сега, десет години след смъртта ѝ, тя все още владее сърцето му. Бракът им беше чудесен — изпълнен със смях, любов и страст. Това е, което искам и за Сабрина — помисли си той — искам да обича с цялото си същество, искам мъжът, за когото ще се омъжи, да я обича и в отвъдното. Той нямаше да се задоволи с по-малко... Сабрина също.

Тази вечер не можеше да се отърве от мисълта, че ако умре, Сабрина ще остане без необходимата мъжка закрила. Естествено Франсиска или по-малката му сестра Изабел, омъжена в Мексико Сити, веднага щяха да я вземат под крилото си, но мисълта, че двете му сестри и съпрузите им ще се разпореждат с живота на неговата темпераментна, своенравна дъщеря, не беше особено приятна. Затова пък София и Хю Дейнджърмънд...

Алехандро нямаше вид на човек, навършил шестдесет и две, стойката му беше все така горда и изправена както преди тридесет години. За испанец беше необичайно висок — над метър и осемдесет, и беше предал това в наследство на дъщеря си. Сабрина беше само седем сантиметра по-ниска от него. В червената му коса нямаше и следа от сребро, живо блестяха златисто-кехлибарените му очи. Беше в цвещущо здраве, но един ден, може би не чак толкова далечен, Сабрина щеше да остане сама. И единственият начин да ѝ осигури необходимата закрила, бе да я омъжи. Ала инстинктивно усещаше, че Карлос де Ла Вега не ще може да завладее сърцето ѝ, нито пък ще я дари с любовта, от която се нуждаеше. Но как да обясни това на Франсиска?

Франсиска де Ла Вега бе точно десет месеца по-стара от брат си, обстоятелство, което непрекъснато му изтъкваше. Тя никога не бе давала воля на чувствата си и следвайки дълга, се бе омъжила за човека, избран от баща ѝ, въпреки че не обичаше Луис де ла Вега. Последва мъжа си от Мексико Сити в Накодочес, макар да ненавиждаше този нецивилизован пограничен край на испанската империя. Ръководеше домакинството и му роди четири деца — защото така изпълняваше дълга си. Следователно Сабрина не можеше да живее другояче. Братът и сестрата не само имаха различна жизнена философия, а и чисто физически бяха коренно противоположни. Франсиска беше възплъщение на аристократична испанска матрона — обгърната в пъстра коприна, окичена с бижута, пухкава и не особено висока, е лъскава черна коса и красиви тъмни очи. Годиците не ѝ личаха и лицето ѝ все още беше красиво. За съжаление тя, както и Изабел, не притежаваше капчица от чувството за хумор или жизнелюбието на брат си. Никоя от двете сестри не би разбрала мотивите, поради които Алехандро не даваше съгласие за една толкова изгодна женитба.

При тази мисъл мъжът въздъхна примирено. Франсиска постепенно загуби търпение и засегнато попита:

— Няма ли какво да кажеш? — Алехандро сви рамене и тя продължи: — Не те разбирам, братко! Нима може да има възражения против подобна връзка?

— Не — отговори колебливо Алехандро. — Аз нямам възражения... стига Сабрина да го пожелае.

Естествено Франсиска не прояви разбиране.

— Не бях съгласна с теб, когато каза да отложим годежа, докато Сабрина порасне достатъчно; когато заяви, че работата не била спешна, премълчах. Но сега...

Алехандро иронично вдигна вежди и промърмори:

— Кога ли пък си мълчала... — Преди тя да успее да отговори, продължи: — Употреби думата „спешно“. Нима сега е спешно? Доколкото си спомням, се разсърди, че отказах да говоря за женитба, преди Сабрина да прекара шест месеца при Изабел. Май те беше страх, че в Мексико Сити може да се намери някой млад кабалеро, който да ѝ хареса повече от сина ти! Може би Доминго, най-големия син на Изабел?

Пищната гръд на Франсиска се изду от негодувание.

— За нея няма по-добър от Карлос!

Алехандро започваше да се наслаждава на спора, затова продължи с престорена кротост:

— Ах, извинявай, ти естествено напълно си права, като казваш това. Но я ми кажи — защо именно днес трябва да вземем решение? Нима нещо се е променило? — Не можа да се въздържи и добави: — Или си получила писмо от Изабел, възвестяващо идването на Доминго?

Побесняла от яд, Франсиска го изгледа с опасно святкащи очи и надменно се отдалечи.

През цялата вечер разговорът със сестра му не излезе от главата на Алехандро. Когато всички гости си отидоха и двамата със Сабрина седнаха да пият по чашка за лека нощ в една малка стая в дъното на централното крило, уж между другото спомена:

— Направи ми впечатление, че танцува много често с Карлос. Да не би романсът да е в ход?

Сабрина, настанена удобно и съвсем не по дамски в огромното кожено кресло, смаяно изглежда баща си.

— Романс? — попита учудено тя. — С Карлос?

Като си представи как щеше да реагира Франсиска на учудването на Сабрина, Алехандро се ухили и каза:

— Ами да, Карлос. Харесва ли ти?

— Разбира се, че харесвам братовчед си. Нали сме отраснали заедно!

— Мислила ли си, че би могла да се омъжиш за него?

Красивото като картинка лице на Сабрина доби безпомощен вид. Изглежда строго чашата с бренди на баща си и Алехандро гръмко се разсмя. От сърцето му падна камък.

— Не, гълъбче, не съм прекалил е пиенето. Само че леля ти Франсиска много иска да те сгоди за Карлос. И аз се питах как ще реагираш на подобно предложение.

Сабрина сбърчи носле.

— Леля Франсиска все се меси там, дето не ѝ е работата. Още не желая да се омъжвам, а ако го направя, то ще бъде по любов, както ти и мама — за друго и дума не може да става.

Облекчен, Алехандро вдигна чаша и тържествено заяви:

— Задоволяваме се само с истинска любов.

След като Сабрина отиде да си легне, Алехандро дълго остана буден, сериозно замислен за бъдещето на дъщеря си и евентуалния ѝ брак, макар тя да бе потвърдила очакванията му. Беше сигурен, че никой мъж от околността не е привлякъл вниманието ѝ. Всъщност тя водеше всички за носа. И изведнъж се сети за един млад мъж с мургаво тясно лице и нефритенозелени очи — Брет Дейнджърмънд.

Това беше истински мъж: силен и достатъчно решителен, за да се справи с всяка жена — дори и със Сабрина.

Сабрина не беше виждала Брет от времето, когато беше на седем години, но той го беше срещал няколко пъти в Ню Орлиънс и Начез. Не бяха прекарвали много време заедно и не бяха водили дълги разговори, но Брет всеки път му правеше силно впечатление. Защо едва тази вечер му хрумна мисълта, че нищо неподозиращият младеж би бил чудесен кандидат за ръката на дъщеря му?

С хитра усмивка той извади от резбованото си писалище хартия, перо и мастилница. Размисли малко, защото му беше ясно, че трябва

да намери убедителна причина за неочакваната покана. Поблърска си главата, докато накрая смътно си припомни, че Брет беше спечелил на зарове една плантация в Луизиана.

Преди две години го срещна случайно в Ню Орлиънс и момъкът иронично подхвърли, че и той като баща си възнамерява да си опита късмета в земеделието. Плантацията, която спечелил, фалирала заради лошата реколта от индиго през 1792 година, но той щял да засади захарна тръстика. Беше изумително добре осведомен за тази сравнително непозната в Луизиана полска култура. Лицето на Алехандро се разведри. Ами да! Тръстиката беше решението! Ще пише на Брет, че иска да сади захарна тръстика и се нуждае от съвет. Алехандро си спомни колко се обичаха София и Сабрина и изведнъж прозря, че може е един удар да убие няколко заека едновременно: ако е него се случеше нещо, а това не беше изключено, можеше да предостави настойничеството над Сабрина единствено на София Дейнджърмънд. Е, може и да не се стигне дотам... Той тихо се засмя. Кой можеше да предвиди какво ще се случи, когато Брет получи писмото.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Брет Дейнджърмънд получи поканата на Алехандро да посети ранчото на семейство дел Торес през една дъждовна, бурна вечер в края на ноември.

Мъжът влезе с проклятие в малката къща, построена за него в Ривървю преди пет години. Захвърли прогизналото си палто в ъгъла, влезе през вратата вдясно в голяма уютна стая и бързо се отправи по червения ориенталски килим към камината, в която беше запален буен огън.

Това помещение му служеше за салон и трапезария. Удобни кожени кресла бяха разпръснати навсякъде, в единия край имаше тежка дъбова маса, бюфет и няколко тапицирани с кафяво кадифе столове в стил Луи XV. Прозорците бяха закрити с меки завеси в златист цвят. Липсата на обединяващ стил и ловните картини по стените показваха, че тук не шета грижовна женска ръка, а според Брет така и трябваше да си остане.

След като си стопли ръцете, той се отдръпна от огъня и видя едно писмо върху малката инкрустирана масичка до любимия му стол. Любопитен, леко свъсил чело, посегна към него и погледна към вратата, където камериерът с мърморене окачваше палтото му.

— Кога дойде това? И кой го донесе?

— Преди около два часа, шефе. Връчи ми го един търговец и каза, че му е предадено от някакъв испански войник в Ню Орлиънс — отговори Оли Фрам.

Брет втренчено изгледа слугата.

— И естествено ти трябваше да го отвориш и да го прочетеш.

Грозното маймунско лице на Оли се нагъна в укорителни бръчици и той възмутено отговори:

— Можеше да пише нещо важно, шефе, и да се наложи да ви викам.

Брет се засмя, настани се удобно на стола до камината и бързо прочете писмото. После замислено впери очи в огъня и чак когато Оли

сложи до него чаша греяно вино, вдигна поглед към дребното тъмнокосо момче, което нямаше вид на камериер.

— Е? Да приемем ли поканата на дон Алехандро?

— Не виждам причина да откажем. Мисля, че се заседяхме твърде много, откакто през октомври се върнахме от Лондон. Време е да тръгнем отново на път. Пък и още не сме ходили на запад от река Сабин.

Достатъчно странно беше джентълменът да попита за мнението на камериера си, когато не ставаше дума за вратовръзки или ботуши. Още по-странно беше, че Оли Фрам въобще беше камериер на Брет. Както често казваше Брет, Оли отдавна трябваше да е намазал въжето на Тибърн Хил. И съдбата му щеше да е наистина такава, ако на панаира на Св. Вартоломей не беше избрал да обере точно деветнадесетгодишния Брет Дейнджърмънд. До този ден десетгодишното сираче си изкарваше прехраната по тъмните къшета на Лондон с доста съмнителни методи и съдбата никак не беше благосклонна към него. Но в деня, в който се опита да открадне часовника на Брет, тя явно бе на негова страна. Брет се шляеше безцелно из панаира, когато изведнъж усети как златният часовник бавно се изплъзва от джоба му. Сграбчи крадеца — дребно, невероятно грозно момче, парцаливо облечено, което го засипа с порой невероятни ругатни. Не му даде сърце да го предаде на съда, защото това означаваше сигурна смърт за детето. И по необясними причини, в пристъп на лудост, както твърдеше след месеци, той прибра занемареното хлапе. С много мъка, в течение на годините Оли се научи да се държи горе-долу прилично, да чете и пише и, което не беше изненадващо, считаше Брет за свой спасител и го поставяше наравно с Господа. Брет просто не разбра как стана, но постепенно Оли измести всички слуги и вършеше чудесно тяхната работа, макар понякога методите да му бяха твърде съмнителни. Повечето хора изпадаха в шок при първа среща с него. Беше дребен и жилав и никой не му даваше деветнадесет години, докато не зърнеше циничния израз в очите му. За съжаление от време на време попадаше в плен на старите си навици и не беше в състояние да устои на някой особено красив часовник. Ала беше пъргав и умен и представляваше идеален слуга за човек като Брет. Предано му помагаше във всички лудории. Брет бе още младеж. Замина съвсем сам за Англия да получи наследството на някаква

пралеля. Оставиха го да се оправя сам — с прекалено много пари и още повече свободно време. Естествено беше темпераментът да го подмами в опасни приключения, които му донесоха прякора „Девил“ Дейнджърмънд.

Някой почука на вратата и Оли отиде да отвори. Веднага се върна и съобщи:

— Шефе, баща ви иска да идете горе в къщата. Пристигнал някой си генерал Уилкинсън и баща ви желае след вечеря да изпиете по чаша бренди.

Брет направи гримаса. Поканата означаваше, че баща му не искаше да прекара сам цялата вечер с патетичния Уилкинсън.

Двамата мъже седяха до камината в задния салон. Брет учтиво поздрави, наля си бренди и седна при тях.

Уилкинсън беше около четиридесетгодишен, ала привлекателното му иначе лице беше подпухнало и изглеждаше по-стар от петдесетгодишния Хю Дейнджърмънд. Брет никога не бе харесвал Уилкинсън, защото го намираше мазен, самодоволен и според него твърде голям приятел е испанците, нещо странно за високопоставен офицер от американската армия. Носеха се какви ли не слухове, но нищо не можеше да се докаже. Шушукаше се за подкупи и нечисти сделки.

Брет се замисли как би могъл да си тръгне, без да изостави баща си и да обиди генерал Уилкинсън. Но внезапно чу нещо, което го накара да наостри уши.

Уилкинсън остави чашата на мраморната маса до стола си и промърмори:

— Надявах се да срещна моя приятел Филип Нолън, но той очевидно не се е върнал от Испански Тексас. Ще го почакам няколко дни в Начез, но скоро трябва да тръгна отново на път. — Усмихна се и тайнствено добави: — Дългът, нали знаете.

Филип Нолън беше заместник на Уилкинсън, преди на своя глава да замине и да изчезне за няколко месеца в широката, недостъпна пустош на испанските земи западно от река Сабин. Защо Уилкинсън трябваше толкова спешно да говори с Нолън, веднага след завръщането му от този район, питаше се Брет. Какво крояха двамата?

Сигурно нещо, което да напълни кесиите им — Уилкинсън страдаше от хронично безпаричие. Без да иска, със следващата си забележка Хю го наведе на върната следа.

— Помните ли онази странна история с нашия приятел Мануел Гайозо де Лемос, който умря миналото лято? Преди смъртта си изведнъж се обърна срещу Нолън, а пък бяха първи приятели. Даже мисля, че Гайозо издаде заповед за арестуване на Нолън... Тук често се носят разни слухове. Испанците явно считат, че Нолън е открил в пуцинаците несметно съкровище. — Хю отворено тръсна глава: — Те очевидно не проумяват, че нито митичната бизонска самка, нито седемте златни града не съществуват. Май наистина вярват, че Нолън е намерил скритото съкровище на ацтеките.

Забележката му порази Уилкинсън като гръм. Тялото му се вдърви, в сините очи проблеснаха гняв и страх. Опита се да прикрие възбудата си, но Брет внимателно наблюдаваше реакцията му. Затова ли искаше толкова спешно да се види с генерал Нолън? За да научи от първа ръка дали е намерил съкровище? Кой знае защо, Уилкинсън изглеждаше ужасно самодоволен, сякаш знаеше повече от останалите...

Любопитството на Брет веднага се събуди и той направи опит да узнае нещо повече от Уилкинсън. Ала последният даде няколко уклончиви отговора и побърза да смени темата. Брет се закле да разнищи случая.

Върна се в къщата си, ала беше твърде възбуден и не можа да заспи. Стана отново, наметна черния копринен халат и слезе в салона, където се заразхожда напред-назад като тигър в клетка. Разбута остатъците от огъня в камината, докато жарта отново лумна и внезапно си спомни едно дете с огненочервена коса. Стисна устни. Всъщност нямаше особено желание да подновява запознанството си със семейство дел Торес, но доведената му братовчедка... Как ли изглежда сега? — помисли си той. — Тези странни очи и нахалната уста... През десетте години след последната им среща той се бе променил много. Метър и деветдесет на ръст, с широки рамене и закалено тяло, с тесен ханш и дълги, мускулести крака. Но най-много се бе променило лицето му. Десетте години опасен, разгулен живот оставиха видими следи по ъгловатото, матово лице. Черните вежди изглеждаха застрашителни, а нефритенозелените очи гледаха на света цинично и безстрашно. Около

добре оформените устни играеше презрителна усмивка, но странно защо, тя го правеше още по-привлекателен. Общо взето, Брет беше опасно красив млад мъж, изключително смел и уверен в себе си. Притежаваше всичко — и въпреки това беше недоволен, скучаеше и смяташе, че животът му е празен.

Преди да навърши двадесет и пет, опозна съмнителните страни на лондонското общество, пи долнопробни напитки в жалки кръчми, въртя любов в Испания, Франция, Англия и Америка. В Мадрид се бори с бикове, в Париж уби на дуел измамен съпруг, заради облог се преправи на разбойник по пътищата и анонимно върна плячката на ограбения. Извеждаше нелегално френски аристократи, които бягаха от гилотината, и цяла година върлува по мексиканското крайбрежие заедно с един американски пират. Но най-опасното и същевременно най-удовлетворяващото приключение бяха трите месеца, прекарани при контрабандистите в Ню Орлиънс. Жаждата за мъст беше подтикнала Брет към това начинание. Един стар капитан и добър приятел, Сам Браун, бе убит от контрабандисти. Брет безстрашно се присъедини към бандата и след три месеца ги предаде на правосъдието. Убиецът на Сам Браун намери заслужения си край, като увисна на въжето.

Малко по-късно Брет спечели на карти западнала индигова плантация в Луизиана и за първи път си каза, че може би е време да поведе по-спокоен живот. В продължение на една година усърдно се стара да съживи плантацията. И както всичко, с което се заемеше, това също му се удаде. Едва-що убедил се в успеха, започна отново да се отегчава и тръгна да пътешества по света. Ала със съжаление установи, че приключенията и опасностите бяха загубили напълно привлекателността си. През 1799 година се завърна отново в Начез, за да обмисли бъдещето си.

Макар широкият свят да беше загубил очарованието си, едно нещо не се променяше никога: дълбокото презрение и недоверие към женския пол. Преживяното само бе потвърдило убежденията му. На двадесет и една година, желан и обичан, той повярва, че е недосегаем за стрелите на Амур, но за съжаление се излъга. През пролетта на 1792 година се запозна у семейство Алмак в Лондон с мис Даяна Парди. Брет отиде там пак заради облог, с цел да сипе две шишета вино в безалкохолния пунш, който сервираха в този дом, и това, разбира се,

му се удаде. Внезапно откри две големи сини очи, озарили най-красивото лице, което беше виждал някога. Клетвата да не се оставя никога да бъде омотан от жена, беше забравена. Влюби се презглава в тъмнокосата красавица и започна да я ухажва, без да се вслуша в предупрежденията на приятелите си, че Даяна би се омъжила само за херцог. Тя флиртуваше с него, даваше му надежди, а при една тайна среща в Хайд парк се остави дори да я целуне.

Когато обявиха годеща й с херцог Олърд, Брет беше като ударен от гръм. Целият свят рухна. Как можа да бъде толкова сляп! Как повярва дори за миг, че има поне една жена в света, която да не лъже и да не мами! Защо прояви такава глупост и забрави уроците, дадени от собствената му майка? Жена — това винаги означаваше болка и предателство!

Това тъжно прозрение се потвърди още веднъж при едно от редките му посещения в Начез. Трябваше да придружи приятеля си Морган Слейд в издирването на жена му. Невярната съпруга отведе и детето със себе си, когато избяга със своя любовник. Брет и Морган откриха трупове им край пътя. Никога не забрави отчаянието на приятеля си при вида на мъртвото телце. Тогава се закле никога вече да не даде възможност жена да го нарани. Въпреки това имаше мигове, в които се питаше дали постъпва правилно, мигове, когато виждаше любовта и радостта, свързващи в едно Хю и София. В такива моменти си казваше: може би все пак някъде съществува това рядко и скъпоценно бижу — една топлосърдечна, красива жена, предана и изпълнена с любов. Не вярваше истински в любовта, но щастливият брак на Хю го караше да се замисля отново и отново.

Без съмнение, баща му и София водеха пълноценен и щастлив живот. Къщата беше изпълнена с радостни детски гласчета. Още с влизането в елегантното, постлано с мрамор фоайе се усещаше топлина и любов. Постепенно Брет призна пред себе си, че София е наистина толкова мила и открита, колкото изглеждаше.

За голяма своя радост София забременя наскоро след сватбата. През 1790 година се роди Гордън, през 1794 — Роксана, а само година по-късно — Илайза.

Името Мартин се споменаваеше рядко. Ранната му смърт — той беше на деветнадесет, когато стана жертва на жълта треска — тайно се

считаше от много приятели и познати като благословия за семейството.

Брет беше имал с Мартин само неприятности, но обичаше помалките си братя и сестри, и при редките си посещения винаги им носеше подаръци. Дали поради очарованието на децата или поради явното щастие на бащата, но Брет все повече страдаше от вътрешната си празнота, макар да се опитваше да я прогони чрез опасни приключения.

Сега се беше втrenchил в танцуващите пламъци и се питаше дали не завижда на баща си за щастieto му и не копнее сам да си има дом и семейство. А това правеше внезапната му решителност да приеме поканата на Алехандро повече от съмнителна. Наистина ли искаше само да види момичето, което на седем години събуди в душата му такива невероятни чувства? Тази мисъл толкова го разгневи, че за малко не седна да напише отрицателен отговор. Ала скоро промени решението си.

През следващите седмици Брет не говореше много и беше навъсен. Въпреки че това му настроение продължи до Нова година, Оли не беше загрижен. Прислужникът беше сигурен, че някой хубав ден господарят ще забрави капризите си.

Морган Слейд, който пристигна на чашка и карти, го заговори направо:

— Ама че си мрачен! Да нямаш никакви затруднения?

Брет изкриви лице, хвърли картите на масата и отвърна:

— Не точно. Мисля, че е от проклетото време. Господи, как мразя този дъжд!

Морган се усмихна съчувствено.

— Май нещо ти тежи на душата, приятелю. Не е само времето.

Брет доля бренди на себе си и на приятеля си.

— По дяволите, и аз не знам какво ми става! Мисля, че останах твърде дълго в Начез, а от друга страна, не ме влече да тръгна отново на път.

— Мислех, че ще посетиш роднините си в Испански Тексас?

— О, вероятно ще го направя — промърмори неохотно Брет. — Само, че... дявол да го вземе, не знам какво става с мен — вече нищо не ме въодушевява.

Морган каза замислено:

— Виждал ли си Филип Нолън след сватбата му с Фани Линто миналия месец?

— Не. Защо? — изненада се Брет.

— Ако не искаш да посетиш чичо си в Накодочес, би могъл през пролетта да заминеш с него на лов за диви коне западно от река Сабин.

— Нолън се ожени едва през декември, а вече смята да остави жена си сама? Това май не е израз на семейно щастие! — отговори саркастично Брет. — Наистина ли мислиш, че ще тръгне на лов за коне толкова скоро след сватбата?

— Ами да, доколкото знам, вече е решил. При Нолън човек никога не е сигурен какво ще последва. Ала ми се струва, че след последната престрелка е испанците... — Брет го изглежда въпросително и Морган обясни: — Едва успял да стигне до Начез, защото испанците го преследвали и искали главата му. Не е за чудене, след като ги уверил, че имал разрешение да лови коне в определена област. Но после го хванали в друга част на Тексас, където нямало какво да търси. Знаеш колко са недоверчиви испанците. Убедени са, че искаме да им отнемем страната.

— А не искаме ли? — подхвърли иронично Брет. Морган вдигна рамене.

— Докато ни оставят да използваме Мисисипи и пристанището на Ню Орлиънс, не мисля, че ще имаме проблеми в това отношение.

— Запознат си изненадващо добре е планове на Нолън. Да нямаш намерение да идеш с него?

— Може би — призна Морган. — И аз съм като теб. Ставам все по-неспокоен. А и нищо не ме задържа в Начез. Защо да не опитам с Нолън...

— Звучи интересно, но не знам дали ще понеса още дълго скуката и безделието.

— Можеш още сега да тръгнеш за Накодочес. Нолън има приятели в околността. Ще се срещнем там и ще продължим заедно.

Брет кимна.

На следващата сутрин главата му бучеше от изпитото бренди, ала се чувстваше по-жив от месеци насам. Вероятно защото се реших да замина за Накодочес, казваше си той, в края на краищата обичам много Алехандро. Стараеше се да прогони надалеч мисълта за доведената си братовчедка.

През следващите дни стана все по-нетърпелив. Искаше му се колкото се може по-скоро да потегли към ранчото на дел Торес.

Ала лошото време забави тръгването и Брет имаше много време за размисъл. За първи път сериозно се запита как ще протече по-нататък животът му. Знаеше, че не може вечно да продължава така — да играе карти, да ходи по жени и да живее ден за ден. Може би най-добре да остане в Ривървю и да се подготвя за деня, когато ранчото щеше да му принадлежи. Но след известен размисъл установи, че никога не би живял щастливо в Ривървю — животът тук не му предлагаше никакво предизвикателство. Взе твърдо решение и една вечер отиде при баща си. След кратко въведение без заобикалки заяви:

— Татко, преди да замина за Накодочес, искам да отстъпя официално правата си върху Ривървю. Нека Гордън наследи ранчото. Неговият дом е тук, а аз имам достатъчно състояние, за да започна нещо друго.

Хю се смая, но след известно време се остави да бъде убеден и уважи желанието на сина си. Брет запази за себе си само малката къща с имота около нея.

Два дни, след като бяха подписани всички документи, времето се подобри и Брет и Оли потеглиха в посока към река Сабин и Накодочес. Трудно беше да се пътува по това време на годината. Реките преливаха от топящия се сняг, почвата беше мочурлива. Навсякъде дебнеха опасности, но Брет се наслаждаваше на лова и вечерите край лагерния огън. С Оли беше тъкмо обратното: Той беше като у дома си в градските бърлоги на порока, но съвсем не беше създаден за живот под открито небе.

Брет беше въодушевен от дивата, необлагородена природа, спеше с удоволствие на твърдата земя и приемаше с възторг всяко ново предизвикателство.

Областта по течението на Сабин беше известна с десперадосите, които дебнеха непредпазливите пътници. На два пъти ги спираха, но при вида на широките рамене, леденостудените зелени очи и пистолетите, които Брет светкавично измъкваше от кобурите, разбойниците предпочитаха да отстъпят.

По ирония на съдбата, в последния ден от пътуването самият Брет приличаше на разбойник: небръснат, с мръсни и измачкани прости дрехи. Никой не можеше да предположи, че зад тази фасада се

крие дръзкият светски лъв, който беше влизал и излизал в най-изисканите европейски салони.

Затова не беше особено чудно, че когато го видя за първи път, Сабрина повярва, че е попаднала в ръцете на някой десперадо.

ГЛАВА ПЕТА

Сабрина не знаеше нищо за поканата на баща си. Месеците след седемнадесетия ѝ рожден ден минаваха доста скучно. В една слънчева априлска утрин тя проумя, че се е променила и това я прави недоволна и отегчена. Никой друг не беше виновен. В Накодочес всичко вървеше по старому. Само тя имаше чувството, че нещо липсва... В сърцето ѝ се бе пробудил непознат копнеж, който я правеше неспокойна и капризна, а същевременно несигурна и изпълнена с очакване.

Сабрина се взираше с намръщено лице в едно напълно безобидно клонче с розови пъпки. Беше се изтегнала на полянка е пролетна детелина под сенчестите клони на един бук. За млада дама бе облечена скандално: с широка бяла ленена риза и доста протъркани калцонерас. Широкополото сомбреро беше небрежно захвърлено на земята. Краката ѝ бяха обути в ботуши с шпори. Наблизо пасеше младата кобила, получена като подарък от баща ѝ за шестнадесетия рожден ден. Това беше едно от любимите места на Сабрина, само на миля от хасиендата. Тя често идваше тук, за да се наслаждава на тишината и красотата на природата. Беше прекарала в мечти много следобеди. За съжаление това не бяха конкретни желания, само бегли, несвързани представи, които подхранваха още повече неспокойствието ѝ. Днес лежеше и сърдито дъвчеше стръкче детелина. Може би е виновен Карлос, мислеше тя, или татко. С неговите вечни приказки за женитба...

Сабрина нямаше точна представа за мъжа, когото желаше, но винаги приемаше като неизбежен факта, че ще се омъжи — до нощта на седемнадесетия си рожден ден.

Познаваше синовете на съседните плантатори, танцуваше и вечеряше с тях на приемите, но за своя изненада установи, че между познатите ѝ младежи нямаше дори един, за когото би се омъжила с удоволствие. Дори и за Карлос.

Карлос ѝ беше симпатичен, но да се омъжи за него — не! И въобще не беше срещала нито един мъж, който наистина да привлече вниманието ѝ. Но сякаш за да я опровергае, в съзнанието ѝ изникна

образът на млад мъж е тъмно лице и нефритенозелени очи. С ядосан вик Сабрина се претърколи по корем и захвърли детелината. Брет Дейнджърмънд беше последният мъж, когото би си пожелала! Не го искаше — нито него, нито Карлос!

През последните месеци братовчед ѝ напълно беше променил държанието си. Задържаше твърде дълго ръката ѝ, а погледите му я следваха непрестанно.

Младото момиче сърдито скочи, уви бързо златисто-червената си коса и я закрепил високо с гребен от слонова кост, после здраво нахлути сомбрерото на главата си и свирна на кобилата Сироко. Животното веднага дотича с тихо цвилене. Сабрина се усмихна, лошото ѝ настроение отлетя и тя погали копринените ноздри, които се притискаха към гърдите ѝ.

Гъвкаво се метна на обкованото със сребро седло и се наведе към ухото на Сироко:

— Да видим дали ще оправдаеш името си. Ще тичаш ли заради мен като вятъра, е името на който те нарекох? — После леко докосна с шпорите златисто лътящите слабини.

Сироко весело се изправи на задните си крака и хукна по обширната мочурлива поляна. Сабрина пришпори кобилата, която полетя като вихър напред, после отпусна юздите, за да се наслади докрай на лудата езда.

Брет и Оли, които видяха как конят изскочи като обезумял от горичката и се втурна по поляната, се уплашиха. Дори и насън не биха помислили, че някой може да язди нарочно така лудо, без да го е грижа, че рискува живота си. Решиха, че конят на младия ездач се е подплашил. Брет хвърли на Оли юздите на своя товарен кон, промърмори нещо за неразумните млади мъже, пришпори своя жребец и пропусна след кобилата.

Сироко беше бързонога, но Файърсторм, синът на Пламък, скоро я настигна. Когато препусна редом, Брет все още беше убеден, че трябва да спаси живота на едно момче. Наведе се към ездача и посегна да улови юздите, които висяха свободно на шията на кобилата.

Сабрина беше изцяло съсредоточена върху лудото си препускане и забеляза, че вече не е сама едва когато стройна тъмна ръка посегна към юздите на Сироко. Зърна коравото, мургаво, брадато лице под широкополата шапка, стегна юздите и конят рязко се обърна. Чу

проклятието на преследвача си, извърна се и видя, че конят му също е променил посоката си и бързо я настига. Сърцето ѝ лудо заби, защото бе сигурна, че е нападната от разбойници. Упорито се зае да прилага всички известни ѝ трикове, за да избяга — но напразно. Другият кон беше твърде силен, ездачът решителен, а и тя нямаше шансове в открито поле.

Брет все още не бе разбрал, че момчето, на което беше тръгнал да помага, съвсем не желаше да бъде спасено. Затова кипна от гняв и когато отново настигна Сироко, грубо дръпна Сабрина от коня и я метна пред себе си на седлото.

Девойката се разгневи не по-малко. Как посмя този тип да нападне дъщерята на Алехандро дел Торес! Зарита с крака и отчаяно се опита да се изтръгне от желязната ръка, която я беше метнала на гърба на коня като чувал с брашно. Посегна да извади от кончова на ботуша си ножа от толедска стомана и се изви под хватката му, докато Брет се опитваше да спре коня. Той дори не подозираше какво му готви нежеланият товар. Знаеше само, че ако малкият проклетник не се укроти, щеше да стане нещастие. Хвана Сабрина за дъното на панталоните и я дръпна така, че главата ѝ увисна по-ниско от ритащите нозе.

— Стой мирно, глупако, нали трябва да спра коня!

Кръвта се качи в главата на Сабрина — но не само заради унижителното положение, в което беше изпаднала. Съпротивата ѝ не отслабваше. Сомбрерото и гребенът от слонова кост паднаха от главата ѝ и златисто-червената грива се развя около пламтящото лице.

Брет имаше много работа с неукротимия кон, затова нито видя как отлетя сомбрерото, нито развените буйни къдри. Всъщност вече не се тревожеше за пленника си. Когато най-после му се удаде да спре животното, Сабрина гъвкаво се опря в слабините на коня и светкавично се хвърли напред и нагоре, така че с едно единствено движение седна пред Брет.

Ръката ѝ се стрелна като светкавица към ботуша, пръстите ѝ се заключиха около дръжката и още преди Брет да проумее, че има насреща си не момче, а побеснял от гняв червеноглав дявол в женски образ, ножът описа дъга, одраска рамото и в мускула зейна рана.

Без да обръща внимание на парещата болка, Брет сграби нежната ръка е ножа и я изви на гърба на Сабрина. Сякаш го удари гръм, като

съзря разрошените огненочервени къдрици, обградили най-очарователното лице, което някога бе виждал — кехлибарено-златисти, искрящи от гняв очи с гъсти ресници под надменни тъмни вежди, нежен прав нос с дръзко вирнат край и примамливо извита уста.

Косата и незабравимите очи, това можеше да бъде само...

— Сабрина?

При звука на името си Сабрина се вцепени. Забравила бруталната хватка, впи очи в лицето, което не будеше кой знае какво доверие. Гъсти черни вежди над дълбоки, цинични, нефритенозелени очи, обрамчени от забележително черни мигли. Очите я хипнотизираха. С нежелание откъсна поглед от тях и продължи към дръзкия нос, чувствителните ноздри и плътните устни с подигравателен израз. Наболата четина покриваше половината лице, но сърцето ѝ внезапно се разтуптя от вълнение. Коравите зелени очи — очите, които никога не беше забравила напълно.

— Сеньор Брет? — запъна се смаяно тя, защото това наистина беше той.

Устните се разкривиха в усмивка и Брет пусна ръката ѝ.

— Да, страхувам се, че съм аз, пиленце — отвърна сухо той. В този миг се обади болката от раната и лицето му се вкамени. — Бих си пожелал не толкова бурно приветствие, но като си спомня как се разделихме тогава, не се учудвам особено, че ме посрещат е изваден нож.

Сабрина виновно погледна ранената му ръка. Направо ѝ прилоша при вида на пропитата с кръв риза.

— Аз... много съжалявам — заекна съкрушено тя, — нямаше да те нараня, ако знаех, че си ти. Помислих те за бандит.

Брет се засмя, загледан в меките ѝ устни.

— А може и да съм, дяволче.

Внезапно Сабрина забеляза, че гърдите ѝ се притискат в твърдия му гръден кош, а бедрата ѝ милват долната част на тялото му, и побърза да се отдръпне. Отговори по-остро, отколкото възнамеряваше:

— Във всеки случай изигра тази роля много убедително, когато ме нападна.

— Нападнал съм те! — ядоса се Брет. — Какво искаш да кажеш! Конят ти беше побеснял!

Сабрина беше смаяна.

— Сироко ли? Помислил си, че се е подплашила? Затова ли ме подгони и хвана юздите?

— Разбира се, че се беше подплашила — отвърна злобно Брет. Проумя, че е преценил погрешно положението, и се разгневи още повече. Ранената ръка пареше като огън, а стройното тяло до неговото го възбуждаше повече, отколкото му се искаше. Рязко продължи: — Съжалявам, вероятно съм се заблудил. Ала ако това е обичайният ти стил на езда, не бих се изненадал, ако скоро си счупиш врата! Май предпочитам да се откажа от гостоприемството, което ми предлага баща ти.

— Баща ми? — смая се Сабрина. — Баща ми ти е писал?

Брет изкриви устни и каза:

— Защо иначе съм тук? Да не мислиш, че бих дошъл просто така?

Очите ѝ искряха от яд.

— Все още не съм имала възможност да помисля върху неочакваното ти появяване.

А Брет има нахалството да заяви:

— Доколкото установих в течение на годините, мисленето е нещо, което жените правят твърде рядко... а и тогава не са особено точни.

Сабрина с удоволствие би го цапнала, но се задоволи да му отговори със същата монета.

— Може би. Но не се и опитват да играят ролята на герои, както ти току-що.

За нейна изненада Брет избухна в смях.

— Много добре, дете, много добре!

— Не съм дете! — изсъска Сабрина и по непонятни причини отчаяно пожела да убеди Брет Дейнджърмънд в този факт.

Брет вдигна вежди. Зелените му очи се впиха с интерес в стройното ѝ тяло. Не, нямаше съмнение, тя вече не беше дете, трябваше да го признае. За съжаление го осъзна още в мига, когато я позна. Само слепец не би видял твърдите гърди под бялата ленена риза и невероятно дългите крака в панталоните. А Брет не беше сляп, тъкмо напротив. Погледът му бе непреодолимо привлечен от чувствените ѝ устни. Сведе очи и промърмори:

— Трябва да призная, заблудил съм се, братовчедке. Вече не си дете.

Всъщност отговорът би трябвало да задоволи Сабрина. Вместо това обаче устата ѝ пресъхна, дишането странно се ускори. Преглътна нервно — Сабрина обикновено не нервничеше никога — и промълви:

— Не съм ти братовчедка.

— Можеш да прибавиш и че не съм добре дошъл — отговори злобно ухилен Брет. — Всъщност нямам навика да напомням на домакините за задълженията им. Ала ако не искаш да ми изтече кръвта, би трябвало да ми покажеш пътя към дома си.

Сабрина пламна от срам, като забеляза, че ръкавът на ризата е пропит с кръв. Забрави яда си и прошепна виновно:

— Извинявай, сеньор Брет. Аз... аз... не исках това. Веднага ще те заведа в хасиендата. Не е далеч, а камериерката ми Бонита ще се погрижи за раната ти.

Понечи да слезе от коня, но въпреки режещата болка в лявата ръка Брет обхвана по-здраво рамото ѝ. Обърна се към него, той се засмя и каза нахално:

— Не би ли могла да ме поздравиш малко по-сърдечно? Една целувка между братовчеди, които не са се виждали цели десет години, е точно това, което ни трябва.

Сърцето на Сабрина биеше лудо, езикът ѝ залепна за небцето. Изглежда го с големи кехлибарени очи, но не промълви нито дума. Брет впи очи в нейните, после наведе глава и твърдата му уста завладя нейната.

Освен нежните целувки на баща си, Сабрина не беше усетила мъжката целувка и не беше подготвена за сладкия огън, който се разля по тялото ѝ, когато устните на Брет жадно се впиха в нейните. Близостта на мъжкото тяло замая главата ѝ, лекият приятен дъх на кон, дим от огън и тютюн, който се носеше от него, беше чудесен, и тя цяла потръпна от дивия копнеж, който докосването му събуди в тялото ѝ. Целувката беше съвсем непорочна, но Сабрина никога по-рано не бе усещала така тялото си. Коремът ѝ се присви, но това беше дори приятно, зърната на гърдите набъбнаха, тялото ѝ инстинктивно се притисна още повече към него. Едновременно е това се уплаши, част от нея направи опит да се отдръпне, инстинктивно отгатнала, че това,

което изпитваше, предвещава опасност. Опасност, но и мамещо обещание за наслада.

Брет реагира на близостта ѝ, на меката и невинна уста много мощно. В секундата, когато устните му докоснаха нейните, тялото му се надигна в порив на такава необуздана страст, че целият се разтрепери. Страстта не беше нещо непознато, утоляваше я, без да ѝ обръща внимание, но такава нещо не беше изпитвал никога досега. Завладя го лудо, зашеметяващо желание да дава, да споделя и да притежава — така изцяло, толкова силно, че тя никога да не може да го забрави. Стресна се най-вече от желанието да разтвори устните ѝ и да почувствува сладостта им. Самозабравил се, Брет едва не се поддаде на дивия порив на тялото си, когато острият глас на Оли го върна грубо в действителността.

— Това е вече върхът! — извика ядосано момъкът. — Безсрамницата извади нож срещу него, а той я целува!

Брет се отдели с въздишка от Сабрина. Овладя се бързо, засмя се и промълви:

— Най-после мога да кажа, че си ме поздравила както трябва, малката.

Сабрина все още бе замаяна от тази целувка и едва се държеше на крака. Когато виенето на свят престана, тя забеляза Оли, застанал насреща им с два тежко натоварени коня. Смаяно впи очи в маймунското лице на младия мъж, който гневно я разглеждаше, и попита:

— Този кой е?

— Добър въпрос — каза Брет. — Това е Оливър Фрам, моят... камериер. — И с поглед към Оли добави: — А това е братовчедка ми Сабрина дел Торес. Ще гостуваме у баща ѝ.

Сабрина и Оли се огледаха недоверчиво. За Оли съществуваха само два вида жени, добри и лоши. А замърсените дрехи на Оли и редките косми по брадата му не бяха точно онова, което би могло да се очаква от прислужник на млад мъж от добро семейство. Ала след кратък поглед към Брет Дейнджърмънд Сабрина стигна до заключението, че двамата вероятно си подхождат добре.

Смъкна се от коня и официално каза:

— Ще ви заведа до хасиендата. — После свирна на Сироко, която веднага препусна към нея, и след малко тримата потеглиха по

прашния черен път към дома. Пътят минаваше през гъста гора.

Когато излязоха от гората, Брет се изненада от провинциалната прелест на имението. Стопанските сгради бяха построени от кирпич и груби греди, оградите на пасищата и дворовете за животните не бяха боядисани и времето беше оцветило незащитеното дърво в червеникаво кафяво, което беше радост за окото. Хасиендата, главният дом с керемидени покриви и сводести входи, построена в мавритански стил, се намираше непосредствено до гората. С величествените си размери тя веднага напомни на Брет за Испания.

Едноетажната средна част на къщата беше продълговата и ниска, с изнесен напред покрив и широки коридори. В десния ъгъл на къщата беше пристроено двуетажно крило. Черна желязна ограда опасваше балкона, който украсяваше фасадата на хасиендата. Алея, засенчена от разклонени диви рожкови, портокалови и лимонови дървета, водеше към висока двукрила врата. Брет слезе предпазливо от коня, за да щади ранената си ръка. И в този миг вратата се разтвори, Алехандро изскочи навън и през смях извика:

— Колко се радвам да те видя! От седмици те очаквам и почти бях загубил надежда, че ще се отзовеш на поканата ми. — Като видя изцапаната с кръв риза и разрошената коса на Сабрина, смръщи лице и попита: — Какво се е случило? Да не са те нападнали бандити?

Брет изкриви лице.

— Не. Само че със Сабрина имахме... ами, известно недоразумение.

Алехандро отлично познаваше буйния нрав на дъщеря си и понечи да поиска обяснение. Ала Брет побърза да го прекъсне, описа шеговито случилото се и настоя, че раната е само драскотина.

Алехандро веднага заподозря, че зад тази история се крие нещо, но усети, че няма да измъкне от устата им нито дума повече. Обърна се, плесна с ръце и извика:

— Бонита! Елиъс! Жозефа! Клементе! Елате всички тук! Имаме гости!

Миг по-късно дворът гъмжеше от прислужници. Бонита и Жозефа отведоха Брет в къщата, следвани по петите от Оли. Багажът беше разтоварен, конете отведени в конюшните.

Накрая дворът се опразни, с изключение на Сабрина и баща ѝ, който замислено я измерваше с очи. След известно време Алехандро

заговори:

— Мисля, че е време да облечеш нещо по-подходящо. Вече си млада дама, а ходиш като дивачка. Майка ти щеше да се почувства зле, ако можеше да те види. Щеше веднага да ме укори колко зле съм те възпитал.

Сабрина не отговори, ала Алехандро познаваше много добре опърничавия израз на лицето ѝ. Обърна ѝ гръб и влезе в къщата, за да се погрижи за госта си.

Девојката остана на мястото си, разтърсвана от непознати досега усещания. От една страна се радваше на посещението на Брет, но от друга, той се бе отнесъл много зле с нея. Едно обаче беше сигурно — Брет Дейнджърмънд се бе завърнал в живота ѝ като светкавица и тя се опасяваше, че светът никога вече нямаше да бъде същият, както преди.

ГЛАВА ШЕСТА

Минаха няколко часа, докато Брет и Сабрина се видяха отново, но и двамата добре бяха използвали времето си. Бонита прегледа и превърза ръката на Брет. Измърмори, че би трябвало да се зашие и щял да остане белег, но иначе нямало основание за тревога.

Изкъпан, избръснат, с бяла риза, черен брич и ботуши, ранената ръка прикрепена е кърпа от яркочервена коприна, Брет твърде малко приличаше на бандита, за какъвто го беше сметнала Сабрина. Само дълбоките нефритенозелени очи разкриваха, че зад фасадата на джентълмена е скрит суров и решителен характер.

Наистина, неочакваната среща със Сабрина го обърка за известно време, а сладките ѝ устни нанесоха сериозни пукнатини в отбранителната му стена. Но объркването беше само временно, докато му стана ясно колко налудничави бяха подобни чувства и започна сам да се проклина за глупостта си. Упорито си втълпяваше, че случилото се няма никакво значение.

Чувствата на Сабрина бяха по-трудно определими и във всеки случай много по-объркани. Никога преди не беше изпитвала желание и до днешната целувка не се интересуваше особено какво става между мъжа и жената. Но топлите устни на Брет събудиха в душата ѝ буря от чувства, която не ѝ се отразяваше добре. Боеше се, че ще я въвлекат в опасен водовъртеж.

След като Алехандро я остави, тя изтича в стаята си, дръпна настрани тънката мрежа против комари, окачена над леглото ѝ, и се хвърли върху жълтозелената дамаска. Опря брадичката си с ръце и се загледа пред себе си. Миговете от срещата с Брет отново се изнизаха пред очите ѝ. Гняв, вълнение, объркване — в душата ѝ беше същински хаос.

Накрая стигна до убеждението, че не иска Брет да бъде тук. Той пречеше, объркваше всичко. Защо баща ѝ го покани, без дори да я уведоми? Непременно трябваше да разбере какво се крие зад тази покана.

Ала преди всичко не биваше да си спомня целувката, защото дивото желание да се притисне до силното му топло тяло можеше отново да надделее. Постара се да прогони случилото се от паметта си и се закле никога вече да не изпада в подобно положение.

Много ѝ се искаше да си остане в леглото — далече от вълнуващата близост на Брет Дейнджърмънд, ала знаеше, че подобна постъпка щеше да бъде наистина детинска. Не ѝ се искаше Брет да я сметне за глупаво дете, а баща ѝ да се ядоса, че домакинята пренебрегва госта си. Затова стана и започна да се преоблича.

Съвсем противно на навика си, Сабрина отдели много време за тоалета си и по този начин отдалечи срещата с Брет до вечерта.

Отпусна се във ваната, наслади се на уханната пяна на сапуна и се отдаде на смешна мечта, в която Брет беше смирен обожател, а тя хладно му заявяваше да си знае мястото.

След банята се загърна в бяла хавлия и за първи път в живота си посвети сериозно внимание на съдържанието на гардероба си. Обичаше хубавите рокли, въпреки че предпочиташе панталони за езда, и като единствено дете на богат баща притежаваше всичко, което би могло да пожелае сърцето на едно младо момиче. Ала днес не остана доволна от дрехите си. Внезапно осъзна защо е толкова придиричива, изкриви уста и дръпна първата рокля, която ѝ попадна. Но имаше късмет. Копринената рокля с цвят на кайсия беше най-новата и най-хубавата ѝ дреха. Корсажът обхващаше плътно талията, безброй метри коприна се спускаха на елегантни дипли до глезените. Набраните ръкави, обшити с дантела, завършваха малко над лактите, същата дантела красеше и четвъртито ѝ деколте. Огледа се в едно високо огледало и се запита дали роклята не е твърде дълбоко изрязана.

После обаче ѝ хрумна, че вече я беше обличала, без да се смущава, че тя разкрива толкова много от златистата ѝ кожа. Седна пред тоалетната масичка и умело подреди разрошените огненочервени къдрици. След няколко минути доволно огледа отражението си в огледалото. За разлика от много свои познати, Сабрина нямаше нужда от камериерка. Бонита я беше научила как да повдига упоритите си къдрици със златен перлен гребен и да оставя няколко кичура да се вият около ушите и слепоочията. Сложи златните обици, подарък от Бонита, и доволно кимна. Този път сеньор Брет положително нямаше да я помисли за момче. С чувството, че ѝ предстои битка, наметна на

раменете си черна дантелена мантия и с високо вдигната глава закричи по широката извита стълба. Мъчеше се да си втълпи, че се е нагласила така, за да зарадва баща си, но с много по-голямо любопитство очакваше реакцията на Брет.

Вечерта беше мека и Алехандро беше наредил да сложат масата в патиото.

Хасиендата беше построена във формата на буквата „Г“, така че патиото беше защитено от две страни. Няколко двукрили врати водеха от къщата към вътрешния двор. Другите две страни бяха закрити от шпалири, гъсто обрасли с бугенвилія. Изглеждаха като зелени стени, разделени само с врата от ковано желязо. Единият ъгъл беше украсен с водоскок, представляващ каменен жребец, изправил се на задните си крака. От муцуната му бликаше вода. Царствен бор в средата на двора се грижеше за така желаната сянка. От двете страни на коридора, под издадения покрив, бяха поставени пъстро изрисувани керамични саксии с хибискус и жасмин. Под бора беше поставена желязна маса с няколко стола.

Алехандро беше седнал на един от столовете, на масата пред него имаше кристална чаша. Малко разочарована, че Брет го няма, Сабрина тръгна към него. Светлината в патиото беше приятно приглушена, бяха запалени само няколко фенера. Роклята на Сабрина блестеше златна в меката светлина, косата ѝ пламтеше като огън.

Девојката хвърли дързък поглед към Алехандро и се завъртя прелъстително в кръг.

— Достатъчно женствена ли е, татко? Или да си облека нещо по-смело?

Алехандро се засмя и с гордост отвърна:

— Хубавица си, гълъбчето ми! Прекрасна млада дама. Но може би аз съм предубеден и е по-добре да изслушаме още едно мнение. — Погледна през рамото ѝ и продължи: — Бъди откровен, амиго, не е ли дъщеря, с която човек може да се гордее?

Усмивката замръзна на устните на Сабрина. Извърна се рязко и видя Брет Дейнджърмънд, облеган небрежно на една от колоните, подпиращи покрива, без да сваля очи от нея.

Ако знаеше, че появата ѝ подейства на Брет като удар в стомаха, може би нямаше да се разгневи и обърка толкова. Кръвта пулсираше в слепоочията на мъжа, сърцето му се сви болезнено при вида ѝ.

Това вече не беше дете, а красива, желана жена — трябваше да го признае, макар и неохотно. Твърде желана, предупреждаваше вътрешният глас. Трябваше да се отнася с нея като с дете — не биваше да рискува да я види като жена. Жените бяха опасни.

Погледът му се плъзна отново по стройната фигура и въпреки всички добри намерения кръвта му се разбушува.

Дългият изпитателен поглед развълнува Сабрина и тя гневно отметна глава. Тя беше осветена от фенерите, но Брет стоеше в сянката на свода и само бялата му риза проблясваше в полумрака. Лицето беше изцяло в сянка и само огънчето на тънката пура показваше къде е ръката му. Сабрина си наложи да се усмихне и небрежно пристъпи към него, въпреки че в сърцето ѝ бушуваше буря. Направи кокетен реверанс и каза със сладък глас:

— Е и? Какво гласи присъдата, сеньор?

Най-после видя лицето му, но не можа да разтълкува израза на очите. За първи път видя суровото продълговато лице без гъстата черна брада и почувства странна празнота в стомаха. Този мъж беше наистина забележителен, но не в обичайния смисъл, като Карлос например. В лицето му имаше нещо... Устните бяха съвършени, носът прав, ала ноздрите твърде остро изсечени, за да бъдат красиви в класическия смисъл. Гъстите черни вежди бяха безсрамно извити, нефритенозелените очи се криеха под дълги тъмни мигли. Общо взето, оставяше впечатление за ярко изразена мъжественост, силно, впечатляващо лице, малките недостатъци по което просто не се забелязваха.

Красивата уста се разтегна в подигравателна усмивка. Брет извади пурата от устата си и промълви:

— Може би трябва първо ти да дадеш оценка за мен, достатъчно дълго ме разглеждаш.

Сабрина се изчерви.

— Моля за извинение — каза тя. — Трябваше да проверя дали не се криеш в сянката само защото лицето ти е обезобразено.

Мъжът насреща ѝ имаше страшно романтичен вид. Превръзката беше като яркочервено петно на бялата риза, дългите мускулести крака бяха обути в тесни, черни панталони. Съвсем против волята, си Сабрина промълви:

— Знаеш много добре какво ще кажа, нали!

Двамата сякаш бяха сами в патиото. Алехандро беше забравен. Той ги наблюдаваше внимателно и ясно доловимото напрежение между тях му допадна. Брет удостои отговора ѝ с широка усмивка.

— Каква чест, дете! Лишаваш ме от мъжественост!

— Бих го направила с удоволствие — изсъска Сабрина — е някой остър като бръснач нож!

Проехтя безсрамният смях на Брет, но веднага след това лицето му стана сурово.

— Искаха да го направят жени, които имат повече опит е мъжете от теб!

Сабрина потрепери от внезапно появилия се опасен израз на лицето му. Защо все ми се иска да се карам е него? — помисли тя. — Едновременно е това се стремя към... към какво всъщност?

Погледите им се срещнаха, и в този миг Сабрина се почувства щастлива, че е жена и че баща ѝ е наблизо. Алехандро не чуваше разговора им, ала веднага забеляза, че се отнасяха не съвсем любезно един към друг. Познавайки темпераментните изблици у дъщеря си, извика:

— Хей вие двамата, искам и аз да участвам в разговора.

Брет се отвърна от Сабрина с известно усилие и каза:

— Аз само се съгласих с предишното ти изказване. Сабрина е наистина чудно хубава... но езикът ѝ може да бъде смъртоносен.

Сабрина изпръхтя съвсем не като дама и понечи сърдито да му обърне гръб, но Брет посегна към ръката ѝ. Наведе се, притисна топлите си устни в меката кожа и тя окончателно се обърка. Целувката я опари като нажежено желязо. Сърцето ѝ направи странен скок.

С чаровна усмивка Брет промълви:

— Нека склучим мир, дете! Обещавам ти да бъда кротък — в рамките на възможностите си, — ако ми обещаеш да държиш зад зъбите отровното си малко езиче.

Обхвана я необяснимо, опияняващо чувство на щастие, всяка сдържаност беше забравена и тя грейна насреща му. На бузата ѝ се появи пленителна трапчинка и гласът ѝ прозвуча почти плахо:

— Да, сеньор Брет, би било прекрасно.

При тази усмивка Брет затаи дъх. Ала се овладя бързо и галантно поведе Сабрина към масата. Вечерта протече хармонично и когато Сабрина си легна, тя установи че вече се радва на следващия ден,

когато двамата с баща ѝ щяха да покажат на своя гост ранчото. Сгуши се в пухеното легло и притихна. Колко хубаво, че видях отново сеньор Брет, каза си сънливо и прогони от съзнанието си неясната тревога. Просто не биваше да мисли за онази целувка и как кръвта пареше във вените ѝ, когато Брет я гледаше така... Не. Между тях трябваше да цари мир.

ГЛАВА СЕДМА

Следващият ден беше хубав, топъл и слънчев, а и въздухът не беше толкова влажен както през лятото. Сабрина се присъедини към баща си и Брет, които след закуска се заеха да обсъждат възможността в ранчото дел Торес да се засади захарна тръстика.

Младото момиче с изненада установи, че именно тази беше причината за посещението на Брет, и това я ядоса. Защо Алехандро не бе споменал нито дума по този въпрос?

През последните години той обсъждаше с нея всяко по-важно решение и сега Сабрина не проумяваше защо този път не го беше направил. Обикновено ѝ обясняваше всичко, защото я подготвяше един ден самостоятелно да ръководи ранчото. А сега ставаше въпрос за рискован проект, който щеше да погълне голяма част от земята, времето и парите им.

Сабрина хвърли недоумяващ поглед към баща си. Защо? Защо тази прикритост около захарната тръстика и посещението на Брет? Наистина беше странно. Може би Брет беше повлиял на баща ѝ... Смръщи чело и изпитателно изгледа госта. Защо е дошъл тук? Накодочес нямаше с какво да го привлече. А може би е загубил богатството си и сега иска да разори баща ѝ. Едва що ѝ бе хрумнала тази мисъл и ѝ се прииска да потъне в земята от срам. Как можа да си помисли такова нещо? Почувства се гузна и се постара да бъде особено мила и любезна, докато двамата е Алехандро развеждаха Брет из ранчото.

Семейство дел Торес бяха прочути с говедата и конете си и Брет видя в оборите много интересни неща. Противно на другите плантации, ранчото на дел Торес имаше много и различни лица. Поради богатството, което дядото на Сабрина донесе от Испания, членовете на семейството можеха да се ползват с доста свобода. Следваха наклонностите и интересите си, както пожелаят, и от деня, в който Енрике дел Торес стъпи в Новия свят, богатството непрекъснато нарастваше. Имаха складове и корабостроителници в Ню Орлиънс, плантации за памук в Луизиана, сребърни мини и земи в Мексико.

Неизброимото богатство им позволяваше да водят коренно различен живот от повечето заселници, затова не беше за учудване, че в оборите им се намираха най-добрите расови испански кобили и жребци, които можеха да се намерят западно от Мисисипи. Говедата за разплод също идваха от Испания и Алехандро се гордееше особено, че му се беше удало да продаде някои от животните обратно в Испания. Брет остана много учуден, като чу, че в Тексас също се провеждат боеве с бикове, както в Мексико. Алехандро обеща да организира състезание в негова чест.

Ранчото беше обширно. Петдесетте хиляди десетини земя не можеха да се избродят за един ден. По-голямата част от имението представляваше девствен пущинак, обработена беше само най-близката околност на хасиендата. Стадата — коне и говеда — пасяха необезпокоявани по обширни ливади, пазени от безброй вакерос. Само отличените с награди най-ценни животни държаха в оградени пасища близо до господарския дом.

За Брет беше удоволствие най-после да раздвижи краката си след продължителната езда. По нареждане на Бонита ръката му все още беше в превръзката, но след няколко часа се почувства благодарен, че я имаше, защото раната продължаваше да го мъчи. Независимо от това денят премина много хармонично и преди всичко, без да се скарат със Сабрина.

След пет дни раната на Брет зарасна дотолкова, че той свали превръзката, и от тогава двамата с Алехандро бяха ежедневно на път. Сабрина се почувства пренебрегната. Баща ѝ обсъждаше събитията на деня с Брет, двамата оглеждаха удобните места за засяване със захарна тръстика, а на нея възложиха да се занимава с домакински задължения. Алехандро не беше особено умен сватовник. От страх да не забележат колко държи да омъжи дъщеря си той се занимаваше само с Брет и дори не забелязваше, че по този начин променя обичайното ежедневие на дъщеря си и я лишава от компанията си.

Освен това беше зажаднял за мъжка компания. Той си беше испанец и въпреки любовта си към Сабрина винаги бе мечтал за син. Брет заемаше цялото му свободно време. Растящото недоволство и объркването на Сабрина бяха разбираеми, но Алехандро би се ужасил, ако можеше да забележи какво ѝ причинява.

Този ден започна като всички други. Брет и Алехандро оживено обсъждаха нещата, които искаха да свършат през деня, а Сабрина седеше до тях и ядно скърцаше със зъби. Пак ли щяха да я оставят сама, за да търсят подходящо място за предвидената рафинерия? Вече ѝ дойде до гуша. Използва една пауза в разговора и решително заяви:

— Ще дойда с вас. Ако ще произвеждаме захар, аз също трябва да науча нещо за това.

Алехандро забеляза упорито издадената напред брадичка и изведнъж осъзна колко много я беше пренебрегнал в последно време.

— Но разбира се, дете. Ще се радваме да ни придружиш. А и ти имаш право да знаеш какви са намеренията ни.

Сабрина се разгневи още повече, когато баща ѝ се обърна към Брет, като че имаше нужда от съгласието му, и попита:

— Това е добра идея, нали?

Брет вдигна рамене.

— Естествено. Ще ида в обора и ще се погрижа да оседлаят коня на Сабрина. Да се срещнем ли след половин час пред вратата? — Изглежда девойката отстрани и подигравателно прибави: — Половин час би трябвало да ти е достатъчен, за да се приготвиш, нали? Жените все закъсняват.

— Някои жени — отговори Сабрина е крива усмивка.

Само петнадесет минути по-късно тя се появи, обути с дръзки ръждивокафяви панталони, буйните къдрици стегнати в дълга дебела плитка. Само на слепоочията и врата закачливо се виеха непокорни къдрички.

За нейна радост на масата до баща ѝ я очакваше Карлос. Лошото настроение беше забравено и тя го дари с лъчезарна усмивка.

— Здравей, Карлос! Какво те води толкова рано насам?

Карлос се усмихна, черните му очи огледаха с възхищение стройната фигурка.

— За съжаление не само красотата ти. Тъкмо разказвах на баща ти, че наоколо пак обикалят бандити. Този път са извършили убийство.

— Не! — извика ужасена Сабрина. — Какво е станало? Кой е бил убит?

— Снощи са нападнали ранчото на Риос и убили сеньор и сеньора Риос — отговори намръщено Алехандро.

Сабрина стисна юмруци и ядно процеди:

— Проклети да са тези дяволи! Трябва да сложим край на безчинствата им.

— Да! — Карлос кимна. — Трябва да се предприеме нещо! Баща ми покани тази вечер всички съседи, за да обсъдим въпроса. За съжаление трябва веднага да тръгвам и да уведомя и другите за срещата. — Хвърли закачлив поглед към Сабрина. — Ще ме изпратиш ли до коня ми?

Сабрина се съгласи с готовност, защото така можеше да избегне укора на баща си заради неподходящото за млада дама облекло. Карлос беше вързал коня си за оградата и когато стигнаха там, каза:

— Вчера слугата ви донесе поканата за празненството по случай пристигането на сеньор Дейнджърмънд. С нетърпение очакваме да се запознаем е този американец.

Сабрина отговори учтиво, но нещо в гласа ѝ накара Карлос да наостри уши.

— Кой е той? — попита младежът. — Не знаех, че леля ти София има голям син. Мама беше много изненадана — нямахме представа, че очакват гости.

Сабрина вдигна рамене.

— Той е доведен син на леля София. Просто не помислихме да споменем за посещението му. — За нищо на света не можеше да му разкрие колко се е изненадала самата тя от появата му.

Любопитството на Карлос се събуди, но въпросът му прозвуча подчертано небрежно:

— А добре ли изглежда? Дамите ще го ухажват ли?

— Не знам.

Карлос смръщи чело.

— Какво знаеш въобще за него? — попита накрая. Никой от двамата не забелязваше високия мъж, който пристъпи бавно към тях и се спря само на няколко крачки. Преди да успее да издаде присъствието си, Сабрина започна да говори. Очевидната ревност на Карлос се изля като балсам върху наранената ѝ душа. Усмихна се необичайно кокетно и промълви:

— Ти изглеждаш много по-добре от него. — Всъщност това не беше лъжа. Карлос отговаряше много повече на общоприетия идеал за красота. Но у Брет имаше нещо...

Карлос беше видимо облекчен от този отговор. Очите му не се откъсваха от меките ѝ устни.

— И... — започна той.

Обикновено Сабрина не флиртуваше с Карлос, но Брет бе събудил в сърцето ѝ чувства, които тепърва трябваше да се научи да контролира. Все още дори не ги проумяваше истински. Вдигна очи и огледа преценяващо братовчед си. Той изглеждаше наистина добре, освен това много я обичаше. Дали и Карлос ще я целуне така, както я целуна Брет? — запита се внезапно тя. Дали целувката му ще предизвика у нея същите луди, объркани чувства, както целувката на Брет? И преди да успее да размисли, изтърси:

— Искаш ли да ме целунеш?

Карлос не изчака да му повторят.

— С удоволствие, скъпа! — засмя се той. — С удоволствие!

Устата му беше топла и нежна, ръцете силни и настойчиви, прегръдката страстна. И той миришеше на тютюн и коне като Брет, но докосването му я остави равнодушна. Очевидно умееше да прегръща, но Сабрина се откъсна от ръцете му, преди целувката да стане още по-страстна.

Карлос се задъхваше, бузите му се обагриха в розово.

— Скъпа! Нали знаеш какво изпитвам към теб? — промълви той, но Сабрина бързо постави пръст на устните му. Засрами се, защото просто го беше използвала, и се учуди, че не изпита нищо при целувката му.

— Не казвай нищо, приятелю — прошепна тя. — Не биваше да искам такова нещо от теб. Постъпих зле и те моля да ми простиш.

Карлос се намери да протестира, но забеляза, че сега не е време за обяснение, затова само каза:

— По-късно ще поговорим пак.

Сабрина поклати глава.

— Не! Забрави моята глупост. Това, което се случи, няма да промени нищо между нас.

Карлос остана за миг вгледан в нея, после се метна на коня и огорчено отвърна:

— В момента се подчинявам на желанията ти, но няма да оставя нещата така. Не забравяй това!

Сабрина съкрушено се загледа след гневно препускащия ездач. Карлос беше приятел. Как може да се отнесе така с него? Ако Брет не я беше целунал, това никога нямаше да се случи. За всичко беше виновен той!

Обърна се рязко и се озова лице в лице с Брет, облегнат небрежно на ствола на едно голямо дърво. Замръзна на мястото си, питайки се откога ли стоеше там.

Мъжът пристъпи към нея и подигравателно промълви:

— Малък спор с любимия ли?

— Това не те засяга — сопна се Сабрина. — Ако беше джентълмен, щеше да се обадиш. Откога си тук?

— От доста време — отговори сухо Брет. — Кой беше този, дете? Сигурно не харесва на баща ти, нали? Затова ли се срещна тайно с него в обора?

Това вече беше прекалено и Сабрина избухна:

— Как смееш! — изсъска тя. — Това беше братовчед ми Карлос! Нямаше никаква тайна среща! Той посети баща ми, а аз просто се сбогувах с него! — Очите й святаха като златни звезди. — А що се отнася до съгласието на баща ми, семейството на Карлос много отдавна подготвя сватбата ни.

Изразът по лицето на Брет не издаваше бушуващите в душата му чувства. Той пхна палци в широкия си кожен колан и каза:

— Сватба? Не си ли малко млада за това?

Ръцете й се свиха в юмруци, но тя успя да се овладее и високомерно отговори:

— След около четири месеца ще стана на осемнадесет.

— Респектираща възраст — подразни я той и с нежна усмивка погали бузата й. — Не избързвай, дете — осемнадесет не значи, че си ужасно стара. Та ти си същинско бебе.

Кехлибарено-златистите й очи засвятаха предизвикателно.

— Карлос не ме счита за бебе... а и ти също, когато ме целуна.

Един мускул трепна по лицето му и усмивката изчезна.

— Така беше — призна е нежелание той. Изведнъж очите му се присвиха. — Нима стори това, за да го сравниш с мен? Опитваш се да разбереш дали той също не те смята за дете?

Сабрина порумения от срам, защото осъзна, че беше направила точно това. Може би не нарочно, но много ѝ се дощя да узнае дали реагира на целувката на Карлос, както на тази на Брет. Опита се да прикрие смущението си с нахалство.

— И какво от това?

След целувката Брет съзнателно странеше от Сабрина, за да овладява страстта и желанието, които тя събуждаше у него. Като я видя в обятията на друг мъж, кръвта му кипна, а дръзкият ѝ отговор преля чашата. Сграбчи я, притисна я към себе си и изсъска:

— Щом си решила да правиш сравнения, ще повторим опита!

Устата му се сведе безмилостно към нейната и въввлече цялото ѝ същество във водовъртеж от объркани, преливащи чувства. Прекрасно беше да го целуне отново, да усети пак настойчивите му, търсеци ръце и тези примамливи устни. Внезапно проумя, че е копняла за него. Притисна стройното си тяло плътно до неговото, поиска нещо повече от тази полунежна, полудива атака. Инстинктивно обви врата му с ръце, отметна глава назад и се предложи с цялата си невинност. При тази внезапна капитулация гневът на Брет в миг се изпари, той забрави света около себе си, забрави всичко, освен подлудяващото меко тяло в ръцете си. Отново го връхлетя мъчително потисканата страст. Прегърна я още по-силно, притисна я до себе си. Устата му стана настойчива, а когато тя се поколеба, заповяда пресипнало:

— Отвори устните си, искам да усетя вкуса им.

При тези думи Сабрина потръпна от блаженство, а когато езикът му проникна в дълбините на устата ѝ, цялата се разтрепери. Мъжкият език се плъзна навътре, изпълни я цялата, бавно и чувствено вкуси вътрешната ѝ топлина.

Сабрина беше шокирана и същевременно разтърсена от нахлулата в тялото ѝ страст. Светът се разлюля. Какво прави той с мен? — питаше се безпомощно тя. Коленете ѝ омекнаха, зави ѝ се свят и по слабините ѝ бавно се разля топла вълна. Зърната на гърдите ѝ станаха непоносимо чувствителни и тя тихо изстена. Плътта ѝ жадуваше да усети ласката на опитните мъжки ръце.

Брет от седмици не беше спал с жена и тялото му пламтеше от жажда. Членът му беше твърд и пулсираше болезнено, кръвта бучеше в главата му, а наивната девическа реакция на милувките му едва не отне и последните остатъци от разума му. Беше на път да забрави коя е тя и

защо е неприлично да я целува така. Макар да се отнасяше зле и с пренебрежение към жените, преди години се беше заклел никога да не нрави нещастно някое непорочно младо момиче. И без това предпочиташе по-стари, опитни жени.

Когато разбра, че беше на ръба да забрави всички скрупули, побърза да я отблъсне от себе си. Дишайки тежко, запита цинично:

— Е, достатъчно ли беше?

На Сабрина бяха необходими няколко мига, за да се върне в действителността и да напусне света на страстите, завесата на който леко се бе повдигнала пред очите ѝ. Огледа се безпомощно, с устни, леко подути от целувката му, очите полузатворени от удоволствие, после изведнъж проумя значението на думите му.

Замахна и го удари с всички сили по мургавото лице.

— Мръсник такъв! — изсъска гневно.

Брет опипа предпазливо бузата си и каза подигравателно:

— Доста добре се справяш, макар че си още дете.

— Не ме наричай дете! — процеди през стиснати зъби Сабрина.

Той се ухили и отговори:

— Признавам, че не целуваш като невинно дете. Сабрина потисна яда си, врътна се на токове и се втурна през желязната врата в двора. Избяга в стаята си, питайки се как ще понася занапред присъствието на Брет, без да го убие.

ГЛАВА ОСМА

Все пак оглеждането на подходящите места за строеж на рафинерия се състоя. И да беше забелязал, че дъщеря му се отнася с ледено презрение към госта, Алехандро се направи, че нищо не вижда. Не спомена и яркочервеното петно на бузата на Брет. Ала си направи определени заключения. Сабрина беше толкова разгневена, толкова засрамена и уплашена от начина, по който беше реагирала на целувката, че не смееше дори да мисли за случилото се.

Вечерта тя отказа да придружи мъжете до ранчото на де Ла Вега. Нямаше желание да отговаря на любопитните въпроси на леля си Франсиска и на останалите дами.

Сабрина може би успя да се изтръгне от безмилостния разпит на Франсиска де Ла Вега, но Брет смело се опълчи срещу непознатата дама.

Алехандро го предупреди за навиците на сестра си, но Брет съвсем не очакваше толкова нетактични въпроси. Пристигнаха малко по-рано от другите и Франсиска не загуби нито минута. Едва ги посрещна и разлисти списъка с въпроси: Защо е тук? Докога ще остане? Ерген ли е? Защо не се е оженил досега? Годеница ли е тръгнал да си търси?

Даже да не знаеше, че семейството на Карлос подготвя сватбата му със Сабрина, Брет щеше да го разбере тази вечер — очевидната неприязън на Карлос, която последва разговора с майка му, беше твърде красноречива.

Когато ги представиха един на друг, помежду им внезапно възникна непоносимо напрежение. Брет прецени Карлос още в същата минута — дързък, себелюбив, жесток... И изнервен, защото на сцената се беше появил възможен съперник. Карлос също повярва, че веднага е оценил правилно противника си — богат, безогледен гринго с ярко изявена мъжественост, така че Сабрина сигурно щеше да се увлече по него. Американецът беше твърде самоуверен за вкуса му и за съжаление беше в отлични отношения с дон Алехандро.

Двамата мъже слязоха заедно в градината и само след минути разговорът се превърна в зле прикрита размяна на удари.

Карлос каза:

— Трябва да извините може би малко нетактичните ми въпроси, но Сабрина е моя годеница и естествено съм загрижен, когато в къщата им внезапно се появи съвсем чужд човек.

— Ваша годеница? — промърмори Брет и усети присвиване в стомаха. Намръщи се и продължи: — Смятах, че още не е официално решено. Алехандро не ми е казал, че Сабрина е сгодена.

Карлос надменно се усмихна.

— Въпросът между мен и Сабрина е уреден отдавна, оповестяването е само въпрос на формалност. Нашите родители подкрепят тази връзка от все сърце, да, дори настояват за това — бързат почти толкова, колкото Сабрина и аз.

— Разбирам — отговори бавно Брет. Не вярваше в твърденията на Карлос и въпреки това... Сутринта видя Сабрина в ръцете му. После обаче госпожицата не се държа като сгодена! Цинична усмивка се появи на устните му. Глупава мисъл. Тя не беше първата, която постъпваше така — не се ли държа по същия начин с него и прелестната Даяна?

Алехандро повика Брет и вече не се появи възможност за подновяване на разговора с Карлос. Франсиска взе дамите, придружили мъжете си, под свое покровителство, а господата се оттеглиха в библиотеката. Тя представляваше дълго, тясно помещение, малко поовехтяло, но с удобни кожени кресла. Голям шкаф от пиниево дърво служеше за бар, отсрещният ъгъл беше зает от доста разхвърляно дъбово писалище. Дървеният под беше застлан с пъстър килим, съшит от парчета, и най-после Брет осъзна напълно онова, което му беше направило впечатление още в началото. Семейство де Ла Вега бяха доста състоятелни, но далеч не можеха да се мерят с богатството на Алехандро. Неволно Брет се запита дали Карлос не иска да се ожени за Сабрина само заради парите ѝ. Разбира се, тя беше достатъчно привлекателна, за да я пожелаеш за жена, но дали Карлос я преследваше само от любов? Помисли малко и изкриви презрително уста. Какво го засягаше? При хора от неговото съсловие браковете по сметка бяха нещо обикновено. Все пак представата, че Сабрина може да стане жертва на някой ловец на зестри, му беше странно неприятна.

Тя щеше да спечели твърде малко от подобна връзка, затова пък Карлос солидно ще се облажи!

Дискусията за бандитите и за онова, което трябваше да се предприеме срещу тях, се проточи с часове. Брет слушаше внимателно, но се въздържа от каквито и да било коментари, докато двамата с Алехандро потеглиха към къщи.

— Откога имате проблеми с разбойниците?

Алехандро направи гримаса.

— В нашата област отдавна се навъртат бандити, но от четири или пет месеца нападенията зачестиха. Изглежда, знаят къде точно да ударят. Сеньор Риос току-що се беше върнал от Ню Орлиънс, където бе продал много коне, и още същата вечер хасиендата беше нападната и семейството убито. Карлос ги посетил следобеда и бедният Риос изразил радостта си, че е успял да пренесе златото до дома. — Алехандро поклати тъжно глава. — Каква трагедия! Такива добри хора! Сега са мъртви, а домът им ограбен и опожарен.

— За първи път ли се извършва убийство?

— Да. По-рано бяха само грабежи, нямаше дори ранени. Това ме тревожи най-много. Мошениците стават все по-безсрамни.

— А твоята хасиенда? Сабрина сигурна ли е там? — попита мрачно Брет.

Алехандро се усмихна. Май опитите за сватовство не бяха съвсем напразни.

— Хасиендата се охранява добре. Още преди седмици въоръжени вакеросите и им дадох указания да се оглеждат за чужди хора. Що се отнася до дъщеря ми — с нея нищо не може да се случи, стига да се откаже да препуска като бясна — и то сама!

— Докато съм тук, ще се погрижа това никога повече да не се случва! — заяви сериозно Брет.

Алехандро се усмихна доволно.

— Ти каза, че бандитите сигурно знаят къде могат да намерят плячка — продължи Брет. — Какво имаш предвид?

— Никога не правят грешки. Жертвите им винаги са богати хора, а нападенията се извършват само когато в къщите има големи суми в наличност.

Изразът на Брет се помрачи. Съмнението, което го гризеше цяла вечер, се превърна в сигурност.

— Появявали ли са се скоро чужди хора?

— Не повече от обичайното. Живеем в гранична област и постоянно минават непознати, но никой не се е държал подозрително.

— Тогава бандитите са хора, които познавате и на които се доверявате. Няма друг извод — заяви без заобикалки Брет.

Алехандро беше ужасен.

— Невъзможно! Не познавам човек, който би извършил такова нещо. Нали видя колко потресени бяха тази вечер. Всички искат убийците да бъдат заловени и наказани.

Брет вдигна скептично вежди.

— Съмнявам се. И съм готов да се обзаложа на каквото поискаш, че когато ги хванем, ще се окаже, че някои от бандитите лично са присъствали на тазвечерното събрание.

Скоро стигнаха в хасиендата и Алехандро веднага отиде да си легне. Брет искаше да обмисли всичко още веднъж, запали пура и се разхожда из празния двор.

Карлос де Ла Вега го смущаваше. Не можеше да си спомни къде беше виждал вече този мъж. Ала честно погледнато, той го интересуваше само защото твърдеше, че Сабрина му е годеница. Ядосан, угаси пурата си. Това момиче постоянно му се въртеше в главата. А вкусът на устата ѝ, когато я целуна...

Обърна се на пети и тръгна към къщата. Понечи да влезе и в този миг забеляза светлина в една от долните стаи. Любопитен кой е още буден в този късен час, тръгна по посока към стаята през покрития двор, отвори тихо двукрилата врата и надникна вътре.

Беше библиотеката. Самотен висок свещник гореше върху една от поставените до дивана масички.

Предполагайки, че някой невнимателен прислужник е оставил свещите да горят, Брет мина през стаята, за да угаси трепкащите пламъчета. При това погледът му падна върху дивана и дъхът му спря.

Там лежеше Сабрина, дълбоко заспала. Главата ѝ почиваше върху протегнатата ръка, косата беше пръсната като течено злато по тъмнозелената кадифена тапицерия. Носеше скромна рокля от жълта коприна, която се беше вдигнала над коленете, босите стройни крака проблясваха бледи върху наситено зеленото кадифе.

Брет не можеше да откъсне очи от нея. Беше толкова хубава. Погледът му се плъзна е нежност по гъстите тъмни ресници, по

пълните устни и леко извития нос. Изглеждаше така дяволски млада. Дали и в действителност беше така невинна и лесно ранима? Брет стисна устни, припомняйки си как го бе отблъснала майка му. После отново се загледа в стройното моминско тяло, в гърдите, които се вдигаха и отпускаха, в дългите крака.

В слабините му се надигна желание. Осъзна опасността на това положение и понечи да събуди Сабрина. Тя направи сънлив отрицателен жест с ръка и продължи да спи. Брет се усмихна. Беше забравил колко здраво спяха децата. Коленичи и погали косата ѝ.

— Събуди се, Снежанке — промълви нежно той.

Сабрина не помръдна и Брет не можа да устои на примамливата сладка уста. Наведе се и меко докосна с устни нейните. Пламенното желание едва не надделя, ала мъжът рязко се отдели от спящото момиче. Въздъхна примирено, седна на петите си и тъжно се усмихна.

Тази усмивка беше първото, което забеляза събуждащата се Сабрина. Нея и подигравката, която играеше в тъмнозелените очи. Помисли си, че е сънувала целувките му, но когато видя усмивката, разбра, че не е било сън.

Странно, но не се разгневи. Цяла вечер бе обмисляла положението и беше стигнала до заключението, че не Брет беше опасен, а начинът, по който тя реагираше на милувките му. Не ѝ беше приятно да си го признае, но трябваше да се примири с това и се закле, че никога вече няма да го допусне близо до себе си. Реши да бъде мила и учтива и да се отнася с него така добре, както по-рано — но вече нямаше да го обожава по-детски, както тогава, а щеше да се държи с достойнство.

Заспа зарадвана от решителността си, но за съжаление сънищата не се подчиниха на волята ѝ.

Пазена от всички житейски изкушения, каквато беше, мечтите ѝ се ограничаваха е прегръдките и целувките на Брет. Стана ѝ много приятно, като се събуди и видя пред себе си обекта на сладкия си сън, с устни само на сантиметри от нейните...

Сабрина се усмихна сънливо на Брет, без да подозира колко съблазнителна беше тази усмивка. Сложи ръка под бузата си и по погледна с полузаспали златисто-кехлибарени очи.

— Добър вечер, сеньор Брет. Хареса ли ти приемът?

Усмивката му изглеждаше малко измъчена.

— Ти как мислиш? Особена забавна беше срещата с любопитната леля Франсиска.

Сабрина се изкиска.

— Успя ли да изтръгне признания от устата ти?

Той кимна и приседна до нея на дивана. Зелените му очи святкаха предизвикателно, когато каза:

— Боже мой! Наистина успя да го направи. Сега вероятно знае за живота ми повече от мен. Трябваше да ме предупредиш!

Изведнъж цялото напрежение между тях изчезна. Атмосферата на късния вечерен час също добави своето. Къщата спеше, само те двамата бяха будни, а трепкащите пламъчета на свещите ги потапяха в мека златна светлина и още повече подчертаваха огнената красота на Сабрина и тъмните, остро изсечени черти на Брет. Двамата се чувстваха неуверени, защото болезнено осъзнаваха близостта на другия. Сабрина се отмести малко настрана. Движението беше несъзнателно, но я направи още по-привлекателна. Мекият плат на роклята ѝ се опъна по твърдите млади гърди, гладката златиста кожа се открии примамливо над деколтето. Жълтата рокля оставяше непокрити раменете и беше пристегната на корсажа с тънък шнур от зелена коприна. Ръката на Брет потрепери, защото си представи как развързва връзките и разкрива меката кадифена плът под коприната. Преглътна конвулсивно и с усилия откъсна поглед от прелъстителното моминско тяло. Не биваше да позволи да го надвие желанието да я грабне и подчини на волята си.

— Крайно време е да си кажем лека нощ — промълви неохотно той. — Баща ти вече си легна, а и аз имах намерение да сторя същото, когато видях светлина в библиотеката.

— Разбира се, прав си — съгласи се е нежелание Сабрина и след известна пауза добави: — Толкова се радвам, че можем да разговаряме необезпокоявани... — Протегна ръка и докосна мускулестия гръден кош. — Това... това прави всичко по-просто, нали?

Докосването ѝ беше твърде много за Брет. Погледите им се срещнаха и сърцето на Сабрина се разтуптя, когато почувства желанието в тези тъмнозелени очи. Брет взе ръката ѝ, целуна дланта и прошепна:

— Господи, какво правиш с мен?

Сабрина не знаеше как да се справи със собствената си събудена страст и само безпомощно го погледна. Защо не я целуваше? Устните ѝ се разтвориха подканващо.

Брет със стон пусна ръката ѝ, обхвана нежните рамене и притисна девойката към себе си. Устата му брутално завладя устните ѝ. Без да знае точно какво прави, тя отговори на целувката и потрепера блажено, когато езикът му нахлу в устата ѝ и жадно затърси меките ѝ извивки. Сабрина не разбираше какво става с нея, но цялото ѝ тяло жадуваше целувките на Брет, милувката на ръцете му. Копнееше да се отпусне в прегръдките му и този миг никога да не свърши. Обви с ръце врата му, искайки още и още, и още...

Страстта завладя сърцето ѝ, езикът ѝ последва движенията на неговия и проникна в устата му, жаден и пламенен. Усети вкус на тютюн и бренди, по-опияняващ и от най-тежкото вино. Отпусна се назад и се отдаде безпомощно на желанията си.

Брет се плъзна на пода и увлече със себе си покоряващото се тяло. Сабрина се озова на дебелия килим, дългите му бедра притискаха тялото ѝ, целувките не преставаха. Зашеметяващата им сила почти отне разсъдъка на Сабрина. Ала целувките вече не бяха достатъчни да задоволят изгарящото я желание. Брет развърза умело връзките на корсажа и преди Сабрина да разбере какво прави, почувства топлите му, търсещи ръце по голите си гърди. Дългите пръсти милваха е неподозирана нежност твърдите зърна и Сабрина сладостно простена.

Този звук накара Брет да спре. С подрезгавял от страст глас мъжът промълви:

— Болка ли ти причиних? Не исках, повярвай! Господи, Сабрина, ти ме подлудяваш! Трябва да те имам! Трябва!

Погледите им се срещнаха и когато разпозна страстта в очите ѝ, той я прегърна отново и жадно потърси устните ѝ. Сабрина се изгуби. Потъна в нежността му, младото, неопитно тяло пламна от желания, непознати досега. Брет плъзна устни по врата и голите ѝ гърди. После впи устни в зърната и дори леко ги захапа.

Сабрина се изви и впи ръце в черната му коса. Обзе я замайващо желание да лежи гола до него, да чувства кожата му върху своята, да докосва с устни гърдите му и да му доставя същото удоволствие, което той доставяше на нея.

Брет вдигна глава, сякаш беше отгатнал мислите ѝ, и безкрайно бавно развърза останалите връзки, после смъкна роклята ѝ до талията. Спря за миг, омагьосан от гладката златиста кожа, от дръзко вирнатите млади гърди с твърди и изпъкнали кораловочервени зърна.

Сабрина потръпна от удоволствие и страх. Той я желаше така, както мъж желае жена! Велики Боже, нека да е грешно и душата ми да бъде прокълната во веки веков, но искам той да ме направи жена. Все едно какво щеше да ѝ донесе бъдещето, тя щеше да помни винаги сладостта на първото му докосване, сладостта на страстната уста и огъня, който се разгаряше в тялото ѝ.

Въпреки това, когато ръката му се плъзна по бедрата и потърси най-интимното ѝ място, Сабрина се скова. Тя не знаеше какво става между мъжа и жената и макар че желанието за любов беше пробудено и тя копнееше да му се отдаде, беше напълно неподготвена за онова, което дойде. Твърдата ръка, плъзнала се от вътрешната страна на бедрата ѝ, я уплаши, а когато достигна златисточервените къдрави косъмчета между краката, Сабрина се вцепени от ужас. Вкопчи се отчаяно в широките мъжки рамене, защото търсещите пръсти разтвориха кичурите и нежно помилваха меката плът.

Не можа да понесе устремното проникване на ръката, затова е все сила блъсна Брет, откъсна устата си от неговата и простена, останала без дъх:

— Моля, сеньор, спрете, моля! Аз... аз не искам! Моля, спрете!

През червената мъгла на страстта Брет чу молбата ѝ и със сила се принуди да се върне в реалността. Изведнъж осъзна какво щеше да стори. Заля го вълна от отвращение. Хвърли се по гръб, закри очи с ръка и промълви:

— Мили Боже! Какво ме прихвана?

Почервеняла от срам, Сабрина се опита да оправи роклята си. Брет вдигна поглед и с трескави пръсти ѝ помогна да се облече. Беше ядосан на себе си, а Сабрина се срамуваше толкова много, че не смееше да го погледне в очите. Когато най-после го стори, болка прониза сърцето ѝ. Изразът му беше студен и недружелюбен, тъмозелените очи бяха станали недостъпни, чувствената уста здраво стисната.

Брет заподозря, че сцената е била предварително нагласена, макар да не можеше да допусне, че Сабрина или Алехандро са

способни на такова нещо. Не беше самонадеян, но добре знаеше, че е желана партия, а Сабрина не беше първата, която се опитваше да завладее съпруг с помощта на тялото си. Най-много се изненада, че едва не падна в клопката. Нефритенозелените очи святкаха ледено, когато я погледна и каза:

— Няма да се извинявам за това, което се случи или почти щеше да се случи, но признавам, че поведението ми беше налудничаво и непростимо. — И добави с горчив глас: — Можеш да бъдеш сигурна, че никога повече няма да се самозабравя — независимо колко е силно изкушението!

Поклони се сковано и безмълвно напусна помещението. Сабрина остана да гледа подире му като ударена от гръм.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Почти се развиделяваше, но Сабрина все още не можеше да заспи. Измъчваха я срам и отчаяние, после отново се сецаше за целувките на Брет и усещаше разочарование, че все пак не беше разбрала напълно какво означава да станеш жена. Никой не беше успял да пробуди такива чувства в сърцето ѝ, дори Карлос. И изведнъж ѝ стана ясно защо. Изтри сълзите си и промълви:

— Аз съм влюбена в него! Затова се държа така глупаво, откак е дошъл. Обичам го! — Би трябвало да изпита радост от това прозрение, но не беше така. Сама се беше поставила в положение, което ѝ причиняваше непоносима болка. Скри лице във възглавниците. Изведнъж проумя толкова много неща — защо безразличието му ѝ причиняваше мъка, защо копнееше за прегръдката му... и защо нито Карлос, нито друг мъж бях успели да развълнуват сърцето ѝ.

Безпомощна и тъжна, тя стана от леглото. Беше безсмислено да се опитва да заспи. Като ранено животно, инстинктивно потърси убежище, където да се утеши. Няколко минути по-късно се измъкна от къщата по бяла риза и панталони. Притича през нощната гора към малката полянка край езерото, която се виждаше от нейния балкон. Там беше любимото място на родителите ѝ, докато бе жива Елена. Сабрина свързваше с полянката най-щастливите си спомени. Семейството често беше идвало тук и Алехандро беше наредил да построят малък, елегантен павилион.

Той не беше идвал тук от десет години, но павилионът се поддържаше редовно, защото бащата знаеше, че понякога Сабрина търси убежище в него. Обзавеждането се състоеше от желязна маса и широки дървени пейки покрай стените, облечени с удобна яркооранжева тапицерия. Навсякъде бяха пръснати големи, меки жълтозелени възглавници. Сабрина се отпусна с въздишка върху възглавниците и се сви на кълбо.

Долната част на павилиона и покривът бяха от солидно, боядисано в бяло дърво, горната част на красивата постройка се състоеше от красиви решетки. Вратите и прозорците бяха е високи

сводове. Двете страни на павилиона бяха напълно обрасли с орлови нокти и жълти нарциси, уханието на които изпълваше въздуха.

Сабрина дълго лежа, устремила поглед пред себе си, оставяйки покоя и тишината на мястото да проникнат в душата ѝ. Вълните на езерото тихо се плискаха в брега, в далечината се чуваше вик на ловуваща кукумявка, в клоните на дърветата шумолеше лек ветрец. В хладната априлска утрин Сабрина горчиво призна пред себе си, че винаги е обичала Брет Дейнджърмънд, още откакто като седемгодишно момиченце го видя за първи път в Начез. През всичките тези години пазеше в сърцето си спомена за него. Запрати с гняв една възглавница към стената и стисна ръце в юмруци. Жалка глупачка — това беше тя! Децата не се влюбвали! *Не е вярно — нали аз се влюбих въпреки всичко!*

Замята се насам-натам по оранжевия диван. Какво ѝ помагаше прозрението, че е влюбена в него? Той не я обичаше и сигурно никога нямаше да я обикне. Изведнъж си припомни деликатните намеци на леля София, направени в някои писма... „Постоянно се тревожа за Брет — толкова е студен и надменен с жените. Понякога имам чувството, че мрази всички ни. Съмнявам се, че някога ще се влюби или поне ще помисли да се ожени — тежко на жената, която ще се влюби в него! Още отсега я съжалявам. Понякога хората го наричат «Девил» Дейнджърмънд. Не бих се изненадала, ако е получил това име от жена!“

Как можа да бъде толкова глупава и да се влюби точно в него? Беше безнадеждно! Най-хубавите жени на Европа са лежали в краката му, нима сега ще пожелае една жалка провинциалистка! На всичкото отгоре го беше посрещнала с нож в ръка!

Сабрина седна на дивана и се постара да обмисли проблема си. Трябваше по някакъв начин да овладее чувствата си, да си забрани да мисли за него, защото той никога нямаше да я обикне. Трябваше да се опълчи срещу неговата привлекателна сила, колкото и да болеше от това. Трябваше да се пребори с любовта си.

Това решение я успокои малко и тя потъна в неспокоен сън точно когато слънцето се изкатери над върховете на дърветата.

За съжаление на Брет това не му се удаде. Когато влезе в стаята си след историята със Сабрина, Оли, който винаги го чакаше, предпочете да си спести напирашката на устните му дръзка забележка.

Един поглед към мрачното лице на господаря беше достатъчен. Момъкът изтича да донесе таблата с напитките, поставена на тежкия махагонов скрин, и наля солидно количество бренди в една чаша. Подаде я на Брет и зададе въпрос, който никой нормален прислужник никога не би задал:

— Нещо не е в ред ли, шефе?

Брет обърна брендите на един дъх, подаде му чашата и каза:

— Затваряй си устата и ми налей още една!

Оли мълчаливо изпълни заповедта. Брет се отпусна на голямото кожено кресло и вторачи поглед в тавана. Когато Оли му подаде чашата, попита:

— Откакто ме познаваш, съблазнил ли съм някоя девица?

Оли помисли малко и ухилено отговори:

— Не знам тазова нещо, шефе. Бог знае, че сте имали достатъчно жени, но девойки? Не!

Брет изпразни и втората чаша на един дъх, тресна я на масата и изфуча:

— Защо, по дяволите, сега съм на път да го сторя! Да обезчестя дъщерята на човека, когото обичам и уважавам почти като баща?

— Само не казвайте, че сте си загубили ума по червенокосото дяволско изчадие!

Брет му хвърли такъв поглед, че Оли се усъмни дали все пак не е бил твърде нагъл, и каза с опасно спокоен тон:

— А ако съм?

Оли преглътна. Той си позволяваше какво ли не в отношенията с господаря, но днес за първи път имаше чувството, че е отишъл твърде далече. Опита се да заглади нещата:

— Ако е така, шефе, не е моя работа да ви се меся — а после лицемерно прибави: — На предания слуга не се полага да поучава господаря си.

Брет се разсмя.

— Не ти вярвам нито дума! Ти само това и чакаш — да почнеш да ми четеш конско.

Оли се ухили.

— Не сте прав шефе. Не съм ли бил винаги предан слуга?

— Предпочитам да не отговоря на въпроса. И без това си имам достатъчно проблеми! — Лицето на Брет отново помрачня. — Сега ме

остави сам, след като и без това не можеш да ми помогнеш.

Оли се поколеба.

— Шефе, ако мога да направя нещо...

— Нищо — прекъсна го рязко Брет, но внезапно му хрумна една мисъл — Спомняш ли си един испанец на име Карлос де ла Вега? Възможно е да сме го срещали преди няколко години.

Оли вдигна тесните си рамене.

— Не си спомням. Как изглежда?

Брет го описа и накрая Оли смръщи чело.

— Мисля, че имаше такъв тип в Ню Орлиънс, шефе. Впрочем, не съм убеден, че е същият, за мен всички испанци си приличат. Но когато убиха стария капитан и ние станавме контрабандисти, този испански нахал нарани с нож момичето на Френчи.

Брет трепна. Изведнъж си спомни ясно случая. Естествено, тогава за първи път видя де Ла Вега! Френчи беше водачът на бандата контрабандисти, която уби Сам Браун, а случаят с Карлос стана по времето, когато Брет влезе в бандата. Френчи имаше кръчма с публичен дом в скандално известния квартал „Блатото“ в Ню Орлиънс. Там въртеше и сделките с крадените стоки. А след приключване на търговията даваше право на най-добрите си клиенти да се забавляват по избор с най-новите момичета, дошли от цял свят.

Един ден, когато Брет беше повишен в личен телохранител на Френчи, се появи Карлос да преговаря с Френчи относно последния товар контрабандни стоки. Брет вече не знаеше какво купи Карлос, но все още ясно помнеше, как придружи надменния испанец при момичетата. Именно той беше човекът, който разби вратата, когато от стаята долетяха викове на страх и болка. Завари вътре младото, полумъртво от страх гръцко момиче, голо и кървящо от множество рани. Карлос стоеше наред стаята с нож в ръка и хладно промърмори:

— Тя се опита да открадне парите ми. Много съм разочарован от Френчи. Би трябвало да ме познава достатъчно, за да се опитва да не ми пробутва подобни трикове.

Карлос може би не лъжеше, но това не оправдаваше стореното. Брет побесня от ярост, ала се въздържа и не каза нито дума.

Сега погледна към Оли и каза:

— Прав си. Това беше онзи тип. Той е племенник на Алехандро.

Оли свирна през зъби.

— Паднаха ни се лоши карти, шефе. Той ви е видял с контрабандистите. Може да стане сложно, ако се наложи да обясняваме какво сте направили там.

Брет направи гримаса.

— Не е чак толкова лошо. Алехандро е запознат е историята. Само Карлос може да се окаже проблем. Сигурно много му се иска да ни създаде ядове, но мисля, че ще се справя и с това! Няма да кажа нищо на Алехандро за случая в публичния дом, в края на краищата Карлос е негов племенник. Може би той въобще да не ме помни...

Оли отиде да си легне и го остави сам с мрачните му мисли. Брет не можеше да се отърве от съмнението, че Сабрина нарочно го е съблазнила. Нямахше да се учуди, ако Алехандро нахлуеше внезапно през вратата и поискаше Брет да направи от дъщеря му почтена жена.

Опитваше се с всички сили да мисли за нещо друго, не за Сабрина, за голямата мека уста и съблазнителното стройно тяло...

Как можа да се забрави дотолкова, че да злоупотреби с доверието на добър приятел? Може би все пак го въвличаха в преднамерена игра, в капан, заложен от Сабрина, просто защото той беше по-добрият улов — в сравнение с Карлос?

След дълги размишления стигна до заключението, че има нужда от жена. Много отдавна не се беше любил и може би поради това Сабрина му действаше толкова силно. Трябваше му жена! Само така щеше бързо да забрави за малката...

Това заключение трябваше всъщност да го успокои, но за съжаление не успя. Ходеше неспирно напред-назад из стаята, докато накрая си каза, че е глупак. Изтича в конюшната, оседла Файърсторм и препусна. Кон и ездач полетяха като подгонени от дявола в утринния здрач. След известно време лудото препускане отклони вниманието му и когато слънцето се издигна високо на небето и всички се заеха с ежедневната си работа, Брет се върна в хасиендата.

Беше приятно изморен и искаше веднага да си легне, но Бонита загрижено го спря.

— Добър ден, сеньор Брет. Дон Алехандро се извинява, че тази сутрин отиде на езда без вас. Една пума убила през нощта теле и мъжете тръгнаха на лов. — След това продължи е леко укорителен тон: — Разтревожихме се, като не ви намерихме в стаята, но слугата ви каза, че често яздите сутрин. Вие сте почти толкова безгрижен, колкото

сеньорита Сабрина — и двамата май сте забравили, че наоколо обикалят бандити и че е глупаво да изчезвате просто така, без да се обадите.

Брет сдържа смеха си.

— Съжалявам, Бонита, за в бъдеще ще се съобразявам повече със страховете ти.

Брет поиска да си тръгне, но Бонита го спря и запита боязливо:

— Сеньор, виждали ли сте тази сутрин Сабрина?

Първата мисъл на Брет беше, че малката пак е забъркала някаква каша, за да го примами, затова каза предпазливо:

— Не съм я виждал от снощи. Защо? Бонита закърши загрижено ръце.

— Тя не е в стаята си. Отначало не се разтревожих особено, защото тя излиза и се прибира, когато си пожелае. Но стана много късно, а тя все още не се е върнала. Къде ли може да е? Като си представя, че може да падне в ръцете на бандитите!

Ледени тръпки полазиха по гърба на Брет. Ужасни картини се носеха като вихър през главата му. Сабрина беззащитна в клопката на безскрупулни, жестоки бандити; Сабрина изнасилена, убита... Прогони ужасяващите представи и успокояващо промълви:

— Не се тревожи, Бонита. Сигурно просто е отишла да се поразходи и не е забелязала, че е станало късно. Слугите търсиха ли я вече?

— Да, сеньор, но не можаха никъде да я намерят.

— Проклятие — извика гневно Брет — все някъде трябва да е! Не може да е потънала в земята! Сигурно има някое място, където ходи често и където още никой не я е търсил.

Изведнъж Бонита засия.

— Ама разбира се, сеньор! Не може да се очаква друго от глупава стара жена като мен! Сабрина сигурно е в павилиона край езерото. Това е любимото ѝ място и често ходи да плува рано сутрин. Колко глупаво от моя страна! Веднага ще изпратя някого там!

— Остави! Кажи ми само къде е, аз сам ще ида — заяви ядосано Брет. И ако е там, ще ѝ извия врата, закани се яростно той. Как можа да изплаши така старата Бонита! А ако не е...

Бонита му описа мястото и той тръгна веднага. Когато влезе в павилиона, Сабрина спеше дълбоко. Пак го обладаха грозни съмнения.

А може би хитрушата нарочно го примамваше тук? Ала дълбоко в себе си изпита облекчение. Разтърси я грубо и изкрещя:

— Събуди се, Сабрина, ако въобще спиш! Бонита е пратила да те търсят навсякъде.

Сабрина сънено отвори очи и примигна насреща му. Разтърка ги като малко дете и се прозя:

— Какво каза? Нещо за Бонита?

— Уплашила се е до смърт заради теб. Страхува се, че си попаднала в ръцете на бандити.

Сабрина изглеждаше смаяна.

— Бандити? Тук? Нима вярваш, че са толкова глупави! Ранчото е сигурно! Никой не смее да припари насам!

— Това място съвсем не сигурно, освен това не е редно да бродиш из горите като някоя циганка! Защо баща ти позволява това? Тук всеки може да те намери! Ако още веднъж направиш подобна глупост, така ще те напердаша, че да не можеш цяла седмица да седнеш! — изкрещя сърдито Брет и я дръпна да се изправи. — Да вървим! Не съм спал тази нощ и нямам настроение да се карам с теб.

— Пусни ме! — извика Сабрина и направи опит да се изтръгне от ръцете му. — Причиняваш ми болка!

— Нали твърдеше, че тук никой не може да ти стори зло? — подигра се той.

Сабрина бръкна светкавично в ботуша си, измъкна ножа и посегна да прониже дланта му. Брет се дръпна назад и тя успя да се освободи.

Нефритените очи потъмняха от гняв.

— Ах ти, малко зверче! Крайно време е да ти дам урок!

Застанал насреща ѝ, той изглеждаше невероятно привлекателен. Черната копринена риза подчертаваше суровото мургаво лице, а под тънките бричове изпъкваха дългите мускулести крака. Тези бедра само преди няколко часа се притискаха до моите, помисли Сабрина и преглътна. Но сега цялото му тяло трепереше от гняв и това я уплаши. Пръстите ѝ инстинктивно обхванаха още по-здраво дръжката на ножа. Та тя съвсем не искаше да се бори с него — искаше само да бъде обичана!

Но Брет не ѝ остави избор. Нахвърли се върху нея, бърз като дива котка. Сабрина понечи да се защити с ножа, но не успя. Мъжът

сграбчи ръката ѝ и я удари в бедрото си. Ножът отхвъркна надалеч.

Брет пусна ръката на Сабрина и каза тихо:

— Е, как ще се защитаващ сега?

— Нямам никакви намерения — отговори спокойно Сабрина и невъзмутимо пристъпи към него.

Брет недоверчиво я проследи с очи. Когато застана точно пред него, тя протегна ръка.

Той дълго я гледа. Само да не беше толкова хубава, тялото ѝ толкова привлекателно и мястото толкова усамотено. След малко се засмя и ѝ подаде ножа.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Двамата мълчаливо се върнаха обратно в хасиендата. Всеки съзнаваше близостта на другия, но не се решаваше да наруши крехкия мир, който цареше в момента.

На входа ги посрещна отдъхналата си, но побесняла от гняв Бонита, с което се стопи всяка възможност за личен разговор. Брет се оттегли в стаята си и спа до късно следобед. Има време само да се избърсне и облече, преди да потегли с Алехандро за Накодочес.

Мисията Нуестра Сеньора де Гуадалупе в Накодочес била основана през 1700 година. Отначало представлявала незначителен граничен пост, в който имало само шепа войници и някой и друг навикнал на всичко свещеник. От време на време мисията била изоставяна, едва към 1770 година около стария граничен пост изникнало село. В момента там живееха около шестстотин души и когато Брет мина с коня си по тесните прашни улици между дървените къщи, видя най-различни хора — индианци, фермери, търговци, войници и свещеници.

Най-голямата постройка в Накодочес беше каменна къща, която служеше за склад, издигната през 1779 година от един от водещите заселници в този район, Хил Антонио Ибаро. Би могла да послужи отлично за складиране на реколтата от захарна тръстика на Алехандро, помисли си веднага Брет — ако изобщо се стигнеше дотам.

Брет много бързо беше осъзнал, че историята със засаждането на захарна тръстика е само каприз на Алехандро, нищо повече. Земята наистина бе подходяща, но се изискваше много работа и време. Освен това тук нямаше подходящ пазар. Захарта трябваше да се изпраща по суша до Начиточез, Луизиана, а оттам е кораб до Ню Орлиънс. Алехандро не прояви особен интерес, когато Брет му обърна внимание върху трудностите, само каза:

— Ще видим, приятелю, ще видим.

Брет вдигна рамене и повече не подхвана тази тема. Какво го беше грижа, че Алехандро искаше да пратосва време и пари? Ако

реши да осъществи плана си, ще му помогне с каквото може, но засега ще изчака.

Алехандро беше запланувал това посещение в селото по светски съображения. Докато минаваха, непрекъснато ги спираха познати. Той беше един от важните, уважавани членове на общината и, разбира се, хората бяха любопитни да се запознаят с Брет. Алехандро го представяше на всички и главата на Брет забръмча от многото нови имена. В края на селото срещнаха един човек, когото Брет би предпочел да избегне — Карлос де Ла Вега. Алехандро въобще не беше забелязал напрежението между двамата мъже и много се зарадва на срещата. Поздрави Карлос с елегантно размахване на избродираното си сомбреро и се поклони пред красивата жена до него.

— Добър ден, сеньора Моралес! Добър ден, Карлос! — После запозна Брет със сеньора Констанца Моралес и Дуарте. Дамата представляваше напълно разцъфнала испанска роза около тридесетте, а държанието ѝ издаваше опит в любовните дела. Какво прекрасно, чувствено съзнание, каза си Брет. Погледът му се плъзна одобрително по лицето и пищната ѝ фигура. Черна дантелена мантиля покриваше лъскавите тъмни къдрици и подчертаваше кожата с тен на магнолия. Абаносовочерните очи блеснаха, когато Брет я огледа. Погледите им се срещнаха — двамата се разбраха отлично, без да са казали и дума.

След кратък разговор Констанца предложи да пият по нещо разхладително в нейния дом.

— Къщата ми е само на няколко метра надолу по улицата. Двамата със сеньор де Ла Вега тъкмо се бяхме запътили натам. О, моля, не казвайте не!

— Отлична идея, сеньора Моралес — отвърна Брет — Много мило от ваша страна да предложите гостоприемството си на непознат като мене.

Констанца, пренебрегвайки напълно другите двама мъже, кокетно отвърна:

— Но вие не сте непознат, сеньор Дейнджърмънд. В края на краищата сеньор Торес е ваш вуйчо.

Алехандро не беше особено зарадван — Констанца твърде явно желаше да се сближи с Брет, а той съвсем не изглеждаше да има нещо против. Трябваше да ухажва Сабрина, а не тази нахална млада вдовица със съмнителни материални възможности!

Карлос, който досега беше странно мълчалив, се усмихна доста кисело и промълви:

— Сеньор Дейнджърмънд, ще установите, че ние испанците сме много гостоприемнен народ — дори по отношение на хора, които не са от нашата кръв.

— Карлос! — укори го веднага Алехандро. — Там, където царят привързаност и доверие, няма нужда от кръвно родство!

Карлос се изчерви и млъкна. Останалата част от пътя изминаха в мълчание.

Констанца живееше в скромна, по елегантна дървена къща в края на улицата. Брет и Алехандро завързаха конете си и последваха другите двама в малкото патио в задния край. Констанца плесна с ръце и индианската прислужница притича. Само след минута тримата мъже се бяха разположили край малка маса с чаши мадейра в ръце. Констанца се задоволи с чаша сангрия и въздъхна.

— Надявам се мадейрата да ви хареса. След смъртта на мъжа ми преди три години твърде рядко ме посещават господата и е чиста случайност, че в къщата е останало питие, което би могло да допадне на вкуса ви. — И погледна към Брет. — Живея тук с неомъжената сестра на майка ми. Тя е много стара и вече не се интересува от светския живот, затова и не може да ми даде съвет какви напитки бих могла да предложи на господата. Почти глуха е и не обича да се явява пред хора. — След това със замислена усмивка се обърна към Карлос: — След смъртта на мъжа ми сеньор де Ла Вега се грижеше изключително любезно за мен — не знам какво бих правила без него.

Когато Алехандро и гостът му се сбогуваха, Брет бе научил всичко, което искаше да знае за Констанца Моралес Дуарте. Вдовица, която нямаше нищо против мъжките посещения — и с доста голяма сигурност е била, а вероятно и все още е любовница на Карлос.

Констанца беше от онзи тип жени, които Брет разпознаваше веднага — красиво същество без морал, което само аристократичното име и семейството отличаваха от обикновената проститутка. Тя също даде ясно да се разбере, че няма нищо против да го опознае по-добре. Прелъстителните ѝ погледи говореха, че по всяко време ще бъде на негово разположение. На раздяла промълви:

— Толкова съжалявам, че си тръгвате, сеньор Дейнджърмънд. Много съм самотна след смъртта на Емилио. Може би ще се видим

пак... в скоро време.

Той я погледна в очите и каза:

— В това можете да бъдете съвсем сигурна, сеньора... Много скоро!

Алехандро забеляза какво става, но считаше Констанца за почтена млада жена. Ала веднага щеше да промени мнението си, ако можеше да чуе разговора, който Констанца и Карлос водиха след това посещение. Сигурно щеше да забрани на Сабрина да я поздравява на улицата и в никакъв случай нямаше да я приема повече в дома си.

— Имаш ли намерение да го направиш свой любовник? — попита заинтересовано Карлос, след като двамата мъже си тръгнаха.

Констанца присви очи.

— Да не ревнуваш?

Карлос смръщи чело.

— Не знам... Всъщност да, мисля, че бих ревнувал.

Констанца беше изненадана.

— От никой друг не си ревнувал. Защо сега от него?

— Другите бяха без значение! — изръмжа Карлос. — Никой не е като Брет Дейнджърмънд. Той е различен.

— Как така? И той е мъж като всички други. Може би малко по-красив, но няма защо да се страхуваш от него. Също както и аз няма защо да се страхувам от другите жени в твоя живот, нали?

— Аз не се страхувам от Дейнджърмънд! — изкрещя Карлос.

Констанца беше свикнала с гневните му изблици и изглеждаше развеселена, когато каза:

— Е, добре, не се страхуваш от него, но и няма да ме ревнуваш, нали? — Когато Карлос не отговори, тя се наведе през масата, докосна силната му ръка със своята и промълви: — Скъпи, какво става с теб? Да не искаш да кажеш, че ще се разсърдиш, ако той сподели леглото ми? Та ние отдавна, още преди да се омъжа за стария Емилио, решихме, че няма да си налагаме ограничения. Аз си имам моите мъже, ти твоите жени. Защо си толкова обезпокоен от този мъж? А аз разбрах, че днес си дошъл именно да ме помолиш да го прелъстя! Нали каза, че трябва да го накарам да полудее по мен и дори да не поглежда Сабрина? Какво желаеш сега — да не го държа далеч от Сабрина и да не го омотавам така, че повече да не го е грижа за нея? Нали планът ти беше точно такъв?

Карлос се засмя насреща ѝ.

— Трябваше да се ожения за теб, вместо да те оставя на оня стар сладострастник Емилио.

Констанца разтърси енергично тъмните си къдрици.

— Не, не, приятелю. Твърде добре се познаваме. Ако бях твоя жена, щях да те ревнувам от всички останали, а ти мен от всички мъже. Обичам живота си такъв, какъвто е, Карлос. Естествено щеше да бъде по-добре, ако Емилио ми беше оставил повече пари, с които да си живея весело и охолно в Ню Орлиънс или Мексико Сити, но общо взето съм доволна. Мога да правя каквото си искам. Намирам си по някой любовник, когато ми се иска или когато съм свършила парите, а ако имам желание за особено изобретателен любовник, приятелят ми Карлос е винаги насреща. Какво повече ѝ трябва на една жена?

— Ти не си нормална — отговори Карлос. — Всички жени искат да се омъжат и да имат деца. Нали за това са родени — да се женят и да даряват мъжете си с наследници.

— Ами! — засмя се Констанца. — Само защото ти се иска да се ожениш за Сабрина, мислиш, че и на мен трябва да ми се иска същото! В момента желая единствено да спя с Брет Дейнджърмънд. Следващата седмица или следващия месец вероятно ще бъде нещо друго, но в този момент... — Тя се усмихна кокетно и нежно погали ръката му. — Ще си имаш малката Сабрина и всички земи и богатства, които ще донесе в брака, а понеже аз ти помагам с Брет Дейнджърмънд, ще споделиш богатството си с мен, нали?

Карлос не отговори, погледът му беше втренчен в мамещата го уста. Тя докосна нежно устните му с пръст и тихо промълви:

— Ще имаш всичко, амиго... и мен в добавка.

— Да! — Той стана и притегли към себе си покорно то тяло. — Къде? В твоята стая или в гората?

— В гората — прошепна тя и сложи ръка върху панталоните му. Двамата изчезнаха в гъсталака зад къщата.

Този ден Сабрина също беше в гората, но сама. Или поне си мислеше така...

Отказа да придружи баща си и Брет, оседла Сироко и препусна. Като навлезе в гората, отпусна юздите и остави кобилата сама да търси

пътя. Сабрина беше израсла тук и познаваше всяко храстче. Днес за първи път осъзна колко лесно в гъстите шубраци би могъл да се скрие разбойник, въпреки че никога по-рано не беше изпитвала страх. Това се дължеше не толкова на вечните приказки на Бонита за бандитите, колкото на ужасното убийство на семейство Риос. След известно време забеляза, че някой тайно я следи. Някой, който не познава гората, каза си спокойно тя, когато зад нея силно изпука клон.

По-скоро любопитна, отколкото изплашена, тя незабелязано смени посоката и се отправи към хасиендата. Стегна юздите на Сироко под един грамаден бор, метна се на ниския клон и изсъска на коня да продължи. Кобилата веднага изпълни заповедта и Сабрина се приготви да издебне преследвача си.

Не стана нужда да чака дълго. Само след няколко минути в края на пътеката изникна самотен ездач, който напредваше предпазливо. Сабрина не позна нито конника, нито коня и извади ножа си. Спусна се от клона със заплашително святкащи очи.

Нападнатият изпъшка учудено, когато младото момиче се метна на коня зад него, светкавично опря ножа в гърлото му и каза със строг глас:

— Името или живота!

Дотук всичко протече според набързо съставения ѝ план, но Сабрина не очакваше толкова ожесточена съпротива. Жилеста ръка улови десницата ѝ, твърд лакът я улучи право в слънчевия сплит. Девойката се превърна в лъвица, конят се подплаши, докато накрая се вдигна на задните си крака и двамата борещи се се строполиха на земята. Сабрина продължи да се бори упорито, докато накрая успя да надвие. Възседна гърдите на мъжа и коленете ѝ забиха ръцете му в земята, когато внезапно видя лицето му.

— Оли! — извика ужасена и отпусна ножа. — Защо ме следиш?

Оли не беше на себе си от ярост. Порой от неразбираеми ругатни се изсипа отгоре ѝ.

Известно време двамата се гледаха недоверчиво. Накрая Сабрина се изправи и направи знак на Оли да стори същото. Момъкът изтърси дрехите си, продължавайки да бълва ругатни.

— Да му се не види дано! Жена да ме събори! Мен, най-добрия бияч на всички времена!

Сабрина се изкиска и Оли ѝ хвърли унищожителен поглед.

— Само не ми се присмивайте! — изсъска злобно той и вдигна заплашително пръст. — Не е хубаво да се подиграваш на нещастieto на другите! Мислех си, че даже от диваците можеш да възприемеш подобри обноски. Явно съм сгрешил!

Сабрина едва се сдържаше да не избухне в смях и опита да го успокои.

— Не, не, Оли. Не ти се присмивам. Просто положението, в което изпаднахме, е смешно. — Тя му се усмихна и се постара да го развесели.

Оли я зяпаше с отворена уста. Такова красиво същество, каза си внезапно той и цялото му недоверие и неприязън изчезнаха. Изведнъж осъзна какво е сторил и съкрушено сведе глава. Шефът ще го изрита, вероятно още днес, ако узнае.

— Би трябвало да ви обясня някои неща, мис, но...

Сабрина го съжали. Момчето беше толкова жалко и очевидно съзнаваше сторената грешка. Човек не можеше да му се сърди.

— Е, добре. Щом не искаш да се посмееш е мен, поне ми обясни защо вървеше подире ми — каза тихо тя.

Оли преглътна. Нямахме как да й каже, че е препуснал след нея, понеже го интересуваше коя беше тази жена, която създаваше толкова трудности на шефа му.

Когато не отговори, Сабрина попита:

— Заради бандитите ли? Сеньор Брет ли те помоли да ме следваш?

За момент Оли се изкуши да каже да, но после честно поклати глава.

— Не ви следях нарочно. Тъкмо бях в обора, видях ви да тръгвате и си рекох, я да пояздя след вас, защото още не съм видял много от околността, а така няма да се загубя. — После направи най-тъжната си физиономия и замоли: — Не казвайте нищо на шефа! Той е толкова строг, ще ме пребие, ако научи за това!

Сабрина му повярва и веднага застана на негова страна. Горкият Оли! Брет сигурно е същински дявол!

— Не се тревожи. Няма да те издам. И ако господарят ти те бие, докато сте в нашето ранчо, трябва само да ми кажеш. У нас боят е забранен. Сега обаче е време да препуснем обратно, за да стигнем преди баща ми и господаря ти в хасиендата.

Оли понечи да хукне, когато чу до крака си странно шумолене. Сабрина шепнешком заповяда:

— Не мърдай! Стой на място, ако ти е мил животът!

Оли замръзна неподвижен и сведе поглед към земята. Само на тридесетина сантиметра от крака му съскаше увита на кълбо змия, а грозната триъгълна глава заплашително се надигаше над дебелото тяло. В този миг покрай него профуча бляскава стомана и змията бясно заудря с опашка около себе си. Сабрина бе метнала ножа си и главата на змията бе прикована в земята. Оли предпазливо отстъпи няколко крачки.

— Какво, по дяволите, беше това?

Сабрина спокойно издърпа ножа, отрязва главата и я зарови в земята. Дори не обърна внимание на останалата част от змийското тяло, която продължаваше да се извива в предсмъртни тръпки.

— Това беше гърмяща змия, Оли. Много отровна и винаги смъртоносна. Страната ни е красива, но отвсякъде дебнат опасности. Бъди предпазлив, иначе ще се наложи да те погребем тук.

В гласа на Оли прозвуча пламенно убеждение:

— В името на всичко свято, мис, вие ми спасихте живота! Ако Оли Фрам може някога да ви направи услуга, той няма да се колебае нито миг!

И новите приятели тръгнаха обратно към дома.

Вечерта, докато помагаше на Брет да се облече, Оли му разказа е известни съкращения за своите приключения. Брет веднага заподозря, че това не беше цялата история, но предпочете да премълчи. Когато се приготви и застана пред прислужника си в бяла риза, черни панталони и къс жакет, избродиран с черна коприна, небрежно промълви:

— Тази вечер няма нужда да ме чакаш, Оли. По-късно ще ида с коня в Накодочес и ако не се лъжа, ще се върна чак утре сутринта.

Оли много добре знаеше какво иска да каже Брет — беше си намерил нова любовница. Това никак не му хареса. Днес следобед беше решил, че Сабрина е съвършената съпруга за господаря му. Затова изсумтя презрително, подаде на Брет четка за коса от слонова кост и заяви:

— Някоя от занаята ли?

— Надали е проститутка — отговори Брет, четкайки гъстата си черна коса. — Макар да притежава всички предпоставки за това. — С

цинична усмивка остави четката и промърмори: — Кой знае, може и да се лъжа. Защо да не е съвсем почтена жена?

Брет не се лъжеше. След вечеря се извини на Алехандро и препусна в здрача към градчето. Дискретно завърза коня зад къщата на Констанца, промъкна се през патиото и тихо почука на дървената врата. Тя се отвори веднага, сякаш го бяха очаквали. Точно така, помисли си той и плъзна поглед по прозирното дантелено одеяние на Констанца, което разкриваше почти толкова, колкото и скриваше. После се засмя.

Жената му се усмихна, погали с ръка бузата му и гарвановочерните очи заблестяха прелъстително.

— Ето че дойде, скъпи. Надявах се на това.

Нямаше нужда от повече приказки.

Брет я сграбчи, притисна я до себе си и я зацелува с такава страст, че ѝ се зави свят. Едва късно, много по-късно, когато лежеше доволен и изтощен до голото тяло на Констанца, го завладя странно чувство на вина и отвращение. В съзнанието му изникна стройното тяло на Сабрина, а това беше направо подигравка след няколкочасовата любовна игра с Констанца. Имаше чувството, че не е получил нищо. Изруга, обърна се към Констанца, прегърна я отново и я облада като някой дивак. И още веднъж, и още веднъж... Но нищо не помагаше. Колкото пъти се изливаше в топлата утроба на Констанца, толкова пъти виждаше лицето на Сабрина, което сякаш му се подиграваше и в същото време събуждаше у него неутолимо желание да я прегръща, да покрива лицето ѝ с целувки, да чувства тялото ѝ под своето.

ЧАСТ ВТОРА

РАЗДВОЕНО СЪРЦЕ

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Празненството в чест на американския племенник на дон Алехандро беше чудесно. Въздухът беше топъл, звездите трепкаха по нощното небе, лек бриз разнасяше аромата на орлови нокти и люляк.

Патиото беше осветено от фенери и дамите в изискани тоалети и господата в елегантни костюми просто блестяха. Квартет от най-добри музиканти изпълняваше тихи серенади.

Алехандро беше много доволен от начина, по който гостите приемаха Брет. Всички сърдечно го поздравяваха. Господата оцениха умението му да води разговор, дамите бяха въодушевени от външния му вид. Само няколко души не споделяха общата радост.

Още в началото Франсиска се оплака на Сабрина, мятайки отровни погледи:

— Не разбирам защо баща ти вдига толкова шум около този гринго. В действителност той не е дори роднина с нас! Просто е срамота как Алехандро го гледа все в устата. Баща ти никога не се е отнасял с Карлос така, както със сеньор Дейнджърмънд!

Сабрина се усмихваше отегчено. Откакто беше пристигнала преди половин час с Карлос и Луис, леля ѝ само мърмореше. Приемът бил лошо организиран, разхладителните напитки недостатъчни, хладният въздух вредял на здравето ѝ и изобщо било глупаво да се организира празненство в патиото по това време на годината. Но Сабрина знаеше, че истинската причина за лошото настроение на леля ѝ е доброто разбирателство между Брет и Алехандро.

Погледът на девойката се плъзна към Брет, застанал до шадравана със сеньора Моралес. Сърцето ѝ а сви от болка, като видя как интимно се усмихва другата жена. От гърдите ѝ се изтръгна въздишка.

Сърцето не искаше да се подчини и тя не можеше да забрави любовта си. Трябва ми време, казваше си с мъка, та аз го виждам всеки ден. Все по-често бягаше в гората. Там поне можеше да тъгува на спокойствие, без някой да ѝ попречи.

През последните дни Брет се отнасяше към нея хладно и се държеше на разстояние. Това естествено ѝ помагаше, но от друга страна, още повече я отчайваше.

Сабрина смяташе, че вечер, когато Брет се извиняваше и потегляше към Накодочес, отиваше да пие в кръчмите и да играе на зарове, за да избегне присъствието ѝ. Разбира се, дори през ум не ѝ минаваше, че има друга жена. Ала Карлос се погрижи да ѝ отвори очите. Видя я да наблюдава Брет и Констанца и побърза да се присъедини към нея и майка си.

— Красива двойка са двамата, нали? — процеди злобно той. — Почти толкова красива, колкото ние с теб.

Сабрина се усмихна насила, вдигна очи и се опита въпросът ѝ да прозвучи колкото се може по-небрежно:

— Кои? Тази вечер има много красиви двойки.

— Вярно е, но мисля, че сеньор Дейнджърмънд и сеньора Моралес изглеждат особено добре заедно.

Франсиска презрително изкриви устни.

— Сеньора Моралес може да е красива, но лично аз я считам за алчна безсрамница! Много се радвам, че Карлос размисли и разбра каква е. Бедният Емилио нямаше този късмет, макар че на неговата възраст би трябвало да е наясно.

Любопитството на Сабрина веднага се събуди. Обърна се към Карлос и шеговито промърмори:

— Да не би да си ухажвал хубавата сеньора Моралес? — После се нацупи. — А аз ти вярвах! Нали каза, че обичаш само мен?

Карлос хвърли към майка си поглед, който не предвещаваше нищо добро, и гневно отговори:

— Естествено, че те обичам! Тогаваше още дете! Чаках да пораснеш, скъпа. Трябва да простиш някои дребни прегрешения на мъжа, щом сърцето му ти принадлежи. — Погледът му жадно се плъзна по златистата ѝ кожа, подчертана още повече от наситеносинята вечерна рокля. Сабрина се наслади на възхищението му и се закиска, както винаги, когато Карлос говореше за любов. Най-после вечерта започна да ѝ доставя удоволствие.

— Май наистина говориш с ангелски език — засмя се тя. Не искаше да възприеме сериозно любовните обяснения на братовчед си. Когато ритъмът на музиката се ускори, тя го хвана под ръка и каза

весело: — Танцувай е мен. Сеньор Брет и сеньора Моралес може да са красива двойка, но ти и аз ще бъдем най-добрите танцьори.

Карлос зарадвано притисна ръката ѝ и двамата се понесоха вихрено в буйния ритъм на фандангото.

Златисточервените коси на Сабрина светеха като фар сред множеството тъмнокоси глави. Брет я следеше с поглед, не можейки да откъсне очи от зачервеното, усмихнато лице, което се въртеше в прегръдките на Карлос. Косата беше закрепена на висок кок и разкриваше грациозния врат и изключителната извивка на раменете. Брет внезапно осъзна, че жадува да я изтръгне насила от тези ръце, да я прегърне и да притисне устни в това съблазнително място между тила и раменете. Не можеше да понесе, че тя е в обятията на друг мъж. Очевидно Карлос не бе излъгал, когато описваше отношенията им, а това означаваше, че когато отговори така сладко и страстно на целувките му, Сабрина предаде мъжа, когото обичаше. Изглежда, Констанца беше по-честната от двете — тя не криеше, че го желае и с удоволствие се люби с него.

Обърна се към стоящата до него Констанца и промърмори:

— Да танцуваме ли?

Тя прие с въодушевление и двамата ритмично се плъзнаха по каменния под.

— За гринго танцуваш отлично фанданго — прошепна след известно време жената. — Как така?

— Първо, прабаба ми беше испанка, и второ, преди няколко години прекарах известно време в Испания. — В зелените очи се появи подигравателно изражение. — Тогава научих доста неща. Да ти покажа ли някои... по-късно?

Констанца задиша учестено и сведе скромно очи.

— Досега не ми беше дадено да посетя страната на дедите си и ме интересува всичко, което можеш да ми покажеш.

Брет се засмя, лошото настроение бе забравено.

— Ще го сторя с удоволствие — обеща тихо той. След фандангото Карлос отведе останалата без дъх Сабрина на бюфета. Взе ѝ чаша сангрия и я заведе до група столове, поставени малко настрана под стряхата на хасиендата. Сабрина нямаше настроение да търпи ухажванията на Карлос, но той не и остави друг избор. Седна до нея и попита:

— Има ли нещо, мила? Толкова си мълчалива тази вечер.

Сабрина видя как Брет отведе сияещата Констанца от танцовата площадка и за първи път в живота си изпита ревност. С усилие откъсна поглед от веселата двойка и прошепна:

— Няма нищо. Просто днес не съм в настроение за сериозни разговори.

— Разбирам — прошепна Карлос. Насочи поглед към Констанца и Брет и продължи все така тихо: — И се радвам. Няма да понеса този гринго да ти причини болка.

Сабрина се насили да се усмихне.

— Моля ти се, не ставай смешен! Той не означава нищо за мен.

— Така е по-добре. Всеки знае, че е безумно влюбен в сенъора Моралес. Последните дни конят му често стоеше вързан зад къщата ѝ — до късно през нощта.

Изведнъж гърлото на Сабрина пресъхна. Защо Карлос не си затваряше устата! Не искаше да слуша обясненията му. Искаше само да обхване с ръце главата си и да се моли сенъора Моралес да се провали вдън земя.

Ала гордо вдигна глава, погледна Карлос право в очите и заяви:

— А аз си мислех, че вече не се интересуваш от сенъора Моралес! Как смееш да я шпионираш!

Карлос се изчерви но се насили да се усмихне и взе ръката на Сабрина в своята.

— Хайде, нека не се караме! Констанца и сенъор Дейнджърмънд не означават нищо за нас, нека не говорим повече за тях.

— Аз не съм започвала, ти си този, който не млъква — произнесе укорително Сабрина.

Карлос е удоволствие би ѝ зашлевил някой шамар, но положи усилия да се овладее.

— Имаш право. Най-добре да поговорим за нас двамата... и за нашата сватба, скъпа.

Сабрина рязко дръпна ръката си.

— Карлос, аз не те обичам и не искам да се омъжвам за теб — отговори сериозно тя и го изгледа с тъжни очи. Той беше толкова добър приятел и не биваше да храни напразни надежди. Погали го по бузата. — Потърси си някоя друга. Аз само бих те направила нещастен.

— Не искам друга! — запротестира ядосано Карлос. — Тази сватба е най-съкровено то желание на родителите ни!

За да разведри малко натегнатата атмосфера, Сабрина отговори е лека усмивка:

— Виждаш ли, аз наистина ще те направя нещастен. Ето че ми се сърдиш още отсега.

Карлос съзнаваше, че не бива да я насилва, затова отговори на усмивката и пусна ръката ѝ.

— Добре, мила, печелиш. Засега поне.

Сабрина облекчено се облегна назад и отпи от чашата си. Съжали, че не може също така лесно да се отърве от мисълта за Брет и хубавата вдовица. Неволно очите ѝ се отправиха отново към двамата и тя промълви:

— Ако се оженят, ще ми е жал за нея. Като съпруг Брет положително ще бъде самият дявол.

Карлос се вцепени.

— Дявол! Девил Дейнджърмънд! — извика след малко той. Спомни си и щракна възбудено с пръсти.

— Естествено! Сега знам къде съм го виждал! Девил Дейнджърмънд! Телохранителя на контрабандиста Френчи!

Сабрина го изглежда объркано.

— За какво говориш, Карлос?

Младежът се обърна към нея, стисна двете ѝ ръце и възбудено продължи:

— Знаех си, че вече съм го виждал, Сабрина. Той е лош, опасен човек! Питам се дали баща ти знае, що за долен негодник е приютил под покрива си. Телохранител на главатаря на контрабандистите, брутален убиец, това е в действителност почтеният сеньор Дейнджърмънд!

Сабрина загуби ума и дума.

— Сигурно се лъжеш! Той наистина има славата на див и буен, знам го от писмата на леля София, но никога не е вършил нещо незаконно или позорно!

— А аз ти казвам, че е бандит! Спомняш ли си, когато бях последния път в Ню Орлиънс, малко преди сватбата на Каталина? — Сабрина кимна. — Мама ме беше помолила да намеря възможно най-елегантния плат за роклята ѝ, затова отидох при контрабандиста

Френчи. Той има страшна слава, граби и убива, ала е толкова силен, че корабните капитани продължават да търгуват с него, макар да се страхуват за живота си. Отидох и аз, защото само при него има от прекрасните френски платове. Нали не можех да се върна в къщи с празни ръце! И така, попаднах в бърлогата на лъва, и точно там срещнах сеньор Дейнджърмънд! Докато преговарях с Френчи, той стоеше до нас с изваден нож и само чакаше сгоден случай да ми пререже гърлото.

Сабрина все още не искаше да повярва в тази чудовищна история и с надежда промълви:

— Ти сигурно се лъжеш! Не мога да повярвам, че говориш за Брет!

Карлос ѝ хвърли състрадателен поглед.

— Сеньор Дейнджърмънд е човек, който не се забравя толкова лесно, а и името му е рядко. Да не искаш да ме убедиш, че има двама със същото име, еднакво високи и с тези дяволски зелени очи?

Сабрина поклати глава.

Карлос пожела да се наслади докрай на триумфа си.

— Сабрина, този мъж е убиец! За малко не уби едно беззащитно момиче, докато бях там — видях го със собствените си очи!

Сабрина изстена от ужас.

— Посегнал е на жена? — пошепна гневно тя.

— По-лошо! Нарани я е нож! Трябваше да го спра, макар че... — Той сведе засрамено очи. — Тя беше уличница, Сабрина. И се твърди, че той се е гаврил с нея безмилостно. — После бързо прибави: — Това научих едва по-късно, след като го издърпах от стаята ѝ и го изхвърлих на улицата!

Ръцете на Сабрина се свиха в юмруци.

— Много добре, Карлос! Жалко, че не си го накарал да опита собствения си нож! Защо не бях на твое място...

Карлос промърмори скромно:

— Милимка, аз бях случайно там и тъкмо се канех да напусна това позорно място, когато чух сърцераздирателните викове на момичето. Веднага изтичах нагоре по стълбите и разбих вратата. За щастие то беше живо, но онзи я беше направо нашарил с ножа си. Крещеше, че искала да му открадне парите. Положих много усилия да се овладеея, иначе този тип щеше да се намуши на острието ми.

Задоволих се да го изхвърля. Ето това, скъпа, е историята на първата ми среща със сеньор Дейнджърмънд.

Шокирана и отвратена от разказа на Карлос, Сабрина погледна към Брет, който разговаряше със сеньора Моралес. Какво знаеше за този човек? Дори леля й София пишеше само лоши неща. Сабрина знаеше, че той се задържаше рядко в Начез, затова не беше за чудене, че е бил в Ню Орлиънс, търгувал е с контрабандни стоки и е изнасилвал млади жени. Сърцето й се разбунтува срещу тези ужасни мисли, но разумът ги прие. Тя повярва на Карлос.

— Трябва да разкажем на баща ми, да го предупредим! — извика възбудено Сабрина.

Странно, отначало Карлос се поколеба, но след кратко обмисляне се съгласи.

— Естествено. Предлагам обаче да почакаме, докато мине празненството. Нека не предизвикваме скандал. Щом баща ти научи историята, ще изгони тихомълком този мръсник и никой освен нас няма да знае за това.

Сабрина замислено кимна. Карлос, разбира се, беше прав. Баща й щеше скоро да научи как е бил заблуждаван. А той се отнасяше към този безсъвестен престъпник като към собствен син!

Тя би предпочела да го изобличи незабавно пред всички, защото кипеше от гняв. Защо не му пронизах гърлото още при първата ни среща! — каза си ядосано. Не проумяваше, че зад гнева прикрива истинските си чувства. Прекрасно беше да мрази, след като бе страдала дни наред. Празненството продължи безкрайно и тя едва дочака момента, в който щеше да разобличи Брет Дейнджърмънд като подлец. Ала когато мигът най-после настъпи, й се дощя да не посвещава баща си в тайната. Не искаше да преживее разочарованието му, не искаше да присъства, когато Брет ще се опита да отрече историята на Карлос.

Но братовчед й настоя и остана до нея, докато тя не каза на Алехандро:

— Татко, като си идат гостите, Карлос и аз имаме да обсъдим нещо важно с теб.

Алехандро не беше много въодушевен, защото сметна, че Карлос е придумал Сабрина да се съгласи с женитбата, и колебливо отговори:

— Трябва ли да го направим точно тази вечер?

Карлос също настоя:

— Чичо, работата не търпи отлагане.

— Е, добре — въздъхна Алехандро. — Щом гостите се разотидат, ще се срещнем в библиотеката.

Когато най-после се стигна дотам, обяснението съвсем не протече така, както си го бе представяла Сабрина.

Баща ѝ очевидно им беше сърдит. Ала когато Карлос започна сериозно:

— Чичо, трябва да поговорим за племенника ви, сеньор Дейнджърмънд! — Алехандро въздъхна с облекчение.

— О! — усмихна се той. — Какво пак е направил този млад дявол?

А след драматичното разкритие на Карлос, че е срещнал „Девил“ Дейнджърмънд при контрабандиста Френчи, Алехандро небрежно заяви:

— Това отдавна го знам.

Сабрина зяпна баща си е отворена уста.

— Как? Ти си знаел? — Гласът ѝ пресекваше от вълнение.

Алехандро кимна.

— Естествено. През лятото бях в Ню Орлиънс и се срещнах с Брет. Той ми разказа всичко по време на една вечеря.

Някой почука на вратата и Сабрина изтича да отвори. Очите ѝ станаха студени, като видя пред себе си Брет.

— Какво търсиш тук? — попита възмутено тя. Брет вдигна вежди и подигравателно промълви:

— Лошо настроение ли, съкровище?

— Влез вътре, Брет! Разговорът ни сигурно ще те заинтересува — извика весело Алехандро.

Брет влезе и когато забеляза Карлос, веднага му стана ясно за какво са разговаряли тримата. Алехандро се усмихна и се зае да обяснява:

— Тъкмо ми заявиха, че си бил контрабандист.

— О, наистина ли? — промълви Брет, без да сваля очи от Карлос.

Сабрина застана до братовчед си и ядосано попита баща си:

— Нима това ти е безразлично? Та той е търгувал с незаконно внесени стоки! И е служил като телохранител на един от най-прочутите контрабандисти в Ню Орлиънс!

Алехандро беше в отлично настроение, защото опасенията му, че Карлос иска да обяви годеща си със Сабрина, бяха излезли напразни.

— Виж какво, момичето ми, тази неща наистина не ме впечатляват особено. Освен това Брет сам ми разказа всичко и в историята нямаше нищо нечестно и непочтено. Тъкмо обратното, той е действал много смело и благородно.

— Благородно! — Сабрина просто изплю думата и хвърли унищожителен поглед към Брет. — И ти наричаш това благородно! — изфуча тя, обърна се отново към баща си и попита: — А какво би казал, ако узнаеш...

Карлос стремително улови ръката ѝ, за да я принуди да млъкне.

— Както виждам, страхът ни е бил напълно неоснователен. Съжалявам, че ти отнехме толкова време, чичо. Ще ни извиниш ли? Ще се сбогувам със Сабрина и ще се прибера в къщи.

Алехандро благосклонно кимна и двамата излязоха от библиотеката.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Щом вратата се затвори след тях, Сабрина гневно се нахвърли върху Карлос.

— Защо направи това? Защо не ме остави да разкажа за бедното момиче в Ню Орлиънс?

Карлос сложи пръст на устните й и й направи знак да го последва. Тя го послуша колебливо.

Мъжът спря на двора и заяви с многозначителен тон:

— Баща ти е напълно под влиянието на Дейнджърмънд. Не виждаш ли, че никога нямаше да ми повярва? Може би дори щеше да помисли, че го лъжем, за да очерним Дейнджърмънд пред него.

Сабрина отговори възмутено:

— Баща ми не би помислил никога такова нещо за мен! Но аз съм готова да поема риска. Той трябва веднага да узнае каква змия държи в пазвата си!

— Аз също искам баща ти да научи истината — каза бързо Карлос. — Но мисля, че в момента няма да ни повярва. Та ти чу колко спокойно прие това с контрабандистите. Дейнджърмънд го държи напълно в ръцете си! Според баща ти този дявол не може да направи нищо лошо!

Очите на Сабрина вече не святкаха така ядосано, тя промълви тъжно:

— И какво да направя? Да оставя баща си във властта му? Да допусна Брет да го мами и занаяпред?

— Естествено, че не. Трябва само да го наблюдаваш, да внимаваш да не мами баща ти и да ме осведомяваш за всичко, което той прави, за да можем да победим дявола. Мисля, че засега трябва да запазим в тайна случая с нещастното създание в Ню Орлиънс. Ще изчакаме подходящ момент, за да изобличим с него Дейнджърмънд пред баща ти.

Сабрина се съгласи с предложението му. Трябваше да признае, че Карлос е прав, но мисълта да се съюзи с него срещу Брет й беше крайно неприятна. Карлос строго й забрани да споменава пред баща си

историята с момичето и я посъветва да наблюдава Дейнджърмънд и да не се подава на опитите му да я заблуди. Накрая се сбогува и потегли доволен за къщи.

Сабрина бе всичко друго, само не и доволна. Светът ѝ се люлееше застрашително. Човекът когото обичаше, беше мошеник, а баща ѝ му вярваше.

Отиде в стаята си, просна се на леглото, както си беше в балната рокля, и се загледа в тавана. Защо Брет се появи отново! Защо се влюби така глупаво в него! Изсмя се горчиво. Ако можеше да обикне Карлос, нещата нямаше да бъдат толкова лоши. Нямаше да я боли, че Брет Дейнджърмънд е чудовище.

Как може баща ѝ така леко да погледне на факта, че Брет е работил с контрабандисти? Макар да знаеше, че контрабандата беше дребна простъпка и много почтени граждани вършеха контрабандни сделки, Сабрина си казваше, че този Френчи е бил, по думите на Карлос, криминален престъпник, а „Девил“ Дейнджърмънд е бил негово доверено лице.

Тази ужасна вечер я дари поне с едно — сега знаеше, че Карлос е истински приятел. Вече не беше сама — той щеше да ѝ помогне!

Карлос не ѝ остави време да промени мнението си. Започна да идва всеки ден в ранчото, за да задушаваше в зародиш всяко съмнение. Постоянно я предупреждаваше да бъде нащрек, тъй като Дейнджърмънд бил ловец на зестри. Разумът ѝ възприемаше това предупреждение, но сърцето... сърцето ѝ отказваше. Борбата, която водеше със себе си, заплашваше да разкъса сърцето и Отначало беше лесно, защото се оставяше гневът да я води. През седмиците след празненството се отнасяше към Брет с презрение и пазеше баща си като тигрица малките си. Всяко предложение на Брет се посрещаше с поток въпроси и ожесточена съпротива. И преди всичко се съпротивляваше с всички сили срещу проекта за захарната тръстика, защото Карлос я беше убедил, че Брет се опитва да отнеме състоянието на Алехандро.

Мъжете в дома не можеха да си обяснят промяната в поведението ѝ. Брет се забавляваше, Алехандро беше загрижен. Не беше обичайно дъщеря му да застава така енергично срещу някого — така никога нямаше да се влюби в Брет. Не му убягна и това, че Сабрина се среща често с Карлос в павилиона и че последният

прекарва много време в ранчото. Мисълта, че тя може да се влюби в братовчед си, го безпокоеше.

И това не беше единственото му безпокойство. Финансите на семейство де Ла Вега така и не се подобриха след рождения ден на Сабрина. Стана му ясно колко зле стоят нещата, когато зет му поиска на заем значителна сума, за да подпомогне семейството си в това притеснено положение. Само по себе си, това не го тревожеше, беше загрижен най-вече от поведението на Карлос.

Естествено Алехандро съзнаваше, че Карлос е много разглезено дете, гордост за майка си, която безкрайно му угаждаше във всичко. Нима сега щеше да му стане зет? Дори самата мисъл за това го караше да настръхва. Една вечер тайно сравни двамата мъже, седнали на масата му. Брет беше винаги готов да се шегува, нефритенозелените му очи святкаха от удоволствие — противно на сърдитите погледи, които Карлос постоянно мятеше наоколо си. Алехандро отвратено поклати глава. Нима Сабрина наистина предпочиташе Карлос пред Брет? Непонятно!

През седмиците и месеците след празненството животът в хазиендата далеч не беше така непринуден и весел, както преди. На повърхността всичко изглеждаше безпроблемно, но отвътре вреше и кипеше.

Брет прекарваше по-голямата част от времето си с мъжете, които изкореняваха гората за полетата със захарна тръстика. Алехандро се радваше на свършената работа, макар да не беше искал точно това. Историята със захарната тръстика беше само предлог, за да примамва Брет в дома си. Разбира се, радваше се на устрема, е който младият мъж се зае да осъществи проекта, но би предпочел Брет да отделя повече време, за да се погрижи за Сабрина. Двамата трябваше да се влюбят един в друг — това беше най-важното. Ала как можеше да го уреди, когато Брет по цял ден се трепеше в пущинака, а Сабрина прекарваше повече време от преди с Карлос!

Ако можеше да проникне в сънищата на Брет и тайните желания на Сабрина, Алехандро нямаше да бъде толкова отчаян. Вярно, дъщеря му често се срещаше с Карлос, но тя и насън не мислеше да отстъпи на настояванията му. Възприемаше го като братовчед и приятел, нищо повече. Наистина, той полагаше големи усилия да направи отношенията им по-интимни, но тя се противеше с всички сили.

Отначало реагираше с половин уста на любовните обяснения, но с течение на месеците настойчивите му задирания й ставаха все по-неприятни. За своя собствена изненада един ден започна да защитава Брет.

— Карлос — заяви строго при една среща с братовчедата си в павилиона — смятам, че си се излъгал по отношение на Брет и плановите за захарната тръстика. Той не получава нито песо от баща ми. Напротив, превърнал се е в безплатен надзирател и само през последни те седмици е свършил огромна работа. Погледни колко десетини земя разчистиха и колко бързо напредна строежът на рафинерията! — Кехлибарено златистите очи сияеха от възхищение. — Може да е работил е контрабандистите, но мисля, че е загърбил тази част от живота си. Не съм чула или видяла нищо, което дава основания за тревога.

Карлос пламна от гняв и красивото му лице се разкриви от омраза.

— Защо забравяш момичето в Ню Орлиънс! — изсъска той.

Лицето на Сабрина се помрачи и тя извърна глава.

— Не съм го забравила, но хората се променят...

Карлос беше вън от себе си.

— Не е вярно! Този мъж е престъпник! Хайде, тичай след него, Сабрина! Както виждам, скоро ще го следваш като вярно кученце по петите. Ще станеш втора Констанца Моралес!

Както винаги, Карлос намери правилния начин да настрои Сабрина отново срещу Брет. Ала не бе взел предвид, че ако може да отрови сърцето на Сабрина, то в никакъв случай няма да му се удаде да забие клин между баща и дъщеря. Само след няколко дни Сабрина и Алехандро вече седяха на чаша лимонада в душния следобед и си почиваха под сянката на големия бор в патиото. За първи път от дълго време оставаха сами и се наслаждаваха на уединението си. Отначало разговорът се въртеше около общи неща, но постепенно се измести към дейността на Брет по време на пребиваването му в Ню Орлиънс. И скоро истината излезе на бял свят. Алехандро забеляза смайването и ужаса на Сабрина и с усмивка отбеляза:

— О, дъще, просто не мога да повярвам! Нима наистина си помислила, че мога да допусна в дома си някой престъпник? Бях уверен, че Карлос знае цялата истина, когато ми съобщи за

контрабандистите. И през ум не ми мина, че през всичките тези седмици ти си била убедена, че баща ти е попаднал в клопката на едно чудовище.

Сабрина се усмихна засрамено.

— Ние дори не подозирахме какво е правил тогава Брет. Карлос го е видял само за малко. Откъде е можел да знае, че Брет е отишъл там само за да постави клопка на убиеца на своя приятел?

Гласът на Алехандро стана строг:

— Изненадан съм от Карлос. Той би трябвало да знае, че аз няма да представя на своите роднини и приятели криминален престъпник, да не говорим, че ще му позволя свободно да влезе в дома ми. — После сърдито поклати глава. — Не разбирам поведението на братовчед ти. Сигурно много добре знае, че баща му се нуждае от всеки човек, за да спаси ранчото, а не си мръдва пръста. Вместо това си пилее времето да пълни главата на дъщеря ми с глупости!

Сабрина побърза да смени темата, за да го успокои. Ала не посмя да спомене нищо за раненото момиче. Предупрежденията на Карлос бяха пуснали твърде дълбоки корени в душата ѝ. Все пак почувства облекчение, защото вече знаеше истинските мотиви за сдружаването на Брет с контрабандистите.

На следващия ден изтича зарадвано при Карлос и бързо заразправя какво е научила. Естествено, младежът побесня от гняв.

— И ти вярваш в това?

— Защо не? — учуди се Сабрина.

— Защото си една малка глупачка — изсъска извън себе си Карлос. — Толкова е ясно. Дейнджърмънд е измислил обяснението, за да успокои баща ти. Не се оставяй да те мамят! Защо се хващаш на тази въдица?

Търпението на Сабрина свърши. Тя бе наблюдавала много внимателно Брет през последните седмици и бе уверена, че мъжът насреща ѝ в никакъв случай не е престъпник.

— В случая слепият си ти, приятелю! Знам, че не обичаш Брет. Може би имаш основания за това, но сега се постарай да погледнеш истината в очите. Непременно държиш да го заклемиш пред мен като престъпник, затова не желаш да чуеш и дума за истинските му мотиви.

Карлос веднага се призна за победен, от страх да не застраши още повече и без това разклатената си връзка със Сабрина. Ала от този ден нататък отношенията им се промениха. Сабрина престана да шпионира Брет и Алехандро и се срещаше все по-рядко и с голямо нежелание с Карлос.

Затова пък Брет ѝ правеше все по-силно впечатление. Особено сега, когато знаеше истината за престоя му при контрабандистите. Не беше забравила историята с момичето, но се питаше дали и за нея няма правдоподобно обяснение.

Брет веднага почувства, че държанието ѝ спрямо него се е променило, и се изненада колко много значеше за него този факт. Сабрина знаеше истината и вече не се отнасяше е него като е прокажен.

Връзката му с Констанца си остана чисто физическа... и не продължи дълго. В последно време предпочиташе да се занимава с облагородяването на дивата природа. Задържаше се рядко в хазиендата, ставаше още в зори и работеше до залез слънце.

След разговора на Сабрина с Алехандро напрежението в хазиендата видимо намалня. И скоро след това Брет започна да приключва работата си все по-рано, за да поплува в топлите води на езерото и да прекара остатъка от деня с Алехандро и Сабрина. Алехандро е облекчение установи, че Сабрина е престанала да се среща толкова често с Карлос и почти видя как се осъществява любимата му мечта. Следобед Сабрина обличаше винаги най-хубавите си рокли, а Брет очевидно не можеше да устои на красотата ѝ.

Оставаше седмица до осемнадесетия рожден ден на Сабрина и хазиендата бръмчеше като кошер. Подготовката за голямата фиеста вървеше с пълна пара. Алехандро беше уверен, че вечерта на рождения ден ще бъде най-подходящият момент за обявяване на годежа.

Сабрина и Брет сами не разбираха как стана толкова бързо, ала за съвсем кратко време отношенията помежду им станаха също толкова добри, колкото бяха преди десет години. Все пак имаше една съществена разлика: Сабрина вече не беше дете. Когато се разхождаха в гората и Брет гледаше засмяното ѝ лице, той вече не можеше да проумее как е могла да го примамва пищната привлекателност на Констанца. Кратката афера беше забравена, Сабрина завладя изцяло мислите му и за първи път от години насам железните обръчи около

сърцето му се напукаха. Впрочем, Сабрина се сецаше от време на време за Констанца, но беше почти сигурна, че Брет е прекъснал посещенията си при нея. Когато я поглеждаше в очите, сърцето ѝ се разтуптяваше и тя го даряваше с такава лъчезарна усмивка, че дъхът му секваше.

— Дете, трябва да предупреждаваш мъжете, преди да им се усмихваш така! Неподготвеният непременно ще припадне!

Сабрина се разсмя и Брет не можа да устои. Протегна ръка и нежно докосна устата ѝ. Тя леко захапа пръста му и на устните му се появи усмивка. Усмивка, която никоя жена още не бе виждала.

— Ти ме омагьосваш. Установих, че се радвам на следобедите повече, отколкото ми се иска. Ако не внимавам, скоро ще заемеш цялото ми време — пошепна той.

— Толкова ли е лошо? — попита задъхано Сабрина. Усмивката му изчезна и той плъзна поглед по лицето ѝ.

— Не — призна още по-тихо. — Въобще не би било лошо.

Сабрина отмести поглед и стеснително промълви:

— Направи ми впечатление, че напоследък прекарваш много повече време в хасиендата... Няма ли в Накодочес нещо, което те интересува повече?

Брет нежно обърна лицето ѝ към себе си.

— Накодочес не ме привлича, всъщност никога не ме е привличал. Бях спял, ала най-после прогледнах...

Колкото по-спокойна ставаше атмосферата в хасиендата, толкова повече се увеличаваха проблемите с Карлос. Сабрина не го виждаше така често, както преди, но все пак... Срещите бяха винаги неприятни. Няколко дни преди празненството по случай рождения ѝ ден тя се запъти неохотно към павилиона. Карлос беше настоял да се срещнат там и този път тя бе решила да му каже, че не желае повече да го вижда тайно.

Денят беше горещ и въпреки че беше облечена само с лека рокля от лавандуловосин лен, когато влезе в павилиона, лицето ѝ пламтеше. Отмахна един златисточервен кичур от лицето си и побърза към желаната сянка.

Карлос вече я очакваше, излегнат на възглавниците. Надигна се и с усмивка заговори:

— Скъпа, ти дойде! Вече мислех, че ще ме изоставиш. — И добави с лек укор в гласа: — Много ми липсваш. Откакто не се виждаме толкова често, дните ми са дълги и самотни.

Сабрина се насили да се усмихне и се заразхожда нервно напред-назад.

— Мислех, че напоследък си доста зает. Също като сеньор Брет.

Когато забеляза горчивия израз по лицето му, ѝ се допря да си прехапе езика. После промърмори смутено:

— Естествено, това е само заради полетата със захарна тръстика.

Карлос презрително изсумтя:

— Захарна тръстика! Не започвай пак! Не разбирам защо баща ти пилее време и пари. Единственият, който печели от това, е Брет Дейнджърмънд.

Сабрина знаеше, че е безсмислено да му противоречи, затова хладно отговори:

— Може би! Но не съм дошла тук, за да говорим за сеньор Брет или баща ми.

Карлос си наложи да запази спокойствие. Хвърли копнеещ поглед към мястото ѝ тяло и потупа възглавницата до себе си.

— Ела, мила, седни до мен. В последно време се караме толкова често, нека днес поприказваме кротко.

Сабрина хвърли нещастен поглед към вратата, после неохотно се отпусна до него. Искаше да приключи по-скоро тази неприятна среща и започна без заобикалки:

— Карлос, струва ми се, че имаме твърде малко да си кажем. Аз... аз бих желала повече да не се срещам с теб без знанието на баща си. Разбира се, винаги си добре дошъл в хасиендата.

Карлос се вцепени. Очите му се присвиха и злобно заискряха.

— Пак онзи Дейнджърмънд, нали! Той те е настроил срещу мен! — Гневът му се разрасна и той изрева: — Знаех си, че така ще стане! Когато говориш за него, очите ти сияят, постоянно го възхваляваш и ето че допусна чужденецът да разруши онова, което съществуваше между нас.

— Не е вярно! Между нас никога не е имало любов. Заблуждавал си се!

— Ах, така значи — процеди през зъби мъжът. Тонът му никак не ѝ хареса. Черните очи я погълщаха е неприятна, сладострастна жар.

— Май ти си тази, която си въобразява небивалици. Между нас винаги е имало нещо, но ти не му даваше шанс да се развие. И сега ме отблъскваш, но аз ти казвам, че желанието е тук и не можем повече да го отричаме. Ти си определена за мен, скъпа. Няма да позволя Дейнджърмънд да те настрои срещу мен. Днес ще ти докажа, че ми принадлежиш изцяло!

Протегна ръце към нея и продължи все по-настойчиво:

— Прости ми, скъпа, за това, което ще извърша сега, но нямам друг избор. Трябва да станеш моя жена и на мен ми е известен само един начин, за да го постигна!

Сабрина нямаше понятие какво означават думите му, но инстинктивно се възпротиви и направи опит да го отблъсне от себе си. Карлос не обърна внимание на усилията ѝ. Устните му жадно затърсиха нейните, езикът брутално нахлу в устата ѝ.

Изплашена, но още повече разгневена, Сабрина се бореше като тигрица. Ала скоро в душата ѝ пропълзя отчаяние. Карлос беше много по-силен от нея. Дръпна роклята и оголи раменете ѝ. Когато чу късането на коприната, Сабрина с ужас забеляза, че остана гола до кръста. Жилестите ръце притиснаха гърдите ѝ.

Разбра, че не може да се бори с него, престана да рита и се опита да го вразуми.

— Карлос, мили! — замоли се тихо тя. — Моля те, моля те... — Не успя да довърши, шепотът ѝ бе заглушен от целувките му.

Карлос грубо я събори на възглавниците и легна отгоре ѝ. Отначало Сабрина не усети страх, но като видя, че мъжът не възнамерява да спре, изпадна в паника.

Ръцете му шареха навред, целувките му ставаха все по-страстни и настойчиви — и съвсем различни от целувките на Брет. Когато вдигна роклята ѝ над бедрата и ръката му потърси най-чувствителното ѝ място, тялото ѝ изстина от ужас. Той искаше да я изнасили!

Чу как се къса нежното ѝ долно бельо и това ѝ даде сила за нова съпротива. Заблъска с юмруци по гърба на Карлос, зарита с крака и заизвива тялото си, мъчейки се да го отблъсне от себе си. Устата я болеше от грубите целувки. Усети как бедрото му се вмъкна между краката ѝ и изплака от страх. В усещанията ѝ нямаше и следа от желание, само отвратата и гняв. Посегна и слепешком удари Карлос право в лицето.

Но ударът не подейства. Мъжът стана още по-необуздан, стенеше и грубо триеше тялото си в нейното. Отвори панталоните си и в продължение на кратък, отвратителен миг Сабрина усети твърдия член между краката си.

Не разбираше какво става с нея. Нима беше възможно да ѝ се случи такова нещо! Карлос не беше способен на подобна подлост! Но ето че го правеше. Ръката му галеше меките косми между краката ѝ, пръстите му си проправяха път. Ужасът ѝ даде нови сили и тя се бранеше като обезумяла. Ала Карлос дори не забелязваше отчаяната ѝ съпротива и когато Сабрина усети, че ей сега ще проникне в нея, леден глас попита някъде отдалеч:

— Да не би да преча?

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

За Сабрина гласът на Брет бе най-прекрасният звук в света. Заслепен от гняв, Карлос се надигна и започна да закопчава панталона си. Сабрина мъчително прибра краката си и с треперещи ръце свали роклята си. Слава Богу, Брет беше дошъл навреме! Само след минута Карлос щеше да я подчини на волята си.

Засрамена и изпълнена с благодарност, тя отправи поглед към своя спасител и едва не изпищя. По мъжкото лице бяха изписани презрение и отвращение. Нима си е помислил... Как не потъна в земята от срам! Нима Брет наистина вярваше... Да, точно така беше.

Тъмнозелените очи огледаха с отвращение разкъсаната й рокля, твърдият глас прозвуча презрително:

— Надявам се да ме извините за прекъсването. Не знаех, че павилионът... е зает. Ако ме уведомите по кое време правите срещите си тук, ще отложка удоволствието да се изкъпя за по-късно.

Лицето на Сабрина пламна от срам и гняв. Пооправи доколкото можа разкъсаните си дрехи и побягна навън.

Щом се скри от очите им, Карлос с доволна усмивка оправи дрехите си.

— Вие американците сте винаги неучтиви и нахални — промърмори той. — Не може да не сте знаели, че павилионът е зает. Сабрина е винаги шумна при любовната игра. Уверен съм, че сте чули как ме молеше да я обладая.

Брет наистина бе чул скимтенето на Сабрина и за момент се беше вкаменил. После хукна като бесен по стълбите към павилиона и гледката, която се разкри пред очите му, се запечата завинаги в съзнанието му. Съвършеното полуголо тяло, което страстно се извиваше под мъжкото, жадните им целувки...

Той каза хладно:

— Това, което правите със Сабрина, не ме интересува. Внимавайте само Алехандро да не види подобна сцена. Не ми се вярва да реагира така спокойно.

Карлос вдигна рамене.

— Би настоял единствено веднага да се ожения за Сабрина, а това изцяло съвпада с нашите намерения.

— Питам се — промълви замислено Брет, — какво чакате още? Какво печелите от забавянето?

Черните очи на Карлос злобно засвяткаха.

— Аз не искам да чакам. Не и откакто Сабрина ми се отдаде за първи път. Само че се появихте вие, с голямото си състояние и тя се разколеба. Заяви ми, че не иска да се обвързва. Предпочитала да вземе богаташ, а не бедняк!

Изразът по лицето на Брет не издаваше нищо от вълнуващите го чувства. Обърна се да си върви и каза през рамо:

— Не се страхувайте, приятелю, няма защо да се боите от мен! Не бих се оженил за Сабрина дел Торес, дори ако ми я поднесат на златно блюдо, обсипано с диаманти!

Карлос се ухили доволно зад гърба му. Отиде да вземе коня си и препусна към къщи. Все щеше да уреди нещата със Сабрина. Сега най-важното беше, че бе успял да накара Брет да се отврати от нея. От тази страна вече не го заплашваше опасност.

Възбуден от насилието над Сабрина, трябваше да утоли с друга дивата си страст. Пришпори коня като бесен. Констанца! Ще иде при Констанца!

За негово облекчение младата вдовица беше сама Когато нахлу в гостната, тя каза хладно:

— Добър ден, Карлос. С какво съм заслужила тази чест? Много отдавна не си ме посещавал.

Карлос се усмихна саркастично.

— Преди шест седмици нямаше да се радваш на посещението ми. Нали си имаше грингото...

Погледът ѝ се плъзна по тялото му и откри набъбването под панталона.

— Аха, май не си успял да завладееш малката Сабрина. Какво стана?

Карлос пресече с бързи крачки стаята и я събори на изисканото, тапицирано с коприна канапе. Впи устни в нейните и Констанца страстно обви с крака бедрата му. Устните ѝ се разтвориха жадно под неговите и вече нямаше връщане назад. Мъжът я повлече на пода, вдигна високо полите ѝ и я облада като обезумяло животно.

После зараказва за събитията на деня. Като забеляза колко ревниво реагира Констанца при намек, че женитбата между Брет и Сабрина е много близка, Карлос бе осенен от блестяща идея.

— Ти би направила всичко да предотвратиш този брак, нали?

Констанца сърдито изкриви уста.

— Да, готова съм на всичко, за да ги разделя.

Чудесен отговор, каза си доволно Карлос и си наля чаша мадейра.

По същото време и Брет пиеше чаша мадейра, но беше всичко друго, само не и доволен. Двата с Алехандро седяха в патиото. Почиваха си от дневната горещина и обсъждаха поведението на Карлос, който надали щеше да се зарадва, ако можеше да ги чуе.

Косата на Брет беше още мокра от плуването, дългите крака бяха небрежно опънати. Изглеждаше отморен, загорялата му от слънцето кожа лъщеше бронзова, но беше подозрително спокоен. Алехандро имаше чувството, че се е случило нещо необикновено. Изведнъж Брет запита:

— Знаеше ли, че Сабрина се среща с Карлос в павилиона?

В гласа на Алехандро прозвуча неприкрито разочарование.

— Още ли? Надявах се, че това е приключило.

— Ти си знаел? — Брет беше смаян. — И не си предприел нищо да го предотвратиш?

Алехандро нервно се размърда на стола си.

— Те са братовчеди, приятелю! Карлос ѝ е като брат. Той положително няма да застраши доброто ѝ име. Макар да не одобрявам честите им срещи и това всички го знаят. Не предприех нищо срещу него, защото твърдоглавата ми дъщеря и без това върши каквото си ще. Но всичко е съвсем невинно.

— Невинно! — изфуча Брет с грозен смях. Но не беше в състояние да разкрие пред Алехандро каква проклета малка мръсница е любимата му дъщеря.

— Прости ми! — продължи бързо той. — Бях много изненадан, че добре възпитано момиче от нашето съсловие се среща само с мъж, който не ѝ е баща или брат.

Алехандро направи опит да го успокои:

— Не разбираш ли, приятелю! Карлос ѝ е като брат!

— Твоя работа. — Брет се опита да прогони мъчителния спомен за сцената в павилиона. Никоя жена, независимо колко красива и желана беше, не заслужаваше да тъгува и страда по нея. Не беше ли научил този урок още като дете, от майка си?

Алехандро беше въодушевен от загрижеността на Брет. Та думите му прозвучаха почти като на ревнив влюбен!

— Не се страхувам, че Карлос ще посмее да се доближи твърде много до Сабрина. Но при дадените обстоятелства и щом това те смущава, ще се опитам да и убедя, че повече не бива да се среща сама с него.

Нещо в тона му накара Брет да застане нащрек. Гласът му прозвуча рязко:

— При дадените обстоятелства?

Лицето на Алехандро пламна от смущение. Опита се да намери правдоподобно обяснение за думите си и заяви:

— Ами бандитите! Забрави ли ги?

Брет видимо си отдъхна. Домакинът му нито веднъж не бе споменал, че гледа на него като на бъдещ зет. Глупаво беше да подозира, че зад забележката на Алехандро се крие намек за обвързване със Сабрина.

— Бандитите — промълви замислено той. — Има ли нещо ново за тях? Доколкото знам, след нападението над семейство Риос не са се появявали насам.

— Вярно е — потвърди Алехандро. — Обаче човек никога не може да знае. Трябва да обясня на Сабрина колко е опасно да отива сама в павилиона — дори когато се среща само с братовчед си.

Брет замълча, загледан в лъскавите върхове на ботушите си, после отпи голяма глътка мадейра. По някое време Алехандро наруши мълчанието. Бутна ядосано чашата си и заговори:

— Ще ти призная, че тези срещи с Карлос никак не ми се нравят. Не обичам да говоря за деловите работи на други хора, но знам, че мога да разчитам на твоята дискретност. Пък и ще ми олекне, като ти разкажа.

Брет кимна и промълви с крива усмивка:

— Понякога и за мен има само един начин да видя ясно измъчващия ме проблем: да го обсъдя с приятеля си Морган Слейд.

Алехандро кимна утвърдително, отпи глътка мадейра и заразкава:

— Семейство де Ла Вега има големи финансови затруднения. Додах на Луис солидна сума назаем. Парите не ме тревожат особено, човекът ще ги върне, щом може. Повече ме плаши Карлос. Какво си въобразява този глупак! Семейството му е на ръба на пропастта, а той прекарва времето си с хазарт и леки жени в някакъв вертеп в Накодочес! Вакеросите го видели и веднага ми докладваха. По-рано не се замислях за прахосничеството му, но сега... — Алехандро тъжно поклати глава. — Продължава както преди и мързелува по цял ден, вместо да помага на баща си!

— Може би Сабрина го утешава. Или пък идва с надеждата, че тя ще намери изход от тази дилема. Нали каза, че са много близки — промърмори недоволно Брет.

— Не става дума за това. Карлос би трябвало да работи като дявол, за да спаси дома и наследството си. Той обаче се държи така, сякаш всичко това не го засяга. Луис страда от поведението на сина си и дори сестра ми, която предпочита да умре, отколкото да ми признае нещо, дава признаци, че е загрижена. За нея беше ужасно, когато Луис трябваше да ме помоли за пари. Никога не е искала да дойде тук. На колене умоляваше Луис да останат в Мексико, когато аз реших да се заселя тук! Не може да му прости, че не постигна голям успех, освен това ѝ липсва луксът на Мексико Сити. — Отново угрижено поклати глава. — Винаги се е страхувала от разорение...

— Но как се е стигнало дотам? — попита Брет. — Нали земята е богата и плодородна!

Алехандро направи гримаса.

— Тук сме далеч от града и непрекъснато водим битка, приятелю. Стадата могат да се издавят при наводнение, могат да ги откраднат индианци, реколтата може да бъде унищожена. Освен това мисля, че Луис прояви прекалена щедрост по отношение на Карлос, макар че никога не би казал и дума против собствения си син. Но аз съм много разочарован от Карлос! Дори насън не бих предположил, че ще прояви такова равнодушие! Но стига толкова! Мадейрата ми развърза езика, не искам повече да те отегчавам.

Брет го увери, че не е скучал, и само след няколко минути двамата се задълбочиха в разговор за далеч по-интересни неща. Едва

когато сенките се удължиха и започна да се спуска вечерният здрач, Алехандро изненадано вдигна глава.

— Сабрина отдавна трябваше да бъде тук. Какво ли я е задължало?

Брет мълчеше. Само след минута, като по даден знак, Сабрина влезе в патиото и седна край тях.

Беше ѝ необходим голям кураж, за да се присъедини към двамата мъже. Външно изглеждаше съвсем спокойна. Златисточервената коса бе прибрана във висок кок, а роклята от бродиран муселин беше възхитителна. Тънката шия бе украсена със смарагдово-зелена панделка, на ушите проблясваха обици от топаз. По лицето нямаше и следа от хаоса, който изпълваше душата ѝ. Как може Брет така безсрамно да я обвини, че е одобрявала поведението на Карлос? Разбира се, трябваше да признае, че за страничния наблюдател сцената можеше да бъде изтълкувана само по един начин. А тя умираше от срам и много ѝ се искаше това да не се е случвало...

Защо Карлос се държа така? Слава Богу, никой не я забеляза, когато се втурна като вихър в къщи и се скри в стаята си. Ако Бонита видеше роклята ѝ, щеше ли и тя да помисли, че е насърчавала Карлос? Само при мисълта за него започваше да ѝ се повдига. Ако Брет не се бе появил, той щеше да я изнасили, да я обезчести! Какъв дявол го беше обзел? Разсъдък си ли беше загубил?

Напъха разкъсаната рокля най-отдолу в една ракла. Бонита не биваше в никой случай да я намери — иначе веднага щеше да почне да я разпитва. После се мушна с тракащи зъби в леглото и се опита да приведе в ред разбърканите си мисли.

След известно време вече беше в състояние да разсъждава трезво и се запита какви бяха причините за внезапното и толкова грубо нападение на Карлос. Но каквото и да беше, тя никога нямаше да се отнася към него с предишното доверие. От все сърце се надяваше, че ще престане да я безпокои.

А Брет... Какво можеше да се очаква от него? Той имаше ужасно лошо мнение за жените и никога нямаше да ѝ прости. Как не усещаше, че тя го обича и че никога не би се отдала на Карлос? Би трябвало да знае, че случилото се в павилиона не беше доброволно — независимо от това как изглеждаше сцената.

Нямаше представа как ще застане лице в лице с него. Когато седна край масата и студеният поглед на нефритенозелените очи я измери с безучастност, сърцето ѝ направи скок. Брет беше учтив, но хладен и Алехандро веднага го забеляза. По време на яденето трескаво размисляше какво може да се е случило между двамата. Когато прислужникът донесе за десерт праскови, грозде и сирене, той най-сетне заподозря причината за натегнатата атмосфера и се обърна към Сабрина:

— Дете, казвам го с нежелание, но считам, че не е прилично да се срещаш сама с Карлос. Брет спомена, че ви е видял днес в павилиона. Настоявам да посрещаш братовчеда си само тук, в къщи.

Сабрина пребледня. Никога не би повярвала, че Брет ще я издаде! Очите ѝ засвяткаха и тя промълви с разтреперан от яд глас:

— Господи! Да занимаваш баща ми с тази история... Има само един начин да се отнася човек с такива като теб — и той е много грозен! — Изправи се и каза високомерно: — Моля да ме извините, трябва да си вървя. — И с отровен поглед към Брет добави: — Въздухът изведнъж стана много тежък...

Алехандро я зяпна е отворена уста, когато тя профуча край него с вирната глава. После въпросително изгледа Брет.

— Какво, по дяволите, я прихвана? Вече нищичко не разбирам.

Очите на Брет пламнаха от гняв и той захвърли салфетката.

— Ще ме извиниш ли за миг? Имам да кажа една думичка на дъщеря ти! — И хукна след Сабрина. Настигна я в подножието на стълбата и грубо улови ръката ѝ.

Сърцето ѝ лудо заби.

— Пусни ме! — изсъска тя и се опита да се освободи.

— Още не, Ваше височество! Първо ще си поговорим — отвърна рязко Брет.

— Не искам да говоря с теб! Никога вече! Първо ме шпионираш, а след това отиваш при баща ми и му разправяш какви ли не лъжи! Ти си отвратителен!

Лицето на Брет още повече потъмня.

— Сега вече ми дойде до гуша! Млъкни и ме изслушай! — Без да се церемони много, той я издърпа в съседното помещение, тресна вратата след себе си и по-спокойно продължи: — Не съм споменал с

нито една дума галантната сцена в павилиона. Само казах, че те видях с Карлос, без да обясня какво правехте там.

— И какво правехме? — изфуча Сабрина със святкащи от гняв очи. — Какво си въобразяваш, че си видял?

Лицето му изразяваше презрение.

— Дяволски добре го знаеш! Ала можеш да бъдеш сигурна, че няма да издам мръсната ти малка тайна. Не мога да кажа на баща ти, че дъщеря му е развратница!

Побесняла, Сабрина замахна и с всички сили го зашлеви през лицето. Брет я сграбчи и я притисна до себе си.

— Предупредих те да не даваш воля на ръцете си. А щом отдаваш другиму благоволенията си, мога и аз да се възползвам от него!

Устните му брутално се впиха в нейните, ръцете му я обгърнаха. Целувката не беше нежна — само настойчива и гневна, и въпреки това изпълнена с някакъв странен копнеж. Сабрина не направи опит да се защити. Желанието ѝ се събуди, усетило страстта, която се излъчваше от мускулестото мъжко тяло. Твърдите му слабини се притиснаха в бедрата ѝ и тя се разтрепери от възбуда. Останала без дъх, отговори на целувката му.

Каква разлика спрямо това, което бе изпитала в прегръдките на Карлос! Никаква мисъл за бягство, само страст и сладко желание да му се отдаде. Тялото ѝ жадуваше за милувки. Искаше ѝ се завинаги да остане в обятията му, като покорна пленница. Жадно разтвори устни под целувката му и поиска още.

Брет простена и я притисна още по-силно до себе си, ръцете му замилваха бедрата ѝ и тялото на Сабрина се разлюля от сладостни тръпки. Колко прекрасно беше да я държи пак в ръце, да усеща гъвкавите млади гърди и топлото тяло, което се притискаше към неговото.

Прегръдката им беше като експлозия. Никой не забеляза, че страстта им се е устремила неудържимо към онази точка, от която нямаше връщане.

Сякаш светкавица проблесна в мозъка на Брет. Той бе на път да заеме мястото на Карлос! С проклятие я отблъсна от себе си и остро заяви:

— О не, не и с мен! Никога не съм се задоволявал с остатъците от друг мъж и няма да го направя сега. Не и с теб. — Тялото му пулсираше от желание, но той грубо потисна страстния си порив да я прегърне отново. — Но те предупреждавам: ако се предлагаш така безсрамно, може и да не устоя. Следващия път, съкровище... Следващия път ще те взема и да вървят по дяволите последствията!

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Когато на следващия ден една прислужница съобщи за сеньор Карлос, Сабрина не повярва на ушите си. Как смееете да се явява пред очите ѝ след всичко, което се бе случило!

Карлос я очакваше в патиото. Прислужницата излезе, за да донесе разхладителни напитки, и ги остави сами.

Карлос остана прав до желязната маса, въртейки смутено в ръце бродираното си сомбреро. Черните очи бяха тъжни и пълни със сълзи. Сведе поглед и няколко пъти преглътна. Гласът му прозвуча почти като шепот, когато каза:

— Дали някога ще ми простиш?

Сабрина беше учудена колко малко я трогна разкаянието му. Сякаш снощи с блъскането на вратата Брет бе погребал всичките ѝ чувства, с изключение на гнева, който се отнасяше единствено и само до него.

Карлос захвърли сомбрерото на масата и падна на колене пред нея. Улови ръцете ѝ и скри лице в тях.

— Скъпа! Трябва да ми простиш! Обичам те толкова много, че загубих разсъдъка си! Не исках да те изплаша! — Той се удари с длан по челото. — Не знам какво ми беше станало. Аз съм свиня! Заслужавам презрение. Кажи, че ми прощаваш, мила! Че не съм разрушил обичта помежду ни!

Сабрина беше разколебана от бурното му разкаяние и промълви:

— Мисля, че ти прощавам. Моля те, стани сега, преди да те е видял някой.

Карлос веднага скочи на крака, притегли я към себе си и обсипа ръката ѝ с целувки.

— Ти си толкова добра и чудесна, като светата Богородица!

Изчервена от срам, Сабрина дръпна ръката си. Видя Лупе да се задава с лимонада и изсъска:

— Престани!

Когато прислужницата се оттегли, Сабрина набързо се сбогува с Карлос, след като изтръгна от него обещание да не споменава вече за

случилото се. Обясни му веднъж завинаги, че никога няма да се омъжи за него, но ще продължава да го смята за свой приятел.

Рожденият ден на Сабрина настъпи горещ и ясен. Слънцето приличаше на искряща жълтооранжева топка в синьото небе и Сабрина неволно си припомни миналогодишното празненство. Колко невинна беше тогава. Колко неподозираща...

Очакваше с радост рождения си ден, въпреки че все още усещаше горчивина. Бонита отново ѝ поднесе табла със закуска и букет жълти рози. Този път ѝ подари сребърни гривни, които весело подрънкваха при всяко движение на стройните ѝ ръце. Където и да идеше, я поздравяваха най-сърдечно.

Беше почти като миналата година — само присъствието на Брет Дейнджърмънд все повече я плашеше. Сабрина имаше чувството, че той е навсякъде. Разговаряше с хората, шегуваше се с Бонита, вслушваше се внимателно в деловите разговори на Луис и Алехандро. Очите ѝ неволно го следваха, възхитени от високата стройна фигура, елегантността и чара, които покоряваха всеки приближил се до него. Гневеше се на самата себе си, защото не можеше да устои на притегателната му сила и присъствието му събуждаше в душата ѝ сладостен копнеж. Постоянно се улавяше, че боязливо следи тъмната му глава сред множеството.

В чест на Сабрина бе организиран бой е бикове, който темпераментни млади мъже щяха да застана срещу предизвикателството на огнените черни животни. Сковаха временна арена с трибуна, над която опънаха жълто платно, за да защити дамите от яркото слънце.

Сабрина наблюдаваше с критичен поглед младите кавалери, които с плащ и меч предизвикваха бика и го нападаха. Ала разбра какво значи истински страх едва когато на арената излезе Брет. Сърцето ѝ сякаш спря, лицето пребледня като платно, а ръката ѝ мачкаше не съзнателно красивото ветрило в яркочервено и златно, което Карлос ѝ подари за рождения ден.

От гърдите ѝ се изтръгна стон и Карлос, който беше предпочел да не участва в тази опасна игра, ѝ хвърли остър поглед.

— Нещо не е наред ли, скъпа?

Сабрина се насили да изглежда спокойна, опитвайки се отчаяно да прикрие страха, който стягаше гърлото ѝ.

— Нищо ми няма! Защо питаш?

— Стори ми се, че си загрижена за грингото. В края на краищата това е испански спорт, а едрите мъже не са много бързи в краката. Интересно как ще се справи с яките бикове на баща ти.

Сабрина кимна разсеяно и загрижено впи очи във високия, широкоплещест мъж, застанал в средата на арената. Косата му лъщеше на слънцето синьо-черна. Носеше испанско облекло и тя трябваше да признае, че му стоеше отлично. Тъмнозелените панталони, обшити със злато, прилепваха плътно по ханша му. Риза та блестеше ослепително бяла в следобедното слънце а червеният плащ вихрено се завъртя във въздуха, когато замахна няколко пъти за проба.

Брет кимна с глава и бикът беше пуснат. Насърчаван от буйните викове на тълпата, на арената се втурна огромен, сърдит звяр. Дългите, коварно извити рога блестяха под слънчевите лъчи. Сабрина безпомощно проследи с очи как дивото животно се спусна към едрата фигура с яркочервения плащ, която го очакваше неподвижно. За огромна радост на зрителите Брет се оказа отличен матадор, който се движеше с невероятна бързина и сръчност. Всеки път, когато бикът почти го докосваше, той отскачаше назад в последната секунда и оставаше незасегнат. Тълпата полудя от възторг, когато Брет изпълни класическите, традиционни размахвания на плаща, така наречените „вероники“. Платът се мятеше пред очите на бика и той се втурваше побеснял — само на косъм от тялото на Брет. Когато настъпи решителният миг на смъртоносния удар, мечът улучи точно там, където трябваше, и животното грохна мъртво. Из тълпата се понесе почтителен шепот.

Неподвижна като каменна статуя, Сабрина нито за миг не беше откъснала очи от арената. Едва по-късно откри, че ноктите ѝ са оставили кървави ивици по дланите.

Накрая се отпусна изтощено на стола, но само след минута се изправи като свещ, защото Брет се наведе, отрязва ушите на бика и тръгна право към нея. Спря непосредствено пред трибуната, изгледа предизвикателно Карлос, след това впи очи в лицето на Сабрина и ѝ подаде кървавия трофей, за който бе рискувал живота си.

Сабрина се поколеба, сърцето ѝ биеше до пръсване. Отчаяно затърси в неподвижното тъмно лице знак, който да подсказе защо ѝ се оказва тази чест. Разкъсвана между надеждата и гнева, се запита дали мъжът насреща ѝ съзнава значението на този жест. Беше безпомощна — можеше ли да приеме трофея и по този начин да изрази съгласие с всичко, което означаваше той?

Очите на всички бяха приковани в Брет и Сабрина. Подобен жест имаше силата на открито предложение за женитба, или най-малкото представляваше знак, че Брет има сериозни намерения към дъщерята на Алехандро, и присъстващите се питаха как ли ще реагира тя.

Сабрина виждаше само мъжа пред себе си, обичан и мразен едновременно. Каква ли игра играеше?

Изведнъж между двамата прескочи искра. Сабрина усети лудо желание да се хвърли в прегръдките му и да покаже на цял свят, че го обича. С крайчеца на окото си отбеляза, че Карлос трепери от яд, но улови и насърчителната усмивка на баща си. Приведе се и дръпна трофея от ръката на Брет.

— Благодаря, сеньор. Вие ми оказвате голяма чест — произнесе отчетливо тя, със святкащи от гняв очи.

Усмивката на Брет бе каменна.

— Редно е да се чувстваш почетена, скъпа — ти си единствената жена, заради която съм рискувал кожата си. — Хвърли кратък поглед към Алехандро и все така хладно продължи: — Сигурно нямаш нищо против, ако си взема наградата.

Съпроводен от възторжените викове на тълпата, той дръпна Сабрина от стола и впи устни в нейните. Алехандро доволно се засмя, докато Карлос почти загуби самообладание.

Накрая Брет грубичко бутна пламналата от срам и разрошена Сабрина обратно на стола ѝ, поклони се и изчезна от арената. Тълпата продължи да ликува още дълго след него, а някои пускаха шеги, които накараха Сабрина да побеснее от гняв. Не обърна внимание на следващите борби и с едва сдържано нетърпение зачака да тръгнат обратно за дома. За съжаление Карлос и Франсиска заеха места от двете ѝ страни, те не бяха на себе си.

— Как можа баща ти да допусне такова нещо! — изсъска възмутено Франсиска. — Пред всички съседи и приятели! Каква обида за семейството ни! Всички знаят, че си сгодена за Карлос, а ето какво

стана сега! Само почакай, така ще наредя баща ти, че ще има да ме помни!

Карлос също даде воля на гнева си. Отзова се презрително за умението на Брет в бикоборството. Това вече беше прекалено.

— Може и да не ми харесва как отпразнува победата си, но борбата му с бика беше фантастична! Никога не бях виждала по-добра!

— Фантастична ли каза? — подхвърли злобно Карлос. — Защо си толкова наивна, мила? Ако беше видяла как се борят матадорите в Мадрид, щеше да разбереш колко мизерно се представи грингото. Научил е няколко евтини трика, за да заслепи нашите провинциалисти.

— Ти обаче си пътувал по широкия свят — забеляза остро Сабрина.

Карлос вдигна рамене.

— Разбира се, че не съм прекарал целия си живот в това забутано място. Обиколил съм Европа, за разлика от теб и повечето ни съседи. Видял съм неща...

Той вероятно се надяваше да направи впечатление на Сабрина, но се случи тъкмо обратното. Гласът ѝ беше меден, когато отговори:

— Не знаех, че ни оценяваш така пренебрежително. И тъй като съм внимателна домакиня, няма да те отегчавам е провинциалното си присъствие. А сега те моля да ме извиниш. Има гости, които ще се насладят на наивната ми компания. — И се отдалечи с високо вдигната глава. Карлос и Франсиска бяха смаяни от държанието ѝ.

Сабрина избяга в стаята си и там най-после откри, че все още стискаше в ръка трофея. Захвърли го е отвращение на пода, тръшна се на леглото и се опита да проумее какво целеше Брет е този жест. Беше напълно объркана. Положи усилия да се успокои, изписа на лицето си усмивка и отново слезе долу, за да поздрави гостите си.

Сабрина не беше единствената, която се питаше какво възнамерява да направи Брет. Оли също умираше от любопитство да узнае какви са планове на господаря му. Естествено имаше известни съмнения но искаше потвърждение, за да осъществи своите намерения. А Оли имаше честолюбиви стремежи — малката, само четиринадесетгодишна Лупе от кухня та бе влязла под кожата му и през последните седмици постепенно стигна до убеждението, че щом дори шефът е готов да се впрегне в брачния хомот, женитбата сигурно не е толкова лошо нещо. А Лупе беше достатъчно млада и щеше да се

научи как трябва да се отнася към своя съпруг. Оли приготви официалния костюм на Брет, посегна да излъска ботушите и застина с четка в ръка, отдаден на розови мечти за бъдещето, разкрасени още повече от привлекателността на Лупе.

Ироничният глас на Брет рязко го върна в действителността.

— Да не си се влюбил в ботуша? Трябва ли да чакам до второ пришествие?

Оли побърза да му подаде почистения ботуш.

— Извинявай, шефе, мислех за нещо друго...

— Точно така! — ухили се Брет и нахлузи ботуша. Например за плахото момиче с очи на сърна, което работи в кухнята.

Оли го зяпна с отворена уста.

— Откъде знаете? — Всъщност би трябвало да знае че нищо не убягваше от погледа на шефа. Затова засрамено призна: — Да, сър.

— Това обяснява защо все те намирам в кухнята, когато имам нужда от теб. Може ли да те поздравя, Оли?

— Зависи — поколеба се момъкът.

— От какво? Да кажа ли на родителите й някоя добра дума за теб? — попита весело Брет, обвивайки кръста си с черния копринен пояс, подаден от прислужника.

Оли размисли бързо и предпазливо заговори:

— Би могло да се каже, че зависи от вас, шефе. Питам се какво целяхте, като целунахте днес мис Сабрина пред всички. Ако възнамерявате да си сложите главата в торбата...

Брет изкриви уста. Облече черно кадифено болеро върху яркочервената копринена риза. Златният ширит на тесните панталони лъсна в светлината на свещите. Зелените очи бяха твърди и тайнствени като нефрит, когато устреми поглед в Оли.

— Съмняваш ли се? — попита с опасно спокоен глас.

Оли преглътна. Имаше дни, когато Дейнджърмънд го караше да трепери, и днес беше един от тях. От високата, тъмна фигура се излъчваше властност и склонност към насилие и Оли имаше неприятното чувство, че е застанал пред буре барут с много къс фитил.

Подръпна смутено ухото си и призна с обичайната си откровеност:

— Преди две седмици щях да кажа не. Но през последните дни... Само че вие не се държите като влюбен, шефе. Понякога ми се

струва, че искате да ѝ извиете врата. Никога не съм ви виждал такъв и не мога да ви разбера. Или я обичате, или не! А ако не, защо беше този театър днес следобед?

— Любовта има твърде малко общо с брака, малки ми приятелю — обясни уморено Брет.

— Брак по разум? — ужаси се Оли.

Брет се засмя, но този смях беше горчив.

— През последните дни не съм мислил за нищо друго. Много е просто. Обичам Алехандро с цялото си сърце, а неговата дъщеря има обожател, който нищо не струва. Разбираш ли ме сега? Оли кимна.

— Впрочем, Алехандро не е споменал нищо, но аз съм убеден, че ще остане възхитен, ако поискам ръката на Сабрина. И ще го направя. Като се ожени за мен, баща ѝ ще бъде сигурен, че съпругът на дъщеря му няма да пропилее семейното богатство. Няма да се наложи Алехандро да стои и да гледа как всичко, за което е работил, попада в ръцете на един безделник.

Оли го огледа цинично, поклати глава и каза:

— Никога не бих повярвал, че ще доживея деня, в който ще се самозалъгвате, шефе.

Брет сви пестници и един мускул трепна на бузата му.

— Смятам, че дори за моя вкус ставаш прекалено дързък.

— Ах, наистина ли? — отговори равнодушно Оли. — Знаете ли какво мисля? Вие просто не понасяте истината! Опитвайте се да си втълпите, че се жените за мис Сабрина само защото искате да зарадвате дон Алехандро. Ако това е вярно, аз съм папа!

Брет дълго мълча. Тъмното му лице изглеждаше толкова безизразно, та Оли помисли, че не го е чул. После нефрително-зелените очи светнаха насреща му е толкова измъчен, гневен поглед, че момчето отвърна глава. Брет каза тихо:

— Да не мислиш, че не го разбирам! — И излезе от стаята.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Остатъкът от следобеда беше непоносим за Сабрина. Жените ѝ се усмихваха съучастнически, мъжете я поздравяваха. Накрая дойде и Алехандро, обгърна е обич раменете ѝ и каза:

— Мъдро решение, дете, много мъдро. Щастлив съм. — А тя едва не се пръсна от гняв!

Ала когато настъпи вечерта, Сабрина, изкъпана и приготвила дрехите си, усети как в душата ѝ се надига радостно предчувствие. Направи опит да го потисне, внушавайки си, че ѝ предстои ужасна вечер и Брет няма да я погледне, но така и не успя. Накрая се отказа от мрачните мисли. Как можеше човек да има лошо настроение в нощ като тази? Пълната сребърна луна озари короните на дърветата, въздухът беше топъл и мек като коприна, ухаеше на рози и жасмин и възбуждаше. Душни звуци на китари и маримба изпълваха мрака. Беше нощ за влюбени, нощ, изпълнена с обещания, маранята просто трепереше от очакване.

Сабрина побърза да се облече. Кехлибарено-златистите очи заискриха, бузите ѝ се зачервиха. Нямаше търпение да слезе долу — и да види Брет. Роклята беше подарък от баща ѝ — прекрасно творение от лавандуловосиня коприна. Деколтето беше кръгло и дълбоко, гърдите се издигаха подканващо над корсажа. Широк виолетов колан обгръщаше талията, а надиплените поли бяха обточени с волан от светла дантела. Късите буфан-ръкави подчертаваха съвършената извивка на раменете.

Косата падаше на меки къдрици по гърба, сребърните гривни от Бонита подрънкваха весело на китките ѝ, сребърни обици святкаха през огненочервените кичури. Щом се раздвижеше, от нея се разнасяше ухание на лимонов цвят. Сабрина прати въздушна целувка на Бонита и изхвъркна от стаята, изпълнена с очакване. Тази нощ непременно щеше да е прекрасно изживяване.

Нощта наистина се оказа забележителна. Щом слезе по стълбата, Брет изведнъж изникна пред нея. За безкрайно дълъг миг погледите им се срещнаха и възхитеното изражение на нефритенозелените очи

стисна гърлото на Сабрина и я изпълни с радостно опиянение. Това чувство не я напусна през цялата нощ.

И с Брет беше същото. Той беше винаги наблизко и въпреки това ѝ даваше свобода да се забавлява и да танцува с други. Нямаше нужда от думи, всеки разбираше и най-малкия жест на другия.

Алехандро ги наблюдаваше доброжелателно и нежно докосваше сребърната гривна е тюркоази, подарена му преди много години от Елена.

— Тя е в сигурни ръце, любима... в сигурни. И е обичана — шепнеха тихо устните му.

По време на един танц Карлос се опита да измъкне Сабрина от света на мечтите, като ѝ напомни за сенъора Моралес, която въпреки поканата не бе дошла тази вечер. Но и той не можа да развали настроението на Сабрина. Когато Карлос продължи да се заяжда, тя преспокойно го заряза на танцовата площадка и гордо се отправи към Брет.

Испанецът се загледа подире ѝ с разкривено от гняв лице и изведнъж забеляза, че гостите му се присмиваха. Побягна от дансинга и изчезна в тъмнината. Франсиска не можа да остави унижението на сина си ненаказано и веднага поиска обяснение от брат си.

— Надявам се, че сега си доволен! — изсъска ядно тя. — Първо тласна мъжа ми към разорение, сега отблъсна и обиди сина ми пред всичките ни приятели. Никога няма да ти го простя, Алехандро, никога!

Алехандро улови сестра си под ръка и настойчиво заговори:

— Ти си доста възбудена, мила моя. Ела, ще потърсим някое спокойно местенце, където да си починеш.

Решително я поведе към къщата и когато влязоха в малкия салон в дъното на първия етаж, доста грубичко я настани в голямо кожено кресло. Очите му искряха от гняв.

— Надявам се, че имаш основателна причина да смущаваш по този начин празненството на Сабрина.

— Основателна причина? — Гласът на Франсиска пресекваше от злоба. — Не е ли достатъчна причина позорът, който трябваше да понесе синът ми? Първо разрешаваш на този... на този гринго да си позволи волности с годеницата на Карлос, а сега... — Сви се в креслото и ядно захълца.

Алехандро въздъхна примирено:

— Франсиска, та разбери най-сетне: Сабрина не е годеница на Карлос! Ти умираш от желание да ги ожениш и си внушаваш, че синът ти и дъщеря ми се обичат. Сабрина не е влюбена в Карлос! А аз няма да допусна дъщеря ми да се омъжи за човек, когото не обича. Крайно време е да погребеш глупавите си мечти.

Франсиска избухна в поредния поток ругатни, когато на вратата се почука и в салона влезе мъжът ѝ. Мина доста време, преди да успокои истерично крещящата жена. Все пак тя отказа да се помири с брат си и настоя да напусне веднага празненството. Алехандро отправи съчувствена усмивка към зет си.

— Заведи я в къщи, приятелю. Утре ще си поговорим пак и ще разбереш — беше само недоразумение.

Луис кимна и придружи жена си до каретата.

Алехандро се присъедини отново към гостите и спомена уж между другото, че Франсиска се е почувствала недобре и се е прибрала у дома си с Луис.

Без да знае какво се бе случило, след като напусна дансинга, Сабрина потърси убежище в парка. Звуци те на китарите огласяха нощта, фенерите горяха златни в сребристия мрак, озарен от луната. Младото момиче се облегна на ствола на едно дърво, наслаждавайки се на уханията на нощта.

Колко объркано беше всичко! Поведението на Брет бе истинска загадка! Много ѝ се искаше да вярва, че е станало чудо, че бъркотиите от миналите дни са заличени и днес той е показал истинските си чувства.

Стресна я лек шум. Със смесица от облекчение и страх Сабрина позна Брет. Приятният аромат на тънката пура погъделичка ноздрите ѝ, когато я наближи. Мъжът се изправи пред нея и с подигравателна усмивка попита:

— Крие ли се царицата на бала? Или попречих на поредната среща?

Изразът на нефритенозелените очи никак не ѝ хареса. Пламна от гняв и рязко отговори:

— Тук няма никого освен мен. Претърси наоколо, ако не ми вярваш. Не съм дошла тук, за да се срещна с мъж, а дори и да беше така — това не е твоя работа, нали!

Брет хвърли пурата и се подпря с една ръка на ствола до главата ѝ.

— Може би съм решил да я направя своя. Какво ще кажеш по въпроса?

Гърлото на Сабрина изведнъж пресъхна, сърцето ѝ лудо заби. Не беше в състояние да издаде нито звук. Другата му ръка се плъзна нежно по шията ѝ и погали кадифената ѝ кожа. Сабрина имаше чувството, че се задушава — Брет беше толкова близо, а тя не можеше да се отдръпне заради дървото. Силното му тяло преграждаше всички пътища за бягство. Всъщност тя и не искаше да бяга. Задоволи се да затвори безпомощно очи, защото не можеше да издържи втренчения му поглед. Не искаше Брет да надзърне в сърцето ѝ.

— Сабрина? — промълви мъжът, надвесен над ухото ѝ. — Няма ли да ми отговориш? Или мълчанието ти означава, че предложението се приема?

— А ако е така? — заекна немошно Сабрина.

Брет въздъхна и я целуна съвсем леко по затворените клепки.

— Щом е така, ще продължа. — Устата му покри жадно нейната, ръцете му я обгърнаха.

Целувката беше дълга и страстна и Сабрина загуби всяка представа за време и място. Не се съпротивляваше — не би могла да го стори дори ако животът ѝ беше в опасност. Мъжът до нея беше Брет и тя го обичаше. Предаде се на страстта, устните ѝ се разтвориха покорно, езикът ѝ потърси неговия.

Брет простена, отдели се рязко от нея и задавено прошепна:

— Лудост е, дете, но аз не мога да се преборя с лудостта си! — Притисна стройното ѝ тяло още по-плътно до своето и призна: — Не исках да се случва. Борих се със себе си, но не можах да забравя как те държах в обятията си на поляната. Както изглежда, няма да спечеля битката.

Защитена в силната мъжка прегръдка, Сабрина тихо промълви:

— Толкова ли е страшно това? Защо се бориш толкова упорито?

Брет горчиво се засмя.

— И питаш за това мен? Знаеш ли колко пъти са ме предавали жените?

— Не ставай глупав! — смъмри го строго Сабрина. — Може би си придобил болезнен опит в миналото, но това няма нищо общо с нас.

Нищо!

Той вдигна глава и я погледна право в лицето. После почти благоговейно я погали по бузата.

— Искам да вярвам в това. Трябва да вярвам, защото ти ме омагьоса, Сабрина. Преследваш ме ден и нощ — като треска. — Целуна я отново, силно и безпощадно. — Нощем копнея за теб. Мъча се да се убедя, че си като всички жени и ще ми причиниш ужасна болка, но накрая остава само парещият копнеж да те държа в прегръдките си... да те любя.

Сабрина погали тъмните му къдрици и прошепна:

— Но в това няма нищо лошо.

— О, боже! — извика Брет. — Откъде да знам! Когато те видях в прегръдките на Карлос, ми се искаше да го убия на място — а теб да удуша за това, което ми стори. Никоя жена не е предизвикала в сърцето ми такава ревност.

Сабрина понечи да протестира, но Брет сложи пръст на устните ѝ и заповяда:

— Не! Да забравим миналото. Ти каза, че то не бива да има нищо общо е нас. — Тъмнозелените очи заискриха опасно. — Желая те, но инстинктът ми казва, че би трябвало да се метна на коня си и да побягна, сякаш ме гонят всички демони на ада. Ала не мога! Здравомисълът ми се оплел в мрежата ти. Сигурно съм луд! Самозалъгвам се, че го правя, за да те спася от Карлос, но и двамата знаем, че това не е истина, нали?

Тъжният поглед на Сабрина се опита да проникне в дълбините на очите му. Толкова дълго беше копняла да чуе от устата му признание в любов. Но не си го беше представяла така. Той я желаяше, да. Но любов? Не спомена нито дума за любов. Ала тя се опитваше да вярва, че желанието ще се превърне в любов. Кой знае, може би мъжете като Брет разбираха под любовта само удовлетворяването на плътските си желания? Все пак защо толкова се гневеше? Тя щеше да се задоволи с това, което ѝ даваше. Беше ѝ необходимо време. Щеше да му докаже, че не всяка жена е предателка. И един ден щеше да я обикне истински.

Като не получи отговор, Брет я разтърси грубо.

— Никакъв отговор? Никакъв дързък коментар? Никаква доволна усмивка, че лежа покорно в краката ти?

Непонятно защо, настроението ѝ се повиши и я обзе чувство на сигурност — всичко ще свърши добре. Лека усмивка озари лицето ѝ.

— Покорно ли? — засмя се весело тя. — Май не е точно така. „Изисквайки“ е по-подходящата дума.

Брет не може да устои на усмивката ѝ.

— Винаги съм си мислил, че плахите любовници са или идиоти, или суетни глупаци — а аз не съм нито едното, нито другото и ти скоро ще го откриеш.

— Наистина ли?

Той се наведе още по-близо до нея и прошепна:

— О, да, дете! Положително! — Прегърна я и отново я зацелува, докато тя почти загуби съзнание.

Някой се изкиска съвсем наблизко, чуха се гласове и Брет с нежелание откъсна устните си от нейните. Хвърли ядосан поглед през рамо и изруга:

— Очевидно съм избрал погрешно времето и мястото за онова, което искам да кажа и извърша.

Останала без дъх, Сабрина се засмя. Кръвта забуча в слепоочията ѝ, цялото ѝ тяло се разтрепери, когато забеляза израза на лицето му. Брет наистина я обичаше! И ако не бяха им попречили, сигурно щеше да ѝ го признае. Изпрати му въздушна целувка, от късна се от него и каза тихо:

— Ще има и други случаи... нали?

Той не направи опит да я задържи, но усмивката му беше необичайно нежна, когато отвърна също така тихо:

— Можеш да бъдеш сигурна в това!

През останалата част от вечерта Сабрина се носеше върху розови облаци. Танцува, яде и се смя, а думите на Брет звучаха в съзнанието ѝ като постоянен възбуждащ напев.

С Карлос не беше същото. Той препусна като побеснял към Никодочес, завърза коня зад къщата на Констанца и шумно нахлу в патиото, където младата вдовица седеше сама. Не беше много късно и тя бе излязла отвън, за да се наслади на топлата нощ. Един фенер я обгръщаше с мека светлина. На масата бяха поставени кана със сангрия и чаша. Като видя Карлос, Констанца с усмивка промълви:

— Да наредя ли да донесат още една чаша, или предпочиташ нещо по-силно?

— Нещо по-силно! — поиска рязко той.

Констанца плесна с ръце и няколко минути по-късно Карлос вече седеше на стола до нея и гневно се взираше в кихлебарената течност в чашата си. Обърна уискито на един дъх и веднага си наля още.

— Защо не беше днес на празненството?

— Защо не исках да се чувствам така, както ти сега — отговори сухо жената. — Разочарована и безпомощна. Трябва ли да заключа, че не всичко е протекло според желанието ти?

— За Бога! Никога не съм бил бесен като днес! Стоях и гледах как Сабрина е като замаяна от грингото, а мен, мен ме отблъсна! Страшно ми се иска убия и двамата!

— Какво се е случило? Надявам се, че все пак ще оправиш нещата?

Карлос описа събитията на деня и установи със задоволство, че когато ѝ разказа за жеста на Брет след борбата с бика, Констанца пребледня като мъртвец.

— Това те засяга, нали? Само си представи как се чувствах аз! А милият ми чичо... Някой ден ще си плати за това!

— Нима толкова лесно загуби надежда, че Сабрина ще стане твоя жена?

Карлос се засмя:

— Аз? Да се откажа? Никога! Пък и не мога — разорен съм без богатството ѝ! Трябва да го имам, иначе ще бъда принуден да крада, за да свързвам двата края!

Констанца беше видимо облекчена:

— Какво мислиш да правиш? Ако Алехандро приеме Брет за свой зет и Сабрина се съгласи, какво още би могъл да сториш?

— Бих могъл да го убия — предложи спокойно Карлос.

Констанца присви очи.

— Не! Ако от главата му падне дори косъм, ще се каеш цял живот, обещавам ти го!

В гласа му прозвуча заплаха:

— Сериозно ли говориш, скъпа? Оставяш един гринго да забие клин между нас? След всичко, което сме преживели заедно?

Констанца се насили да се усмихне.

— Никога не бих те заплашвала, Карлос... Ала ако възнамерявах да ти отнема Сабрина, не би ли се опитал да ме спреш?

Карлос кимна колебливо.

— Сигурно, скъпа, ние толкова си приличаме. Нищо не е в състояние да ни спре. Целта е ясна — Сабрина и богатството ѝ за мен, грингото и парите му за теб! Имаш ли някакъв план?

— Може би — прошепна тайнствено тя. — Но ще те струва много пари.

Карлос направи гримаса.

— Нали знаеш колко съм зле е финасите, поне за сега.

— Искаш ли да имаш Сабрина?

— Разбира се, че я искам!

— Тогава ще намериш начин да ми дадеш това, от което се нуждая, нали?

— Да! — отговори Карлос, скърцайки със зъби. Констанца сведе очи и заговори със странно развълнуван глас:

— Може би ще успееш да завоюваш Сабрина — тя е жена и трябва да се подчинява на баща си... или на настойник. Но аз се съмнявам, че бих могла да стана сеньора Дейнджърмънд. Никой не може да принуди един мъж да се ожени, както това толкова често става с жените.

Тя вдигна очи и Карлос с изненада видя колко болка имаше в погледа ѝ. Трогнат, той улови нежно ръката ѝ.

— Толкова много ли значи за теб този мъж?

Тя се усмихна измъчено:

— О, да, толкова много, че няма да го преживея ако се ожени за друга. — Гласът ѝ стана твърд. — Затова ще сторя всичко, за да възпрепятствам женитбата му за Сабрина. Тя има всичко — пари, младост и обществено положение, — а аз си нямам нищо! Би било несправедливо, ако на всичкото отгоре получи и такъв мъж.

— А знаеш ли как да ѝ го отнемеш? Как ще предотвратиш годежа?

— Може би няма да мога да спра събитията, но ще разруша тази любов. Ако е такава, каквато изглежда Сабрина ще гледа на Брет само с презрение.

— Как?

Констанца се усмихна.

— Това няма да ти кажа. Първо трябва да ми намериш злато — много злато, Карлос, защото когато свърша с своята Сабрина, вече

няма да мога да остана в Накодочес. Трябва да се махна завинаги или истината ще се разкрие и тя ще узнае, че сме я излъгали. Следователно, щом ми донесеш достатъчно злато, за да платя пътуването си до Испания и да изживея там остатъка от дните си в лукс, ще ти разкажа плана си.

— Нямаме много време — настояваше Карлос. — Трябва веднага да се направи нещо.

Констанца отговори остро:

— Ще го направя, щом изпълниш своята част от уговорката — състояние в злато. Получа ли го, Сабрина ще е твоя.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Отдавна бе минало среднощ, когато и последният гост напусна хазиендата. Сабрина уморено пожела лека нощ на баща си и Брет и побърза да се качи в стаята си. Метна новата рокля на един стол и се вмъкна с доволна въздишка под завивките, с твърдото убеждение, че ще заспи веднага.

Но не стана така. Тази вечер се бяха случили толкова много неща и прекрасните спомени дълго я държаха будна. Обръщаше се от една страна на друга и с радост очакваше новия ден.

Накрая стана и се заразхожда неспокойно из стаята. После гола, както си беше, излезе на балкона и се загледа в нощта. Лунната светлина се отразяваше във водата на езерото и Сабрина изведнъж разбра какво ѝ се иска да направи. Наметна една стара рокля върху голото си тяло, промъкна се по тъмната стълба надолу до входната врата и изтича боса към павилиона.

Езерото искреше сребърно на лунната светлина. Сабрина се разходи безцелно покрай брега, нагази и усети, че водата беше още топла от дневната горещина. Нощта бе тиха, дори викът на кукумявката не я нарушаваше. Сабрина повярва, че е единственият буден човек в този свят, нощният въздух я успокои и омекоти бурната радост на очакването.

Но тя не беше сама и не беше единствената будна Брет също не можа да заспи. Чу как Сабрина се промъкна на пръсти покрай стаята му, защото продължаваше да крачи неспокойно напред-назад, смаян от увереността, че той, Брет Дейнджърмънд, наистина се беше влюбил.

Седмици наред се съпротивляваше на все по-бурно завладяващото го чувство, не искаше да го признае пред себе си, а тази вечер за малко да се обвърже завинаги. Осъзна, че беше само въпрос на време, докато се реши окончателно на женитба.

Не беше излъгал, когато каза, че инстинктът му го съветваше да бяга. Но мисълта да не види никога Сабрина го хвърляше в дълбоко отчаяние. Усещаше се като муха в паяжина, а демоните от миналото все по-често надигаха грозни глави.

След историята с Даяна Парди в Лондон преди много години бе станал още по-подозрителен. Знаеше, че изглежда добре, че е опитен любовник, но дали това беше истинската причина... или богатството му? Съмняваше се дори в Сабрина — може би тя се интересуваше повече от парите му, отколкото от самия него. Повтаряше си постоянно колко е смешна тази мисъл — богатството на дел Торес сигурно бе по-голямо от неговото, — но раните бяха дълбоки. Може би тя искаше парите му, защото семейство де Ла Вега бяха пред разорение? Най-вече тази мисъл му пречеше да поиска ръката ѝ. Щом годеницата му идваше при него от леглото на друг, трябваше най-малкото да е сигурен, че ляга в прегръдките му не заради парите.

Запали си пура и понечи да излезе навън, за да подиша нощния въздух, когато чу тихите стъпки на Сабрина. Тя изскочи от къщи и изтича по посока към езерото. Отива в павилиона, помисли си Брет и в душата му нахлу отвращение. Сигурно има среща с Карлос. Трябваше на всяка цена да използва този случай, за да си изясни дали малката безсрамница го мами или не.

Слезе безшумно към езерото и се скри в сянката на павилиона, без да изпуска от очи Сабрина, която се разхождаше замечтано по брега.

Чу веселия ѝ смях и само след секунди девойката потопи босите си крака във водата. Вдигна роклята си до коленете и пристъпи грациозно навътре. Капките, които се пръскаха под краката ѝ, блестяха като диаманти на лунната светлина. Спря за миг и се загледа с копнеж в спокойното като огледало езеро.

След малко изскочи на брега, изхлузи роклята през главата си и я захвърли надалеч. Спря за миг, обляна от меката светлина на луната, и Брет затаи дъх, поразен от красотата ѝ. Стройна фигурка от злато и слонова кост, сякаш статуя на езическа богиня, която се отдаваше с вдигнати ръце на своя любим, месеца. Очите му погълнаха мамещите пълни гърди, твърдия корем и гъвкавите бедра.

В сърцето му нахлу лудо желание. Захвърли пурата и като насън се зае да сваля ризата и панталона си.

Все още вярвайки, че е сама, Сабрина се хвърли с радостен вик в езерото и заплува със силен замах. Водата милваше като коприна топлото ѝ тяло, охлаждаше, галеше и възбуждаше сетивата ѝ като никога досега. Обърна се гъвкаво по гръб и в този миг Брет излезе от

сянката на павилиона. Лунната светлина озаряваше голотата му, както и нейната преди. Той закрачи към нея и Сабрина неволно се възхити от мъжествената му красота. Движеше се с мускулестата грация на диво животно — владетел на гората. Синьочерната коса изглеждаше сребърна, а широките гърди е къдрави тъмни косми излъчваха могъща сила. Сабрина безпомощно сведе поглед към стройните му крака и плахо се запита дали всички мъже са така прекрасно устроени. Щом влезеше при нея във водата, и двамата знаеха какво ще се случи. Очите им се срещнаха и Брет промълви:

— Ще ме отпратиш ли, или мога да дойда при теб? — Като че наистина имаше избор.

Всъщност и двамата знаеха, че мигът е настъпил. Безмълвна, с лудо разтуптяно сърце, Сабрина видя как Брет се потопи в езерото и заплува навътре. След минута стигна до нея и се изправи на крака. Дватамата се гледаха, без да говорят, докато Брет прошепна:

— Ти ли си наистина, или е мираж?

Сабрина протегна ръка и погали с пръст устните му.

— Истина е — прошепна тихо тя. — А ти?

Ръцете му бавно обхванаха раменете ѝ, той я притегли към себе си, а водата правеше всички движения невероятно леки. Устата му докосна нейната, ръката помилва голото ѝ задниче, притисна го до мъжките бедра, позволявайки ѝ да усети възбудата и горещината на тялото му.

— О, да, истински съм — мълвеше той. — Тук съм и жадувам за теб, моя малка лунна магьоснице. — И устните им се срещнаха в безкрайно дълга целувка.

Сабрина се отдаде на неизпитваната досега сладост, устните ѝ се разтвориха, тялото ѝ потръпна от хилядите нови, вълнуващи усещания. Водата обгърна плътно прегърнатите им тела и превърна усещанията им в копринено мек, сладостен сън.

Сабрина обви ръце около врата на Брет и зарови пръсти в гъстата му черна коса. Беше мечтала да лежи гола в прегръдките му, но реалността далеч надмина очакванията ѝ. Топлината и силата на това стоманено тяло я караха да потръпва от наслада.

Брет стъпи здраво на песъчливото дъно, обхвана бедрата на Сабрина и ги притегли между своите. Долната част на тялото ѝ леко докосна втвърдения член и мъжът изстена. Целувките му станаха още

по-настойчиви. После устните му се откъснаха неохотно от нейните и оставиха пареща следа по брадичката и към ухото. Дъхът на Сабрина се у чести, тялото ѝ пламна от страст. Топлият език в ухото ѝ беше непоносимо възбуждащ, ръцете ѝ неволно притеглиха устата му отново към нейната и тя го зацелува със същата страст, както той нея преди. Милувките на езика ѝ го подлудиха.

Брет я повдигна и чувствено плъзна бедрата ѝ между краката си. Всеки път, когато телата им се докосваха, двамата потръпваха от наслада. Сабрина усещаше милувката на твърдия член и простенуваше от страх и очакване. Всяка фибра на тялото ѝ беше напрегната, всяко леко докосване, всяко движение я караше да се разтреперва до мозъка на костите си.

Ръцете му обхванаха стегнатото задниче и той я повдигна още, докато горната част на тялото ѝ се издигна над водата. Устните му се плъзнаха по мократа шия към сладките ѝ гърди. Сабрина отметна глава назад и се отдаде изцяло на страстта си. Езикът му замилва възбудените зърна на гърдите и тя бе като замаяна от наслада. Топлото, пулсиращо чувство в долната част на тялото ѝ стана по-силно, по-настойчиво. Ръцете ѝ се впиха в раменете му, стройното тяло се изви срещу неговото и тя инстинктивно обгърна с крака ханша му. Брет изстена тихо, кръвта се качи в главата му. Промуши ръка между двете тела и я плъзна по корема и между краката ѝ. Пръстите му предизвикаха същинска буря от невероятни физически усещания, тя се притисна към ръката му и извика от удоволствие. Брет не можеше да чака повече. Устните ѝ потърсиха неговите, сякаш Сабрина знаеше какво ще се случи. Мъжките ръце обгърнаха хълбоците ѝ и Брет я вдигна високо във въздуха. За момент тя сякаш заплува над него, но в следващия момент мъжът проникна устремно в утробата ѝ, свлече я надолу и водата около тях се развълнува. Болезненият ѝ вик потъна в устните му, но той го чу и усети лекото препятствие на девствеността ѝ. Стройното тяло се сви от острата болка.

Брет смаяно впи очи в красивото ѝ лице.

— Господи, Сабрина! — изпъшка той. — Не исках... Никога не бих ти причинил болка, ако знаех...

Ала не можа да продължи. Престана да мисли, отдаден изцяло на страстта и любовта си. Тя беше толкова невероятно топла, толкова тясна. Ръцете му погалиха бедрата ѝ, устните задъхано зашепнаха:

— Не мога да спра сега! Умирам от копнеж по теб, тези път няма връщане!

Отново впи устни в нейните, обгърна здраво тялото ѝ и проникна още по-дълбоко в утробата ѝ. За момент спря, за да не ѝ причини още по-силна болка, но Сабрина се вкопчи безпомощно в него. Поток от тъжни мисли я объркваше — вече не беше девствена, но нали стана негова. Лека-полека болката отмина, остана само насладата, невероятното опиянение, за което дори не беше мечтала.

Уви бедра около хълбоците му, изви тялото си, за да се слее изцяло с неговото. Искаше още, искаше да усети мощните му тласъци. Брет се задвижи бавно, с плаха нежност, после все по-бързо и мощно, докато двамата се понесоха високо, към онзи страстен свят без задръжки, познат само на любещите се. А когато всичко отмина, когато постигнаха върха, те се вкопчиха един в друг, сякаш искаха да задържат завинаги вълшебния миг.

Сабрина беше толкова поразена от пулсиращата експлозия на тялото си, че дойде на себе си едва когато Брет я положи внимателно на възглавниците в павилиона и тя почувства топлата му кожа до своята. Ръцете му галеха гърдите ѝ и ги събуждаха отново за живот. Устата му се плъзна по стройното тяло, което потрепери от удоволствие и неопитните момински ръце се опитаха да отговорят на нежностите му. Учудена и любопитна, Сабрина плъзна ръка по твърдите мускули. Удиви се колко меки бяха космите по тялото му и какво удоволствие ѝ доставяше да го милва. Ръцете ѝ прекосиха плоския корем и обхванаха пулсиращия му член. Брет потрепери. Сабрина е учудване опипа големината му, после инстинктивно задвижи ръка нагоре-надолу.

Брет изпъшка и се отдръпна.

— Още не — промълви дрезгаво той. — Искам да те любя цялата нощ, да те докосвам, да те вкусвам, да се изливам в теб, но ако не престанеш да ме милваш, ще останем разочаровани и двамата.

Дивата жажда в очите му накара Сабрина да потрепери. Тя обгърна е ръце врата му и му предложи устните си, но той прошепна:

— Искам да те гледам, да запечатам завинаги в съзнанието си спомена за тази нощ. — Свали ръцете ѝ и се подпря на лакът, за да я съзерцава на лунната светлина. Това беше най-прекрасното женско тяло, което бе виждал някога. Очите му се насладиха на съвършените

гърди и се плъзнаха към триъгълника от огненочервени къдрици между краката ѝ. Нежно разтвори бедрата ѝ и целуна меката плът. Сабрина извика и се опъна като струна, смаяна от силата на усещанията си. Устата му се придвижи към корема и кожата ѝ запламтя като огън. Накрая устните им се срещнаха в жадна целувка.

Сабрина се притисна с все сили към него. Тялото ѝ изгаряше от жажда, копнееше да се слее с неговото. Отговори на целувката му, възбудена като него.

Брет я изгледа изненадано. Погали гърдите ѝ, усети твърдостта им и попита:

— Правилно ли те разбирам? Това ли е, на което се надявах?

Сабрина се изчерви, но посланието в очите ѝ беше недвусмислено и Брет се засмя. Скоро отново останаха сами в света, съединени в екстаза ми взаимното отдаване, чак до мига на кулминацията.

После безмълвно станаха и изтичаха в езерото. Плуваха доволно рамо до рамо, а после се облякоха и се запътиха прегърнати към къщи.

Промъкнаха се в хащиендата като двама съзаклятници. Сабрина се кискаше, но Брет с целувки я накара да млъкне. Пусна я с неохота и погледна дълбоко в очите ѝ. Гласът му прозвуча дрезгаво:

— Ще говоря с баща ти.

Сабрина кимна мълчаливо и се опита да се усмихне. Брет прокара пръст по напуканите ѝ устни.

— А сега е по-добре да се прибереш в стаята си.

На устните ѝ се появи дяволита усмивка, тя се надигна, целуна го нежно по бузата, после игриво плъзна пръсти по корема му. Той изстена и понечи да я прегърне, но тя се въртна и през смях изчезна в стаята си.

След като Сабрина си отиде, Брет постоя още малко в коридора. По устните му играеше замислена усмивка, зелените очи бяха изпълнени с нежност. Най-после и той се прибра в стаята си.

Сабрина се оказа девствена! Следователно твърденията на Карлос, че двамата са любовници, бяха нагла лъжа! Но това съвсем не означаваше, че и другото, което му каза, е било лъжа. Защо да не е вярно, че тя е избрала по-богатия от двамата?

Отиде до барчето и си наля чаша бренди.

А може би тази нощ Сабрина просто му постави клопка? Дали не стана жертва на обичайното женско коварство? Но той я желаше и много добре знаеше, че щом му се удаде възможност, ще поиска ръката ѝ от Алехандро. Въпреки това съмненията продължаваха да разяждат душата му. Може би Сабрина все пак се интересуваше не от него, а от богатството на Дейнджърмъндови?

Разгневен, той извади от гардероба чиста риза и обу ботушите си. Трябваше да избяга от тази тясна стая — сред простора на гората.

Вече се развиделяваше, когато тихо напусна хасиендата. Зарея се безцелно из гората, загледан в златно червеното зарево на изгряващото слънце, което постепенно пропъждаше тъмните сенки на нощта. Вървя дълго, изпаднал в плен на горчивите си мисли. Беше ли Сабрина жената от сънищата му, или беше коварна и дръзка уличница?

Но каквото и да беше, той щеше да я направи своя жена. Вече не можеше да си представи живота без нея. Обичаше рискованите начинания и въпреки опасността трябваше да спечели веднъж завинаги тази малка вещица.

Златните лъчи на слънцето си проправиха път през покрива от листа и осветиха цветята и тревата. Брет спря пред храст яркооранжеви горски лилии с виолетови точки. Високите, грациозни растения с тежки цветове му напомниха за Сабрина. Може би цветът им извика в паметта му разкошната ѝ червенозлатиста грива, а може би и екзотичното излъчване на това диво растение. Той погали кадифено меките листа и се усмихна замечтано. Защо сравняваше любимата си с цвете — по — ѝ подходеше да я нарече тигрица! Лилия с дух на тигър, каза си той и с усмивка си припомни деня, в който Сабрина разпори с нож ръката му. Тигрица, каза си пак, тя е моята тигрова лилия.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Сабрина също не можа да заспи. И тя се бореше с мъчителни съмнения.

Не че съжаляваше за това, което се случи тази нощ. Стана жена, жена на Брет, и нищо не можеше да помрачи радостта ѝ. Но обичаше ли я той? Нямахте съмнение, че я желаше — тялото го издаваше, а и той сам го призна. Но това не беше любов. Дори във върховния миг Брет не проговори за любов. Е, може би мъжете бяха по-различни от жените и не им беше нужно да обичат, за да изпитват плътски радости.

Сабрина побърза да отблъсне тези неприятни мисли. Карлос я бе отровил със зловните си намеци. Брет трябваше да я обикне — и тогава тя нямаше да позволи нещо да ги раздели. Заедно щяха да устоят на всички превратности, да изживеят бъдещето си...

Сабрина се прозя доволно, сгуши се във възглавниците и с усмивка потъна в дълбок сън.

Тази сутрин Алехандро трябваше да закуси сам. Бонита му съобщи, че Сабрина все още спи дълбоко. Оли пристигна със същата вест за Брет. Алехандро замислено отпи глътка кафе. И той си бе легнал по същото време като тях, бе много по-стар, а нямаше трудности при ставането. Внезапно по лицето му просия усмивка. Сети се за лунните нощи в миналото, когато ухажваше Елена. Дано Бог даде...

Още следобед се изпълни най-съкровено му желание. Брет помоли писмено за среща в библиотеката и по всички правила на етикета поиска ръката на Сабрина. Алехандро не беше на себе си от радост и засрамено призна, че като го поканил, се надявал точно на това, а плантацията за захарна тръстика била само предлог.

Брет се засмя и отговори, че подобна мисъл вече му била минала през ума. После двамата обсъдиха подходящата дата за оповестяване на годежа, както и къде и кога да стане сватбата. След известно време Брет се засмя и подхвърли:

— Мисля, че преди да продължим разговора, трябва да попитаме дали дъщеря ти е съгласна да се омъжи за мен. Нищо чудно да каже

„не“.

— Немислимо! — извика Алехандро. — Всъщност прав си: с нея човек никога не е сигурен. Ще я извикаме. — Той отиде до вратата и махна на майордома Клементе да дойде при него. — Потърси сеньорита Сабрина и я помоли да дойде в библиотеката.

Клементе се завтече със светнало лице. След вчерашната сцена на арената цялата прислуга знаеше, че предстои годеж, и всички бяха в радостно очакване.

Клементе срещна Сабрина тъкмо когато тя слизаше по стълбата и учтиво ѝ предаде молбата на Алехандро. После погледа малко след нея и изтича кухнята, за да съобщи радостната новина на останалите.

Този ден Сабрина беше положила особени усилия за външния си вид и изглеждаше замайващо красива. Червенозлатистата коса се спускаше по рамене; ѝ, в дълбочината на кехлибарените очи се таеше очакване, нежна усмивка играеше на устните ѝ, снежнобялата муселинена рокля подчертаваше златистия блясък на кожата ѝ.

Брет я видя пръв и тялото му бе пронизано от разтърсващо, неподдаващо се на описание чувство.

Вече нищо не беше от значение. Сабрина трябваше да стане негова.

Младата жена плахо посрещна погледа му и очарователно се изчерви. Беше забравила как реагира на близостта му и с удивление почувства как пулсът ѝ се ускори само при вида на красивото, остро изсечено лице.

Алехандро ги наблюдаваше доволен. Пристъпи към дъщеря си и с нежност заговори:

— Дете, Брет иска да те пита нещо. Като добър баща ще ви оставя насаме. Надявам се от все сърце, че този разговор ще ти хареса.

Той излезе и двамата внезапно откриха, че не знаят какво да си кажат. Брет имаше опит с жените, но никога не беше правил истинско предложение и сега трескаво търсеше подходящите думи. Всъщност много му се искаше да я прегърне, да покрие с нежни целувки лицето ѝ и просто да прошепне в ухото ѝ първото, което му дойде на ума.

След известно време мълчанието стана непоносимо и той започна сковано:

— Попитах баща ти дали разрешава да се оженим. Той отговори, че много ще се радва. Надявам се и ти да се зарадваш...

Сабрина не разбра колко усилия му костваха тези кратки думи, не разбра защо просто не протегна ръце и не я прегърна. Колко студено се държеше днес — къде изчезна нежният любовник, който беше през нощта?

Огледа объркано съдържаната му физиономия. Този човек си оставаше загадка за нея. Какво стана с пламенната му страст? Защо беше толкова студен и далечен? Ето че пак се появи тази неприятна мисъл: не продума нито веднъж за любов. Дори сега не искаше да ѝ каже дали означава нещо за него.

Обхванат от трескаво, нетипично за него вълнение, Брет почувства въздържаността ѝ и избухна:

— Ще се омъжиш ли за мен?

Лицето на Сабрина пламна от гняв. Дося ѝ се да изкрещи в лицето му „Не!“, но нима можеше да живее без любовта му? Трябваше да го има до себе си за цял живот. Затова отговори е подобен на неговия рязък тон:

— Да, да, ще се омъжа за теб.

Брет почувства огромно облекчение. Ухили се и въздъхна:

— Слава богу, свършихме и тази работа!

Веднага след това му се дося да си отхапе езика, защото беше изрекъл тези безсмислени думи. Сабрина обърна възмутено лице към него, но преди да успее да каже и дума, Брет устремно я прегърна:

— Прости ми, мила! Нямам много опит в предложения за женитба.

Гневът ѝ се изпари. Устните им се срещнаха, двамата се вкопчиха един в друг и светът беше забравен. Само страстта остана действителност.

Те дори не чуха учтивото почукване на Алехандро, не забелязаха как след доста време той внимателно откряхна вратата. Като ги видя прегърнати, бащата засия от радост и издаде присъствието си с високо покашляне.

Брет вдигна неохотно глава и се отдръпна от Сабрина. Погледна Алехандро и заяви:

— Тя каза „да“.

— Личи си — засмя се Алехандро. Плесна с ръце и заповяда на влезлия Клементе: — Бутилка от най-доброто вино! Нали знаеш —

онова, което заделих в избата при раждането на Сабрина. Господарката ти ще се жени, Клементе! Поздрави я!

Клементе се подчини, широко ухилен, след това изтича да изпълни нареждането на Алехандро и да разнесе новината. Сеньора Сабрина ще се омъжи за сеньор Брет! Такова щастие за дома дел Торес! След като изпиха по чаша, Алехандро заповяда на Клементе да събере цялата прислуга, за да пият наздравица на младата двойка. Новината се бе разнесла с мълниеносна бързина и скоро всички се събраха в големия салон. В къщата се възцари празнично настроение и върху годениците се изсипа безкраен поток поздравления. Накрая тримата се оттеглиха изтощени в патиото, за да си починат от безкрайните благопожелания. Точно в този момент се появи Карлос.

Той умело прикри гнева си от обявяването на годеща и каза учтиво:

— Поздравявам ви! — Но рязко отказа да пие с тях за бъдещето. — Съжалявам, чичо, не мога да остана. Дошъл съм само да ти кажа, че бандитите пак напомниха за себе си.

— Какво? — извика извън себе си Алехандро. — Кого ограбиха пак?

Карлос отговори с безизразно лице:

— Снощи, когато твоите гости се прибирали от празненството, ония причакали и нападнали някои от нашите съседи. Никой не е ранен, но дамите били ужасно изплашени. Откраднали най-ценните им бижута.

— Невероятно! — изкрещя Алехандро. — Моите гости! Ограбени, след като са напуснали дома ми! — Той скочи и удари с юмрук по масата. — Този път трябва да се направи нещо. Трябва да ги спрем! Никой вече не е сигурен!

Без да изпуска от очи Карлос, Брет попита рязко:

— Как е станало? Всички едновременно ли са били ограбени? Или поотделно?

— Поотделно — отговори Карлос. — Били двама или трима бандити, които издебнали каретите една по една.

Алехандро погледна към Брет, търсейки помощ.

— Какво да сторим? Не можем повече да търпим произвола им.

Карлос гневно се намеси:

— Тази вечер ще се съберем у нас. Ще съставим план как да хванем бандитите в клопката.

Брет сухо отговори:

— Още през април се готвехте да ги гоните и нищо не излезе.

Карлос пребледня като платно.

— А вие имате ли по-добро предложение, гринго?

Брет сериозно кимна.

— Клопка. Ще им заложим капан, за който ще знаем само ние тримата. — Усмихна се дяволито на Сабрина, погали копринената ѝ коса и добави: — Четиримата, естествено.

— Ами! Вие май не знаете какво говорите! — подигра се горчиво Карлос.

— Напротив. Проведете срещата тази вечер, но въпреки това ние ще съставим свой план. Ако го запазим в тайна и посветим в него само прислужника ми Оли, който ще ни придружи, непременно ще успеем.

Алехандро кимна.

— Как смяташ да действаме, приятелю?

— Утре е неделя. Както винаги, ще отидем в Накодочес на литургия. След църква ще се разговорим със съседите и познатите и ти уж между другото ще споменеш, че си загрижен за множеството ценни предмети които се съхраняват в хасиендата, за бижутата на Сабрина и парите в брой. Ще разкажем на всички, че в по неделник възнамеряваме да ги отнесем на съхранение в града.

— Просто така? — присмя се Карлос. — Без пазач, без охрана? Нима считате бандитите за толкова глупави? Та те веднага ще разберат, че им се готви клопка. Ако въобще узнаят за намеренията ви!

Брет присви очи, но не се остави да го предизвикат:

— Забравяте колко лесно се разпространяват новините в малка община като вашата. Обзалагам се, че най-късно утре следобед цял Накодочес ще знае за пътуването.

Алехандро кимна утвърдително.

— Е, добре! — Карлос бе принуден да се съгласи. — Бандитите може и да научат, но със сигурност ще разберат, че това е клопка.

— Няма! Защото Алехандро ще каже, че е решил да ги измами, като скрие ценностите в товар сено, което е продал на сеньор Гутиерес, който дава коне под наем. Че ще кара сам колата и ще вземе

със себе си само двама вакерос, за да не се усъмнят бандитите, да потърсят подкрепление и да ги нападнат.

— Отлично! — Алехандро беше въодушевен. — И тези вакерос ще бъдете вие двамата с Карлос?

Брет се засмя.

— Не. Карлос, Оли и аз ще бъдем под сеното — въоръжени и готови за бой!

— Всичко това е добре обмислено, гринго — трябваше да признае дори Карлос, макар и след известно колебание.

Единствена Сабрина имаше възражения, защото се страхуваше за Брет, но той успя да я успокои.

— Да можех само да дойда и аз — мърмореше тъжно тя. — Справям се добре с пистолета. Нека се скрия с вас под сеното!

— Не! — извикаха единогласно тримата мъже и момичето трябваше да се признае за победено.

Карлос се надигна веднага.

— Трябва да уведомя и другите, както беше запланувано в началото — заяви той и побърза да напусне къщата.

След като си тръгна, тримата разговаряха още известно време за бандитите, но скоро преминаха към по-весела тема — сватбата, която щеше да се състои след няколко месеца. Алехандро се облегна назад и каза:

— Ще се чувствам самотен тук, когато се ожените и заминете за Ривървю. Надявам се често да ме посещавате.

Брет съобщи спокойно:

— Няма да живеем в Ривървю. Ще го наследи Гордън, моят полубрат.

— Какво? — извика, смаяно Сабрина. В душата ѝ отново нахлуха съмнения.

Брет я изгледа крадешком, също изпълнен е недоверие.

— Ривървю не е мой и никога няма да ми принадлежи. Имам своя плантация в Луизиана. Не е толкова обширна, но не се бой — там също ще се грижат добре за теб. — Той не спомена за значителното си богатство, защото така и не проумя на какво се дължеше бурната реакция на Сабрина, когато научи, че няма да стане господарка на Ривървю. А младата жена никога не се интересуваше от положението си на наследница на голямо състояние. Дори и в този момент не би се

сетила за това, особено ако Брет я бе уверил в любовта си и бе споменал по-рано, че е лишен от наследството на баща си. Но сега...

Мълчанието ѝ само затвърди убеждението на Брет, че загубата на Ривървю ѝ е неприятна. Изобщо не му мина през ума, че Сабрина се умълча, защото го счете за ловец на зестри. Отровното семе, посяно от Карлос, оказа своето въздействие и въпреки че и двамата се постаряха да преодолеят съмненията и подозренията си, в душите им остана тревожеща несигурност и сърцата им кървяха от болка.

Алехандро не се обезпокои ни най-малко от загубата на Ривървю, защото отлично знаеше какво е финансовото състояние на Брет.

— Е, щом там нямат нужда от теб, можете да се установите и тук, нали? Не е много далеч денят, кога ще се наложи да предам ранчото в сигурни ръце и с най-голямо удоволствие бих го оставил на твоите грижи.

Алехандро съвсем не забеляза колко обидно за дъщеря му прозвуча това предложение. Дори насипа още сол в раната, като продължи:

— Дълго време не ми даваше мира мисълта, че ти, дъще, трябва сама да се справяш с този голям имот. Жената се нуждае от силен мъж, който да се грижи за нея, и след като Брет пое тази отговорност, отново ще мога да спя спокойно.

Сабрина се почувства понижена в положението на малолетно хлапе и буйната ѝ кръв кипна. Изправи се и тържествено заяви:

— До днес не подозирах, че с годеща си автоматически губя и способността да се грижа сама за себе си! Какво щеше да направиш, татко, ако Брет не бе поискал ръката ми — да ме скриеш в някой манастир ли? — Засмя се невесело и хвърли унищожителен поглед към двамата мъже. — Извинете ме, ще се прибера и ще произнеса благодарствена молитва, че ми спестявате такава съдба.

Сабрина царствено прошумоля с полите си и напусна патиото. Алехандро уплашено се загледа след нея.

— Толкова е горда! Не биваше да казвам, че има нужда от закрила. Тя е уверена, че може да се справи сама с живота си, и има самочувствието на мъж...

Брет също проследи Сабрина с поглед.

— А може би това съвсем не беше причината за гнева ѝ? Може би... — Гласът му стана дрезгав. — Може би беше нещо съвсем друго.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Още същата вечер Алехандро се помири със Сабрина и отстрани хармонията изглеждаше възстановена. Бащата бе толкова щастлив от годежа, че липсата на въодушевление у двете главни действащи лица въобще не му направи впечатление. Сабрина и Брет бяха изправени пред един и същи проблем — всеки искаше да вярва на другия, всеки желаше женитбата и въпреки това...

Заложеният от Брет капан за бандитите наистина щракна. Сведенията за пренасянето на ценностите достигнаха където трябваше и Карлос, Брет и Оли посрещнаха с извадени пистолети тримата разбойници, които нападнаха колата със сено на червеникавия пращен път към Накодочес.

Надвиха ги бързо, но за съжаление нито един не бе заловен жив. И тримата загинаха под дъжда от куршуми.

Победителите се отърваха леко: Карлос бе леко ранен в лявото рамо, Алехандро получи драскотина на слепоочието, а ръката на един вакеро бе пронизана от куршум.

Ала всички болки бяха забравени сред всеобщото ликуване. Най-после областта бе освободена от тези алчни убийци.

За съжаление не само планът на Брет се увенча с успех. Още в събота Карлос препусна от ранчото на дел Торес направо при Констанца в Накодочес. Нахлу в спалнята ѝ с разкривено от гняв лице.

— Край! — изкрещя той. — Сгодиха се!

Констанца пребледня като лепената нощница, която носеше.

— Значи е вярно — промълви тя. — Тогава трябва да предприемем стъпки, които да развалят годежа.

— Какви по-точно?

Констанца спокойно наметна халата си.

Трябва да уредиш Сабрина да се срещне с мен насаме, да кажем във вторник.

— Искам да знам какво смяташ да правиш! — продължаваше да упорства Карлос. — Толкова злато ти давам!

Констанца пренебрегна забележката и все така спокойно продължи:

— Трябва да убедиш Сабрина, че е наложително да разговаря е мен.

Карлос я сграбчи за рамото и здраво я разтърси.

— Престани да си играеш с мен! Кажи ми как ще накараш Сабрина да промени решението си!

Констанца го изгледа хладно.

— Твоята Сабрина е горда. Как смяташ, че ще постъпи, ако застане лице в лице е жена, която носи под сърцето си детето на Дейнджърмънд? С жена, на която собственият ѝ годеник е обещал брак и я е напуснал само защото иска да се сдобие с богатството на друга?

— Коя е тази жена? Да не би да си ти? — Мрачният поглед на Карлос се плъзна по пищното ѝ тяло. — Наистина ли носиш неговото копеле?

Констанца рязко се изсмя.

— Не ставай глупак! Естествено, че не. Но твоята Сабрина не може да знае това. Ще се подплатя с възглавничка, ще се хвърля през плач в краката ѝ и ще я моля да позволи скъпият ми Брет да се ожени за единствената си любов. Ще твърдя, че го интересуват само парите ѝ, докато в същото време копнее само за мен и за нашето дете!

— Това би могло да действа — прошепна възхита но Карлос. — Сигурен съм, че ще се справиш!

Заради раните, които получи в битката с бандити те, Карлос остана да прекара нощта в ранчото на дел Торес, така че нямаше затруднения да предаде на Сабрина молбата на Констанца.

През последните дни годениците почти не бяха разменили дума насаме. Сабрина се чувстваше все по-несигурна. Нуждаеше се от неговата близост, очакваше признание в любов, за да се разсеят съмненията в мотивите за брака. Но Брет оставаше странно затворен, макар да се измъчваше от изпитателния ѝ поглед. Въпреки че не би могла да каже какво точно очаква от годежа, Сабрина все пак се изненада, че се чувстваше така плаха и несигурна. Май беше най-добре наистина да се срещне с Констанца, която, както намекна Карлос, имала да ѝ съобщи някои неща за Брет. Реши на следващия ден да отиде в два часа и павилиона и уведоми Карлос за намерението

си, когато Брет и Алехандро се присъединиха към двамата, разговорът се завъртя около най-важното събитие на седмицата.

— Жалко, че избихме всички бандити! — промърмори горчиво Алехандро. — Сега никога няма да научим къде са скрили плячката си. Сигурно не са имали достатъчно време да продадат ценностите, които заграбиха на рождения ден на Сабрина. Скривалището трябва да е някъде наблизо...

Брет направи гримаса.

— Това беше единственото слабо място в плана не помислихме как да стигнем да откраднатите бижута. — Той спря за малко. — Забелязах че всички са мъртви едва когато Карлос се прицели в последния. Всъщност се надявах, че можем да ги пленим и разпитаем — заключи със съжаление той.

Карлос вдигна незаинтересовано рамене.

— Мисля, че повечето хора са доволни от резултата. Разбира се, щеше да бъде добре, ако бяхме намерили бижутата, но въпреки това всички ще спят по-спокойно, когато убийците вече не са между живите. Такава паплач не заслужава друго...

— Прав си — съгласи се тихо Сабрина. — Но е много тъжно, че нашите приятели и съседи загубиха толкова неща, които са от голямо значение за тях. — И тъжно погледна кованите си креолски обици.

— Знам какво имаш предвид — усмихна се Карлос. — Вчера след литургията сенъора Галавиз, жената на търговеца, горчиво оплакваше загубата на брошката си с лъва. Каза, че била спомен от майка ѝ.

— О, не! — извика Сабрина. — Не и брошката с лъва! Толкова добре я помня — като дете винаги ми я показваше, когато ходех в магазина. Очите бяха от малки смарагди, а зъбите от слонова кост. Нищо ли не може да се направи, за да намерим откраднатите неща?

Алехандро замислено поклати глава.

— Не, дете. В тази пустош е невъзможно. Може някой случайно да се препъне в скривалището, но това надали ще стане, докато сме живи. Готов съм почти да се обзаложа!

След това разговорът мина на по-приятни теми. Брет улови ръката на Сабрина и заяви:

— Ще ни извините ли? След годежа не съм имал възможност да поговоря на четири очи с годеницата си и много бих желал да разбера

дали не е променила решението си.

Карлос наведе очи, за да скрие убийствения гняв, който бушуваше в гърдите му. Колкото по-скоро постигне успех Констанца, толкова по-добре, каза си ядно той.

Останала без дъх, Сабрина позволи на Брет да я отведе в закрилящия ги горски гъсталак и там, под гъсто зашумените клони на един разкривен дъб, той я притегли към себе си, а устните му жадно потърси ха нейните. Целуна я страстно и настойчиво. Сабрина се притисна плътно до него и отговори с готовност на целувката му. Обгърна с ръце врата му и всички съмнения бяха забравени. Колко хубаво, че отново бе в обятията му...

След известно време Брет вдигна глава.

— От събота насам копнеех да го сторя, но така и не останахме насаме. Днес усетих, че не мога да издържа нито миг повече.

— Вече се съмнявах, че си размислил — пошушна плахо тя.

— Какво говориш, скъпа! Твърде много те желая за да го сторя. — Погледът му стана сериозен. — Аз също бях загрижен, че вече си съжалила за съгласието си. Жените често се колебаят.

— Не и твоята жена! — Изведнъж Сабрина почувства странно опиянение. Черните мисли отлетяха, остана само омаята от близостта му. Тя се притисна до него и му предложи устните си.

Брет простена и жадно впи уста в нейната. Зацелува я като умиращ от жажда и замилва гърба и бедрата ѝ. Накрая обаче рязко я отдалечи от себе си.

— Ако продължаваме така, ще те компрометирам отново — поне дузина пъти, преди да се оженим.

— Нима е толкова ужасно? — попита с усмивка Сабрина.

Очите му потъмняха от страст, но той се насили да устои на мамещото тяло и строго заяви:

— Не бива! Страхувам се само да не забременееш, защото това много би наранило Алехандро. Всичка ще му се подиграват, ако се сдобием с бебе толкова скоро след сватбата.

Сабрина се втренчи в него.

— Бременна? Аз?

— Може и да се случи — промълви Брет и усмивката му беше странно нежна.

Вълна от щастие се разли в тялото на Сабрина.

— Нашето дете — прошепна благоговейно тя.

— Да — пошушна Брет и нежно я притегли към себе си. Помилва е устни слепоочията ѝ и продължи: — Опасявам се, че през нощта на езерото никак не внимавах — толкова силно те желаех. Бих се радвал на едно дете, но много ми се иска известно време да бъдеш само моя.

Плътно прегърнати, двамата помълчаха известно време, потънали в щастливи мечти за бъдещето. Сабрина не подозираше колко еднакви бяха мислите им. За момент забравиха страстта, обгърна ги вълна от нежност.

Нощта бавно се спусна над гората. Внезапно чува Алехандро да ги вика. Брет целуна още веднъж Сабрина — толкова нежно и отдадено, че от очите ѝ избликнаха сълзи. Той сигурно я обичаше! Нима щеше да бъде толкова нежен, ако не я обичаше!

Цяло денонощие Сабрина плуваше в облаците на най-голямото щастие. Понечи да изпрати отказ на Констанца, но ѝ стана съвестно.

Тъкмо се канеше да стане от обедната маса в патиото, когато Брет и Алехандро влязоха във вътрешния двор.

Ако се съди по лицата им, беше се случило нещо неприятно. Брет държеше в ръка лист хартия.

— Какво има? — изненада се Сабрина. — Нещо лошо ли е станало?

— Новините не са добри — отговори Алехандро. — Но можеше да бъде и по-лошо.

Очите на Брет бяха застинали в напрегнато очакване.

— Току-що получих писмо от агента си в Ню Орлиънс. Както изглежда, през юни плантацията ми в Луизиана е била изравнена със земята от силен ураган.

— О, не! — извика Сабрина. — Как така я е изравнил със земята? Нищо ли не са могли да спасят?

Брет поклати глава, все с този странен очакващ поглед.

— Но това е ужасно! Какво ще правиш? Как би могъл да си помогнеш?

Брет вдигна рамене.

— Бих могъл да продам земята може би. Или е много пари, е извънредно много пари, да започна отново и да възстановя полята с тръстика.

— О! — промълви тихо Сабрина.

Брет я наблюдаваше внимателно, за да види как годеницата му възприема лошата вест.

— Не всичко е загубено. Реколтата наистина е унищожена, но аз създадох ранчото със собствените си ръце и няма да се предам така лесно.

— Не бива да се тревожиш — усмихна се Алехандро. — Като се ожениш за Сабрина, ще получиш ранчо дел Торес и тогава свободно ще решиш дали да продаваш. А какъвто съм егоист, ще бъда възхитен, ако се установите тук. Склонен съм да мисля, че ураганът е добро предзнаменование.

Сабрина се усмихна измъчено и Брет сърдито присви очи. Едва не изкрещя в лицето ѝ истината за финансовото си положение, за да я увери, че няма от какво да се притеснява. Ала гордостта парализира езика му, гордостта и парещото съмнение, че Сабрина вече съжалява за годежа си с него. Как щеше да понесе болката, ако и тази жена се окажеше лъжлива и измамна? Не, нямаше да го понесе — и изведнъж с ужасяваща яснота прозря, че Сабрина означава за него повече от всичко друго на света.

Сабрина не можа да го погледне в очите. Имаше чувството, че насила я тласкат към изводи, които щяха да ѝ донесат само страдания и мъки, затова прошепна:

— Не ми е добре, затова ще поизляза, ако нямате нищо против. — И изтича навън, без да дочака отговор.

Констанца вече очакваше Сабрина в павилиона. Тя се обърна и младото момиче веднага се укори, че е дошло. Беше уплашена от онова, което ей сега щеше да узнае. Внезапно почувства, че страхът ѝ е основателен. Втренчи се като замаяна в леко заобления корем, после отбеляза мъката в тъмните очи.

Констанца започна да хлипа сърцераздирателно.

— Моля, не плачете — пошепна безжизнено Сабрина. — Кажете какво ви тревожи.

— Брет Дейнджърмънд — въздъхна съкрушено Констанца. — Нося под сърцето си неговото дете, той обеща да се ожени за мен, иначе никога нямаше да му се отдам. Аз му вярвах, той също се

кълнеше в любовта си към мен, но само преди три дни до ушите ми стигна, че ще се жени за вас. Какво ще стане сега с мен? Какво ще стане с нашето дете?

Силна болка прободеше сърцето на Сабрина. Тази жена беше лежала в прегръдките на Брет, беше изпитала нежността му и сега носеше дете от него...

Констанца падна на колене и захлипа:

— Трябва да му върнете свободата! Ако не беше богатството ви, той щеше да се ожени за мен. Сигурна съм в това! Сам го каза! Вашите пари отнемат бащата на детето ми, а на мен мъжа, когото обичам.

— Какво значи това? — попита с глух глас Сабрина.

— Обещавате ли ми, че няма да му разкажете за нашата среща? — помоли Констанца. — Обещавате ли никога да не му разкажете какво съм ви доверила? Той ще ме бие!

Сабрина кимна сковано.

— Брет твърди, че иска да се ожени за мен, но се нуждае от богатството ви — така щял да се грижи по добре за мен и детето. Просто е обладан от мисълта парите ви. Моля ви, кажете, че ще го освободите! Ако му откажете, той ще се ожени за мен. Той ме обича, а от вас иска само парите. Моля ви, трябва да го освободите!

Сабрина беше като в транс. Тя сложи ръка на рамото на Констанца. Вече нищо нямаше значение, не чувстваше дори болка, само беше като замаяна.

— Ще го направя — обеща тя. — Няма да се омъжа него. — Гласът и трепереше. — Сега вече не.

Не помнеше как се върна обратно в хасиендата. Изведнъж се намери в патиото. Алехандро и Брет все още седяха край масата, а пред тях имаше полупразни чаши. Двамата мъже вдигнаха очи при влизането ѝ Алехандро весело извика:

— Ето те и теб! Вече се питах къде се бавиш толкова. Тъкмо уговоряхме датата на сватбата. Годеникът е нетърпелив — иска да се венчае още в края този месец!

Кехлибарено-златистите очи бяха празни. Красивото лице бе загубило цялата си жизненост. Сабрина се изправи пред тях и глухо заговори:

— Промених решението си. Сватба няма да има. Няма да се омъжа за този човек.

По време на изпълнената с буйни изблици изтощителна сцена, последвала съобщението ѝ, Сабрина остана напълно безучастна, сякаш обгърната от ледена стена. Не чуваше молбите и укорите на Алехандро. Брет също не пророни нито дума. Твърдото му лице потъмня и се затвори. Дори това не успя да я трогне — сега той принадлежеше на Констанца и любовта ѝ беше мъртва. Не разпозна болката и горчивото разочарование в очите му. Той изведнъж се промени, стана различен от мъжа, когото бе държала в прегръдките си. Един непознат със студени и корави нефритенозелени очи — огледало на чувствата му.

Алехандро най-после разбра, че нищо от това, което ѝ говореше, не е в състояние да промени решението ѝ, и престана да я убеждава. Сабрина учтиво наклони глава и промълви:

— А сега ви моля да ме извините. Имам още работа днес.

Алехандро гневно се обърна към Брет:

— Нищо ли няма да кажеш? Няма ли да се опиташ да я разубедиш?

— Защо? — отвърна рязко Брет. — Дамата знае какво иска. Съмнявам се, че думите биха могли да променят решението ѝ.

Алехандро вдигна в отчаяние ръце към небето и излезе. В патиото се възцари тишина. Очите на Сабрина се насочиха към неподвижната фигура на Брет и ледената черупка се пропука.

О, Боже! — изплака вътрешно тя. Това ли измамно лице съм обичала! Тази лъжлива уста ли ме е възпламенявала!

Той стоеше там, висок и мъжествен, и не откъсваше очи от нея. Ъгловатото му лице беше като издялано от камък и Сабрина се почувства беззащитна пред бурята, която внезапно я врхлетя. Стената, с която се беше обградила, се разби на хиляди парченца. Болка и гняв, отвращение и яд я задавиха и тя се обърна да излезе, преди да е изтървала нервите си и да се е нахвърлила върху него като тигрица. Не искаше в никакъв случай да покаже слабостта си.

Можа да направи само две крачки. Въпреки ръста си, Брет беше бърз като светкавица. Сграбчи я брутално за ръката и рязко я обърна към себе си.

— Няма така лесно да си идеш от мен, съкровище — изсъска той. — Мисля, че двамата трябва да си поговорим още малко. Искam да знам защо така внезапно промени решението си!

Констанца я бе помолила да не я издава, затова Сабрина се скри зад гнева и изфуча:

— Не съм длъжна да се оправдавам. Не и пред човек като теб!

— Лъжеш се, скъпа! Най-вече пред мен!

Тя напразно се опита да се освободи.

— Пусни ме! Не искам да говоря с теб — никога вече!

Смехът му прозвуча горчиво.

— Така е, жените никога не желаят разумен разговор. Те просто си играят с чувствата на мъжа, а когато им омръзне, го унищожават. — Пусна ръката ѝ и я хвана за брадичката. Тъмнозелените очи се впиха в нейните. — И на това красиво лице съм вярвал! Като си представя, че почти щях да се ожения за теб, малка тигрице!

Тя се опита да се изтръгне от болезнената хватка.

— Каква тигрица? Не смей да ме наричаш така!

— Защо не? — изсмя се подигравателно Брет. — Много по-мило е от имената, които заслужават жените като теб. Имена като развратница... мръсница... предателка!

Сабрина спря дори да диша. Обърна лице настрани и застина.

— Едва не се излъгах — изсъска той. — Бях готов да ти повярвам. — Спря и презрително изкриви лице. — Всъщност, какво ме интересува? Ти беше просто една илюзия...

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Април 1806 година беше чудно хубав месец в Накодочес. Природата се къпеше в цвят и зеленина. Животът отново се пробуждаше. Пъстри сърнета обикаляха из поляни и гори, новоизлюпени птичета цвъркаха в гнездата си, а веднъж по време на самотните си разходки Сабрина изненада дори една женска пума, заспала на слънце с двете си пухкави деца.

Един слънчев ден в средата на април Сабрина седеше сама в павилиона. Чувстваше се потисната, на сърцето ѝ беше тежко. Ала това се повтаряше всяка пролет. Обхващаше я меланхолия — и винаги през април, откакто преди шест години Брет Дейнджърмънд бе влязъл в живота ѝ. Шест години, сепна се уплашено тя. Нима наистина бе минало толкова много време от деня, когато я изненада на поляната и тя го рани с ножа?

Невероятно, колко неща се бяха случили през тази шест години. Наполеон стана император на Франция, Испания и колониите се превърнаха в марионетки в ръцете на новия владетел. Луизиана вече не принадлежеше на Испания. Не беше дори и френска — Наполеон се бе погрижил за това. Сега беше част от държавата на онези нахални американци. На грингосите, каза си Сабрина и презрително изкриви уста. Англия и Франция все още бяха във война, един сблъсък, който се отрази ужасно на стара Европа и който, както вярваха мнозина, скоро щеше да въвлече във водовъртежа си и още младите Съединени Щати. Томас Джеферсън навлезе във втория си мандат като президент на страната и хората се надяваха, че ще направлява непокътнат държавния кораб през тези опасни времена, въпреки принудителната мобилизация на американски моряци от британците и катастрофалните последици, които войната в Европа имаше за американската търговия.

И в своята родина Джеферсън трябваше да се бори с опасности: испанците бяха побеснели от начина, по който Наполеон продаде Луизиана, и от факта, че Съединените Щати имаха наглостта да обявят за своя западна граница Рио Гранде, с което на практика заемаха почти

цял Тексас. Испания настояваше, че границата минава по река Сабин и заяви, че при нужда ще защитава със сила именията от западната страна на реката. Във въздуха витаеше война и от седмици насам към Накодочес се стичаха испански военни части и хранителни припаси. Испанците рискуваха с изпращане на войска през река Сабин на американска територия и ситуацията между двете държави стана взривоопасна.

Ала в този прекрасен априлски ден бурните събития от последните седмици не вълнуваха Сабрина. След като преди шест години Брет се появи в живота ѝ, нещастieto сякаш преследваше дома им.

Сабрина си припомни бързото му заминаване — само час след развалянето на годежа — и как тогава се радваше, че няма да ѝ се наложи да гледа лъжливата му, предателска физиономия. Ала скоро разбра, че се самозалъгваше. През изминалите шест години, винаги когато самотата заплашваше да я задуши, си казваше, че все пак щеше да е по-добре, ако се бе омъжила за него, вместо цял живот да копнее по неосъществимото.

Дните след прибързаното заминаване на Брет бяха най-страшните в живота ѝ. След смъртта на майка си също беше страдала, но тогава поне е баща си се утешаваха взаимно. След развалянето на годежа Алехандро се почувства ужасно засегнат. Не можеше да разбере защо дъщеря му е променила така внезапно решението си. На няколко пъти Сабрина едва не разкри тайната на Констанца, но обещанието, което бе дала на по-възрастната от нея жена, запечатваше устата ѝ.

Баща ѝ не я упрекваше, но се държеше на разстояние и се изплъзваше при всеки опит за сдобряване. Две седмици след заминаването на Брет Бонита ѝ каза направо:

— Не те разбирам, дете! Защо не помисли какво вършиш? Как можа да бъдеш толкова жестока?

Побесняла от гняв, Сабрина изсъска:

— Защо всички съжаляват само него? Защо мислите, че е било по моя вина? Никому ли не хрумна, че съм имала основателна причина да постъпя така?

— А имаше ли такава? — попита Бонита с малко по-мек тон. Кафявите очи гледаха мъдро и замислено.

— Вярвах, че имам.

Скоро животът пое обичайния си ход. Алехандро стана достъпен, любовта към дъщерята беше по-силна от разочарованието. След известно време можаха да възстановят поне част от старата хармония, макар че отношенията им никога не станаха като предишните.

Тогава Карлос донесе вестта за заминаването на Констанца и обясни, че щяла да живее в Испания. Не се знаело точно с кого... След като Карлос се сбогува, Сабрина се скри в павилиона и избухна в ядни, горчиви сълзи. Гневеше се на Брет и още повече на себе си, защото продължаваше да го обича. В продължение на десетина дни се мятеше между страха и радостта, защото ѝ се струваше, че е забременяла. Ала скоро се убеди, че не е бременна, и със странна смесица от облекчение и тъга се зае да подреди, доколкото можеше, объркания си живот. Около пет седмици по-късно внезапно се появи Оли. Носеше писмо от Брет и каза, че изисквало незабавен отговор. Съдържанието беше кратко:

Ако очакваш дете, само кажи на Оли, че отговорът ти е „да“. Тогава ще се върна и незабавно ще се ожения за теб.

Брет

Тя разкъса писмото на мънички парченца и хладно заяви:

— Можеш да кажеш на шефа си, че отговорът е „не“!

Оли ѝ разказа, че двамата с Брет наели квартира от другата страна на Сабин, защото шефът имал да урежда още нещо с нея или поне така му казал. Щели да потеглят веднага щом узнаел отговора ѝ.

Оли бе горчиво разочарован и е присъщото си нахалство се опита да я накара да промени мнението си, но Сабрина остана непреклонна. Накрая момъкът се примири и я натовари с послание до Лупе. Той непременно щял да дойде пак, независимо дали след година или след десет, и се надявал тя да го чака.

— Не исках да оставя Лупе, но сега шефът се нуждае от мен повече от всякога. Кажете ѝ, че щом шефът се оправи, ще дойда да я взема. Кълна се!

И набързо изчезна. След този разговор Сабрина отново се изправи лице в лице с действителността и се постара да разруши веднъж завинаги илюзията, каквато представляваше любовта ѝ към Брет Дейнджърмънд. Приключи с нея, като с някой прекрасен сън, превърнал се внезапно в кошмар, и е огромно усилие на волята взе отново в ръка разпръснатите нишки на своя живот. Предаде на Лупе посланието на Оли и ѝ завидя. Момичето щеше да продължи да се надява.

Все пак ставаха и добри неща. Сабрина започна да обръща повече внимание на Лупе и когато няколко месеца по-късно Бонита предложи да обучат някое момиче, което да поеме задачите ѝ на камериерка, Сабрина избра Лупе. Бонита много се зарадва. Момичето ѝ беше кръщелница и се оказа изключително възприемчиво и сръчно.

При мисълта за вярната стара Бонита лицето на Сабрина помръкна. Дали вече знаеше, че дните ѝ са преброени, когато потърси момиче да заеме мястото ѝ един ден? Само година по-късно почина по време на епидемия от треска.

Съдбата избира странни пътища, казваше си Сабрина. Беше ли съдба, че през 1804 година чичо Луис бе убит от един от бикове, купени от баща ѝ?

А кой би могъл да помисли, че леля Франсиска ще се промени така ужасно след смъртта на мъжа си? Мегерата, която управляваше с желязна ръка дома на семейство да Ла Вега, вече не съществуваше. На нейно място се появи една достойна за съжаление, прекършена старица.

С течение на годините ранчото де Ла Вега намаля наполовина, а след смъртта на Луис, Карлос продаде хасиендата и се пресели с майка си при Сабрина и баща ѝ. Сабрина скоро се примири с присъствието им в дома си, макар да ѝ беше неприятно, защото Карлос продължаваше да храни надежди един ден да се ожени за нея.

— Толкова много мъртви — каза си горчиво младата жена. Само преди една година си отиде и баща ѝ...

Сабрина скри лице в ръцете си. Болката бе все така силна, както през първия ден. Дали някога щеше да се примири и е нея?

Времето заличаваше раните, но Сабрина още не можеше да повярва в целебната му сила. Тъгата по рано загиналия баща продължаваше да я измъчва.

Смъртта му бе неочаквана и което беше още по-лошо — насилствена. Връщал се на кон от Накодочес и вероятно бил нападнат от разбойник. В прахта до тялото му личаха следи от ожесточена борба. Алехандро бе убит със стилет с дръжка от седеф. Ценните му вещи бяха изчезнали, също и гривната с тюркоаза подарена му от Елена. Убиецът не бе открит въпреки обещаното голямо възнаграждение.

Сабрина приглади черните си копринени поли. Годината на траура за баща ѝ бе отминала, можеше отново да носи цветни дрехи, но това ѝ изглеждаше неподходящо. Къде останаха устремът, радостта от живота, питаше се уморено тя. Дали няма да увехна като някоя тъжна девица?

Само ако непоносимата леля Франсиска и Карлос не живееха при нея! Ако я оставеха да се грижи сама за себе си, нямаше така да се отдели от съседите и приятелите си. Ако не я принуждаваха да се затваря в себе си, нямаше да носи повече черно, нямаше да роптае глухо срещу съдбата си и щеше да престане да тъгува за смъртта на баща си и да се възмущава от неочакваното му предателство.

В завещанието на Алехандро Брет Дейнджърмънд бе определен за неин настойник. Можеше да прави нея, каквото пожелаеше. Разпореждаше се с имота и парите до женитбата ѝ. Сабрина побесня най-вече от изричната уговорка в завещанието, че Брет имаше правото да ѝ определи съпруг. Ако изборът ѝ не му харесаше, цялото богатство на дел Торес, с изключение на не особено щедра издръжка, преминаваше в ръцете на настойника.

Сабрина стисна зъби. Господи, как не полудя в деня, когато отвориха завещанието! Франсиска вилня като безумна, но волята на Алехандро беше неоспорима. Най-бързо се примири Карлос, защото Сабрина веднага му даде ясно да разбере, че не може и дума да става за брак с него.

Младата жена си казваше, че днес е особено потисната, защото Карлос е в Мексико Сити, за да продаде голямо стадо говеда. След Алехандровата смърт отново се бяха сблизихи и сега, останала сама с леля Франсиска, ѝ липсваше компанията му. С него поне можеше да се посмее от време на време...

Но не само отсъствието на Карлос я притесняваше. Досадният проблем е настойничеството през последните седмици опасно

напомняше за себе си. След отварянето на завещанието Сабрина нетърпеливо очакваше вест от Брет, но получи само учтиво писмо от адвоката му в Ню Орлиънс, в което се съобщаваше, че в момента настойникът ѝ е извън страната. Щом се завърнел, щял да поеме задълженията си. Сабрина въздъхна и отново си припомни странната случка през миналия октомври. Беше се свила на възглавниците в павилиона, когато внезапно чу приближаващ се конски тропот. Сърцето ѝ спря. В сянката на дърветата се появи кафяв жребец, но чийто гръб седеше висока, тъмна фигура. Лицето беше прикрито от широкопола шапка и гъста черна брада. За кратък, опияняващ миг Сабрина повярва, че това е Брет. Широките рамене, гордата осанка, изправената глава... времето сякаш спря да тече. Ала когато се изправи, за да се покаже, конят и ездачът изчезнаха като привидение в мрачните сенки на гората. После често се питаше дали всичко не беше само сън.

С въздишка се отърси от вълнуващия спомен. В никакъв случай не беше Брет. Той не би избягал току така.

Първоначалният ѝ гняв по въпроса с настойничеството се уталожи, но фактът, че един ден Брет отново ще навлезе в живота ѝ, висеше като Дамоклиев меч над главата ѝ. Можеше само да чака... и да се чуди на решението на баща си.

Внезапно старата ѝ гордост и буйност отново се събудиха. В никакъв случай не биваше да лежи сразена на земята, като се появеше той. Щеше да му докаже, че Сабрина дел Торес може по всяко време да му даде достоен отпор.

Сабрина се изправи и изведнъж се почувства по-добре. Хвърли презрителен поглед на черната си копринена рокля. Крайно време беше да наръси с нафталин жалейните дрехи и отново да погледне света право в лицето — Алехандро също би желал това.

Няколко минути по-късно се прибра в хасиендата и тъкмо минаваше през двора, когато я повика Клементе.

— Сеньорита Сабрина — заговори той, леко свъсил чело, — имате посещение.

— Кой е?

— Не го познавам. Един млад мъж. Струва ми се познат, но...

Любопитна, Сабрина забърза към входа. Там беше вързан кон и до него беше застанал висок, строен младеж. Очевидно идваше от

дълъг път.

Тя тръгна към него.

— Какво ще обичате?

Младият мъж се обърна. Не особено красивото му лице й се стори странно познато. Трябва да го беше виждала вече някъде. Вгледа се в тъмните коси и усмихнатите кафяви очи.

— Познавам ли ви? — попита след известно време Напомняте ми на някого.

— По-добре да не ви напомнях! — засмя се непознатият. — Казах ви, че ще се върна, нали, мис?

— Оли! — извика смаяно Сабрина.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Наистина беше Оли? През последните шест години се беше източил и бе навършил двадесет и пет години. Вече не приличаше на мъдрата малка маймунка, каквато беше по-рано. Чипият нос беше станал представителен, брадичката остро изсечена, челото — пошироко. Беше се превърнал в учудващо привлекателен млад мъж. Но умните, кръгли кафяви очи не се бяха променили никак, както и безсрамната усмивка.

— Като се прибрахме миналото лято с шефа, му казах, че за мен е крайно време да спазя обещанието си към Лупе. Бяха ми необходими месеци, за да го убедя. — Оли примигна срещу Сабрина. — Ала той най-после се установи за постоянно, та има нужда от мен и Лупе, за да му водим домакинството както трябва.

— Ах, Оли, толкова се радвам да те видя пак! Но няма да те задържа. Сигурна съм, че първо искаш да поздравиш другиго.

Оли се изчерви до уши, преглътна и изведнъж започна да нервничи. Подръпна поводите и заекна:

— Ами... Тя дали... Искам да кажа, дали Лупе...

— Имаш предвид дали Лупе е още тук? — усмихна се Сабрина и сърцето ѝ се сви. — Разбира се. Сега е моя камериерка. Но от мен няма да научиш нищо повече. Сам поговори с нея.

Тя нареди да извикат Лупе в малкия салон. Момичето дотича и без да забележи Оли, задъхано попита:

— Вярно ли е, сеньорита, че моят Оли се е върнал? Едва тогава го видя и смаяно прошепна: — Оли, мили наистина ли си ти? — И развълнувано се вгледа в промененото му лице.

Оли кимна бавно. Не можеше да се нагледа на стройната фигура на любимата си и нежното ѝ лице. Преди шест години тя беше още дете, а сега го посрещаше красива млада жена с огромни тъмни очи, гъста черна коса и прелестна уста.

Двамата стояха безмълвни един срещу друг и Сабрина тихо напусна стаята. Без да виждат и чуват какво става наоколо им, те тръгнаха като лунатици един към друг и се хвърлиха в прегръдките си.

Едва бе поутихнала първата радост от пристигането на Оли, когато Сабрина бе обзета от парещо неспокойство. Носеше ли той вест от Брет? Дали ужасната неизвестност най-после щеше да свърши?

В двора срещна Франсиска, която здравата ѝ се накара, че е позволила на Оли да влезе в къщата, а след това, както винаги, изля отровен поток от ругатни за несправедливостите, които била принудена да търпи от Брет Дейнджърмънд, както и за предателството на Алехандро.

Сабрина послуша известно време гневната тирада, но скоро ѝ дойде до гуша.

— Престани! — заповяда решително тя. — Положението е достатъчно неприятно, не е необходимо да го усложняваш още повече. Няма да търпя да обиждаш паметта на баща ми!

Избухването на Франсиска разруши окончателно радостта ѝ от пристигането на Оли. Втурна се гневно по стълбите, шумолейки с полите си, и потърси утеха в самотата на стаята си. Но и там не намери спокойствие, защото не можеше да си отговори какво щеше да ѝ донесе присъствието му. Дори не ѝ идваше на ум, че Лупе, която много обичаше и ценеше, би могла да я напусне заради него. А също и това, че отказът на Лупе да изостави обичната си господарка можеше да създаде проблеми между току-що намерилите се влюбени.

Само един поглед към набразденото от сълзи лице на девойката, която половин час по-късно нахлу като луда в стаята ѝ, беше достатъчен. Нещо беше тръгнало накриво.

Сабрина се надигна и направи опит да се усмихне.

— Какво стана, Лупе? Твоят Оли се върна и би трябвало да танцуваш от радост...

В големите тъмни очи се изписа безпомощност.

— О, сеньорита, аз бях толкова щастлива! Той е станал такъв хубав мъж... Но ми заяви, че трябва да ви напусна! Щели сме да живеем в Ню Орлиънс. — Изхлипа и се хвърли в прегръдките на Сабрина. — Толкова го обичам! Толкова дълго го чаках и бях твърдо уверена, че ще се върне. Но сега не знам какво да правя! Не мога да понеса, че ще оставя вас, семейството си, приятелите! Как ще отпътувам просто така с един мъж, когото не познавам? Обичам го, да, но все още не го познавам...

Сабрина потръпна от мъка. И тя обикна Брет Дейнджърмънд, без да го познава... Откъсна се от прегръдката на Лупе и въздъхна:

— Не плачи, миличка! Сигурна съм, че Оли ще те разбере, стига да му обясниш както трябва. Освен това не е нужно да вземеш решение още днес, нали? Ще обявите годеща си, ще вдигнем сватба, а за това е нужно доста време. Не се страхувай! Ще се омъжиш за своя Оли и всичко ще бъде наред.

Сълзите на Лупе пресъхнаха веднага.

— О, сенъорита, знаех си, че ще ме разберете! Толкова сте мъдра!

— Къде е Оли? Надявам се, не си го изгонила?

Лупе беше ужасена.

— О, не! Не можех просто така да го върна, нали току-що е дошъл. Освен това ми заяви, че нямало да замине без мен.

Оли го потвърди няколко минути по-късно, когато Сабрина слезе при него в малкия салон.

— Мис — заговори без много увъртания той, — няма да си замина без Лупе! Не я разбирам! Посрещна ме е толкова радост, обеща да се ожени за мен, но щом ѝ казах, че ще живеем при шефа, брадичката ѝ увисна и затрепери. Жени!

Сабрина едва успя да успокои възбуждения до крайност момък.

— Нима си вярвал, че просто ще дойдеш тук след шест години, ще се ожениш за Лупе и на следващия ден ще я отведеш?

Той се ухили виновно.

— Всъщност не. Но шефът каза... — Изведнъж зяпна като риба на сухо.

— Какво има? — изненада се Сабрина.

— Бог ми е свидетел, мис, просто забравих! — Оли едва не потъна в земята от срам. От вълнение забравих да ви предам писмото.

Сабрина пребледня.

— Това е разбираемо.

— Винаги съм знаел, че с вас могат и коне да се крадат, мис! — произнесе с възхищение Оли и затърси пол ризата си. Намери плика и го подаде на Сабрина със загрижено лице. — Мис — промълви колебливо, — не знам защо така се объркаха отношенията ви. Ала шефът преживя много тежко и през последните години ужасно се промени. Винаги е бил корав човек, но сега е като студена стомана,

почти е никого не общува. Не знам какво пише в писмото, но ще ви кажа едно: завещанието на баща ви никак не го зарадва. Като разбра, че е определен за ваш настойник, побесня от гняв. Такова нещо не бях чувал никога! Разкрещя се, че не искам да има нищо общо. Да си търсите другаде бавачка и да не му досаждате! Но после размисли и каза, че го дължи на баща ви и ще изпълни дълга си само заради паметта на дон Алехандро. — Оли подръпна смутено ухото си. Студеното лице на Сабрина подсказваше, че си е позволил твърде много. — Мислех си, че все пак трябва да го знаете — смутолеви той.

— Благодаря — промърмори с ледена учтивост Сабрина. — Моля те, би ли ме оставил сега сама с писмото?

— Разбира се, мис! — отговори бързо Оли. Но след това, сякаш за първи път забелязваше черното ѝ облекло, тихо добави: — Съжалявам много за баща ви, мис... Трябваше веднага да ви го кажа. Дон Алехандро беше добър човек и сигурно много ви липсва. — Спря се, размисляйки дали да продължи, но пое дълбоко въздух и каза: — Мис, това много наскърби шефа. Толкова зъл не го бях виждал никога. Закле се, че един ден ще намери убиеца. Дни наред седя мълчалив и тъжен, после внезапно изчезна и ме остави сам в Ню Орлиънс. — Оли загрижено поклати глава. — Уверен съм, че тръгна да търси убиеца! Но след седмица се появи също така внезапно, както беше изчезнал. Държеше се, сякаш нищо не се е случило. А може би просто е искал да остане сам с болката си, за да се пребори с нея. Никога не го показва външно, но аз знам, че продължава да тъгува за баща ви...

Думите на Оли продължиха да звучат в ушите ѝ и след като той излезе. Сабрина се настани с писмото в ръка зад старото чамово писалище на баща си и се загледа в празното пространство. После е въздишка поклати глава, за да прогони мъчителните мисли, разчупи печата и зачете набързо написаните редове.

Ала скоро порумения от гняв и го захвърли на пода. Господи! Какво нахалство!

Никакво обръщение, никакви съболезнования, нито една лична дума. Само сурови факти и студени, безчувствени заповеди. Той щял, пишеше Брет, да поеме пълния контрол върху имуществото. Скоро щял да вземе решение къде да живее тя и е кого може да общува. Директорът на търговската къща в Ню Орлиънс вече го информирал за финансовото състояние, а агентът на семейството в Мексико Сити щял

колкото се може по-скоро да изпрати доклад. Междувременно ѝ позволявал да живее в ранчото.

Писмото беше съставено в такъв обиден стил, толкова дръзко се намесваше в личния ѝ живот, че Сабрина загуби ума и дума. Нима този човек наистина си въобразяваше, че може да се отнася така с нея? Тя ще му даде да се разбере!

Летаргията от последните месеци беше забравено. Чувството за безпомощност в миг се изпари. Пламнала от гняв, тя разкъса писмото на малки късчета. Защо не можеше също така лесно да унищожи и Брет Дейнджърмънд!

Прислугата остана като ударена от гръм, когато Сабрина обяви, че след седмица заминава за Ню Орлиънс. Всички протести бяха напразни, сеньоритата не можеше да бъде разубедена. Беше ѝ трудно да се справи с възраженията на Франсиска, докато не ѝ предложи да я вземе със себе си като дуеня.

— Да! Ще тръгна с теб. Докато се върне Карлос и ни последва в Ню Орлиънс, ще те закрилям!

Оли настоя да се ожени за Лупе преди заминаването. Отначало девойката упорито отказваше, но топ успя да разсее съмненията ѝ.

Сватбата стана малко набързо, но въпреки това беше чудесна. Най-сетне дойде и денят на тръгването. Самото пътуване мина изненадващо приятно, без инциденти и повреди, без да ги безпокоят крадци или бандити.

Колкото повече приближаваха Ню Орлиънс, толкова по-нервна ставаше Сабрина. Караше се на Лупе, беше нелюбезна с леля си, настроението ѝ беше отвратително. Фактът, че причината за нервността ѝ беше предстоящата среща с Брет, засилваше още повече гнева ѝ. Преди всичко защото при мисълта, че ще се изправи насреща му, в сърцето ѝ нахлуваха топли вълни. Опитваше се да си втълпи, че той ще я посрещне студено и безразлично, за да се успокои.

Къщата на Брет в Ню Орлиънс беше разположена в гъсто населен район на града, източно от Дофин стрийт, недалеч от Мисисипи. Оли ги поведе към елегантна триетажна постройка на Конди стрийт, с красив изглед към голямата река, по която през 1718 година бяха дошли французите.

Сабрина беше изненадана от размерите и разкоша на дома. Та само преди шест години, когато ураганът беше вилнял в Луизиана,

Брет беше на ръба на фалита! Оли тържествено отвори входната врата от ковано желязо.

Сабрина го последва и се озова в покрита входна алея, която водеше към оборите и градините в задната част на имота. На половината път Оли спря коня си и обясни:

— Дамите могат да слязат тук. — Посочи портичката в стената и добави: — Минете през тази врата. Положително ще срещнете прислужник, който да ви упъти към къщата.

Сабрина се плъзна от седлото и усети как сърцето ѝ се качи в гърлото. Защо беше решила, че е толкова важно да се изправи лице в лице с Брет Дейнджърмънд?

Слава Богу, гневът отново ѝ се притече на помощ. Ще му заяви, че не позволява да ѝ се пишат такива безочливи писма! Съгласно закона може да е неин настойник, но тя няма да търпи волностите му!

Бутна решително вратата и спря, заслепена от красотата, която се разкри пред погледа ѝ. Намираше се в края на широк вътрешен двор, заграден от три страни от стените на дома. Имаше форма на правоъгълник и беше декориран с големи глинени саксии, в които бяха засадени разкошни екзотични растения и цветя: кървавочервени и бели мушката, хибискус, азалии, перести папрати и малки палми. Две големи магнолиеве дървета, чиито жилави тъмнозелени листа създаваха съвършен фон за белите, подобни на лалета цветове, даряваха благодатна сянка.

Наистина вълшебно място, оазис на спокойствието Няколко балкона гледаха от първия и втория етаж към двора. Красивите перила от ковано желязо бяха обрасли с лози и други пълзящи растения. Сводести врати с ветрилообразни прозорци извеждаха в градината, тонът на нежно оцветените в охра стени отморяваше окото. Великолепен дом, каза си с възхищение Сабрина. Толкова изискан...

Дори Франсиска беше впечатлена.

— Е, да — промърмори недоволно тя. — Както ми изглежда, грингото не е бил онзи ловец на зестри, за какъвто го мислехме. Освен ако не се е сдобил с всичко това благодарение на твоите пари.

Сабрина мина бавно през двора и се запъти към двойната врата, която водеше в централното крило Стомахът ѝ се присвиваше от напрежение. Страхът и очакването я тласнаха напред.

Като се приближи, забеляза до двойните врати извита дървена стълба, която се изкачваше на първия етаж. Застанала на няколко метра от вратата, тя се зачуди дали да тръгне нагоре или да влезе вътре.

До нея Франсиска изсумтя презрително:

— Защо не излиза слуга да ни приеме! Грингото няма маниери! Макар пред хората да се прави на джентълмен!

Сабрина сметна, че трябва да го защити:

— Ние идваме без предварително съобщение, лелю! Възможно е персоналът въобще да не е забелязал пристигането ни.

— При шума, който вдигнахме е влизането? Този тип просто е решил да ни обиди! — Франсиска тръгна решително към вратата и енергично почука. Не се чуваше нищо освен ленивото жужене на пчелите и цвърченето на птичките, докато внезапно на горния етаж се отвори врата. Франсиска отстъпи крачка назад и вдигна сърдит поглед.

Горната част на извитата стълба не се виждаше, но при звука на твърдите стъпки, които слизаха надолу, гърлото на Сабрина се сви. Забеляза как овлажняха ръцете ѝ и си пожела да беше останала в Накодочес — щеше да бъде далеч по-добре да се опълчи срещу врага на родна земя. С идването си в Ню Орлиънс му даваше допълнителен коз.

Впери очи в стълбата и почувства как всяка фибра на тялото ѝ се сковава с приближаването им. Първо се показва крак в ботуш, после още един. Лъскавите ръждивочервени ботуши бяха от най-фина испанска кожа, отлично изработени. Сабрина преглътна. Такива ботуши не носеше никой слуга.

Мъжът на стълбата очевидно умееше да проточи до край напрежението, толкова бавно и спокойно слизаше. Показа се и следващата част от тялото му. Панталоните от кожа на бизон обгръщаха като втора кожа бедрата и прасците, широк кафяв колан стягаше стройната талия. Горната част на тялото беше още в сянка, когато мъжът се спря и една силна, почерняла от слънцето ръка легна върху перилото. Лек дъх на тютюн по-гъделичка носа на Сабрина и тя видя как другата ръка поднесе запалената пура към устата.

Още една крачка надолу по стълбата и се появи бяла ленена риза с широки ръкави и тесни маншети, която подчертаваше мускулестото тяло. Яката беше отворена, мощната шия се открояваше удивително тъмна на бялата риза. Той продължи все така бавно и разкри

ъгловатата линия на брадичката и фино извитата уста... Сърцето на Сабрина биеше толкова силно, че едва не я задушаваше. Ала когато най-сетне слънцето огря цялото мъжко лице, тя се почувства почти облекчена. Най-лошото беше минало. Двамата стояха очи в очи. Последните шест години бяха оставили силен отпечатък върху лицето му: около нефритенозелените очи имаше лъчи от бръчици, в мършавите бузи бяха издълбани цинични бразди. Брет сега е на тридесет и четири, сети се внезапно Сабрина. Гъстата синьочерна коса блестеше на слънцето. По слепоочията проблясваха сребърни нишки и тя усети непреодолимо желание да го помилва, да докосне няколко сребърни косъма.

С грациозността на хищно животно той измина последните стъпала и спокойно дръпна от пурата си. Гъсти те дълги ресници прикриваха всяко чувство в нефритенозелените очи. Спря се на няколко метра от Сабрина и я огледа безсрамно от глава до пети. Младата жена болезнено осъзна колко е прашен и смачкан костюмът ѝ от пътуването. Огненочервената коса бе прибрана в дебела плитка. Леко овехтяла шапка с тясна периферия защитаваше главата ѝ от слънцето, а ботушите бяха отъркани и мръсни от пътуването. Тя се засрами от лошия си вид, но после вдигна глава и още по-здравостисна малкия кожен камшик.

Брет забеляза движението ѝ и подигравателно се усмихна. Приблужи, протегна ръка и докосна копиринени те къдрици. С движение, което беше едновременно заплаха и милувка, той подръпна плитката и тихо промълви:

— Моята повереница. Моята сладка, послушна повереница идва да посети своя лош настойник.

Сабрина понечи да му отговори, както подобава, но премълча, защото суровият му поглед я прониза с безразличие. Погледите им се срещнаха в безмълвна битка. Брет изкриви устни в усмивка, ала тя не озари безизразните тъмнозелени очи.

— Аз печеля тази игра, моя тигрова лилия — каза той сухо.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Часове по-късно, настанена комфортно в елегантни покои, Сабрина все още се питаше защо не посмя да го удари с камшика през лицето. Може би присъствието на Франсиска я възпря. Не знаеше точно, но все още трепереше от гняв.

Естествено Франсиска също не успя да се овладее и Сабрина се усмихна, като се сети за гневната тирада на леля си. Брет послуша известно време оскърбленията и упреците за лошо водено домакинство и неспособност като настойник, ала скоро му дотегна. Прекъсна с леден глас оскърбителната канонада и заяви:

— Мога ли да ви припомня, че сте моя гостенка? Дали одобрявате или не, Сабрина е моя подопечна и ако пожелае, домът ми може да се затвори пред вас.

Франсиска излезе от кожата си, но заплашителният поглед на Брет я накара да млъкне, поне за малко. Домакинът плесна с ръце и повика прислужниците. Появиха се две негърки, които придружиха Сабрина и Франсиска до стаята им на втория етаж. Балконът и прозорците на стаята, в която беше настанена Сабрина, гледаха към двора. Все още сърдита, тя отвори рязко двойната врата към балкона от ковано желязо.

Беше ранна вечер и настъпващият здрач омекотяваше ярките цветове, сенките ставаха по-дълги. Ала Сабрина дори не ги поглеждаше. Сновеше като тигрица в клетка по тесния балкон. Не знаеше дали да се радва или да се страхува от следващата среща с Брет.

Е, нали преодоля първото препятствие. Все някак си щеше да се справи с тревожното му присъствие. Продължителната баня малко я успокои и тя облече модерна рокля от черна коприна с дълбоко деколте, с тесен корсаж, който подчертаваше гърдите ѝ, и буфан-ръкави стигащи до лактите. Беше готова за следващата битка.

Сабрина също се беше променила през последните шест години и то още по-видимо от Брет. При последната им среща тя едва излизаше от детската възраст. И както беше прозряла София още преди

години, сега лицето ѝ бе необикновено, макар и не класически красиво. Брадичката беше доста подчертана, устата може би прекалено голяма, за да бъде съвършена, ала носа беше съвършено изрязан, а високите скули придаваха аристократично изражение на лицето. Сигурно беше, че ще предизвика навсякъде сензация с тази спираща дъха коса и невероятните кехлибарено-златисти очи. Беше стройна и висока почти един и осемдесет.

Болката и мъката през последните шест години бяха оставили своите следи по лицето ѝ, Устата ѝ, създадена за смях и целувки, беше сурово опъната, кехлибарено-златистите очи бяха загубили лъчистия си блясък и прикриваха истинската ѝ природа зад стена от недосегаемост.

Днес обаче тя трябваше да забрави цялата мъка на миналото и да кръстоса шпага с Брет: щеше веднъж завинаги да му изясни, че не възнамерява да играе ролята на послушна девица, която се изискваше от нея. Преди да излезе от стаята, се огледа доволна в едно високо огледало. Косата беше сплетена на плитка, навита като корона на главата, пълните ѝ гърди се издигаха предизвикателно над деколтето. Шията ѝ беше украсена с тежко колие от оникс и злато, обици от същия материал красяха ушите ѝ. Черната коприна създаваше великолепен контраст с бялата ѝ кожа и я правеше да изглежда крехка и ранима.

Сабрина прошумя с полите си и очите ѝ заискриха. Излезе в дълъг, широк коридор, който водеше към двора, а малко по нататък се виеше друга изящна стълба, която отвеждаше в централната част на къщата.

Тя заслиза по вътрешната стълба и скоро се озова в обширно фойе. Подът беше от зелен мрамор, стените с малко по-светъл цвят. От двете страни на входа имаше позлатени стенни аплици с високи восъчни свещи. Очевидно Брет не пестеше пари за дома си. Няколко врати извеждаха от фойето. Голямата, красиво резбована двукрила врата вероятно излизаше на улицата. Сабрина се запита къде ли ще намери Брет. За щастие не се наложи да чака дълго. От дясната ѝ страна се отвори врата и се появи слуга в черно-бяла ливрея.

Мъжът се поклони учтиво и каза:

— Мога ли да ви помогна, мис? Отново я побиха тръпки.

— Да, търся сенър Дейнджърмънд. Знаете ли къде е?

— Тук вътре, мис — отвърна мъжът и посочи стаята, която току-що беше напуснал. Искаше да добави още нещо, но Сабрина с нетърпелив жест му заповяда да отвори вратата. Направи две крачки в помещението, ала смелостта ѝ веднага се изпари. Вратата зад нея се затвори и я обзе абсурдното чувство, че с това ѝ отнеха единствения път за бягство. Събра целия си кураж и продължи. Стаята, в която влезе, очевидно служеше за библиотека, защото бе пропита с приятната миризма на кожа, идваща от книгите, подредени в строги редици по лавиците. Едната стена бе заета от мраморна камина, подът бе застлан с килим в ръждивочервено и зелено, а няколко тапицирани със зелено кадифе кресла придаваха уют на голямата стая. Край тях имаше елегантни масички от сатенено дърво, а внушителен диван с бежовозелена копринена тапицерия разделяше помещението. Зад дивана явно беше работното място на Брет: махагоново писалище с впечатляващи размери изпълваше почти цялата половина. И там имаше високи кресла, облечени в зелена кожа, а пред дивана беше поставена ниска мраморна маса.

Макар и ненатрапчива, обстановката свидетелстваше за богатство. Сабрина си пожела да не беше чула грозните подозрения на Франсиска относно източник на това неочаквано забогатяване. Ала не ѝ остана време да размисли, защото гласът му я върна грубо в действителността.

— А, Сабрина, ето те и теб. Вече се питах колко време ще мине, докато се появиш.

Сабрина трепна и се запъти към него е високо вдигната глава. Брет се беше надигнал от едно високо кресло. И един друг висок тъмнокос мъж стана от стола си заедно с него и се обърна към нея. Младата жена спря и се изчерви:

— Не знаех, че имаш гост — промълви сковано. — По-късно ще дойда отново.

— Я не ставай смешна — укори я Брет. — Морган е повече от гост и трябва да ти го представя. — Улови ръката ѝ и я поведе към непознатия. — Сабрина дел Торес, представям ви мистър Морган Слейд. Той е един от най-старите ми приятели и чест гост в моя дом. Морган, това е сладката ми подопечна.

Сабрина хвърли унищожителен поглед към Брет, пое ле се обърна към Морган Слейд и каза учтиво:

— За мен е чест да се запозная с вас.

Весели сапфирени очи засияха насреща ѝ и Сабрина забрави предизвикателното поведение на Брет. Морган Слейд се наведе над ръката ѝ и отговори:

— Честта е изцяло моя, сеньорита дел Торес. И не слушайте онова, което казва лошият ви настойник. Доставя му удоволствие да дразни приятелите си... а аз най-добре зная това, след като имах нещастieto да отрасна с него.

Очите на Сабрина се разшириха. С прелестна усмивка тя промълви:

— О, аз още ви помня! Срещнахме се на сватбата на леля София със сеньор Хю. Спомняте ли си още за мен.

Свежото лице на Морган засия още повече.

— Спомням си едно дете с големи очи и невероятна коса, но положително нямах представа, че се е превърнало в такава възхитителна млада дама.

Морган изглеждаше приблизително на възрастта на Брет, ала в черните му коси нямаше и следа от сребро. Беше много привлекателен мъж с класически красиво лице, но Сабрина почувства, че въпреки веселите си очи можеше да бъде също така безскрупулен и упорит като Брет.

— Вие сте много любезен, сеньор — отговори на комплимента тя.

— И много женен — подхвърли саркастично Брет. — Съпругата му Леони е в плантацията и очаква раждането на второто си дете.

Морган явно обичаше жена си повече от всичко на света, ако се съдеше по доволната му физиономия, и веднага обеща на Сабрина да ги представи една на друга, щом се роди детето.

Разговорът продължи с известни усилия, но Сабрина предпочете да се сбогува и да остави двамата мъже сами. Очевидно обсъждаха важен проблем. Брет стана, дръпна един звънец на кадифен шнур и каза:

— Портиерът Ендрю ще ти покаже къщата. В края на краищата тя ще бъде и твой дом.

По гърба на Сабрина отново пробягаха студени тръпки. Възхищение или страх?

Тя излезе и двамата размениха няколко думи за ролята на Брет като настойник, при което Морган предупреди приятеля си да не прекалява с жаждата за отмъщение. Ала като видя, че не може да се разговаря с Брет, побърза да смени темата.

— Писмото, което си получил от Итън, ме тревожи, Брет! — Лицето му помрачня, когато посегна към листа върху писалището на Брет. Прочете още веднъж писмото и попита: — Познаваш ли го достатъчно добре?

Брет понечи да отговори, но Морган махна с ръка.

— Знам вече, че този така наречен генерал Итън много уважаван сред влиятелните кръгове на Вашингтон. Оказа добри услуги на правителството в борбата с берберските пирати, ала съм осведомен, че много хора го считат за пияница и самохвалко. Предвид всичко това се питам дали можем да имаме доверие в написаното за Аарон Бур, бившия вицепрезидент.

Брет замислено разглеждаше върха на ботуша си.

— Не отричам, че има хора, които го клеветят, но аз му се доверих дотолкова, че се присъединих към бандата негодници в Египет и го следвах през пустините на Барка, та чак до атаката на Дерня, на брега на Средиземно море. Походът не беше приятен, а и битката за Дерня не се числи непременно към любимите ми спомени — но ние я взехме въпреки всички неприятни обстоятелства и щяхме да превземем и Триполи, ако войната не беше свършила така внезапно. Итън ни изведе живи от Дерня, след като научи, че няма да получих подкрепа по море.

Морган се откъсна за малко от темата и попита ядосано:

— Какво, по дяволите, търсеше в Египет? Защо обиколи пустинята с банда арабски и гръцки нехранимайковци и се би във война, която за теб има малко или дори никакво значение?

— Скука? — предложи Брет, дяволито ухилен. Морган изсумтя презрително, но не се задълбочи повече. Брет явно не желаше да говори за приключенията си в Северна Африка.

Погледът му попадна на писмото.

— Луда история! Всеки нормален човек би я отхвърлил като безумни дрънканици на някой луд.

Брет отговори сухо:

— Итън не е луд — той е страшен и обича да преувеличава, но не е луд. А щом Итън пише, че Аарон Бур възнамерява да събере войска, с която да навлезе във Вашингтон, за да убие президента Джеферсън и превземе кораби, с които да отплува към Ню Орлиънс, то бъди уверен, че има нещо вярно в тази работа.

— Не вярвам в подобни дрънканици! Нали се запозна с Аарон Бур миналото лято на бала у Стивън Минър? На луд ли ти приличаше? Или на убиец?

Брет си спомни срещата е Бур през миналото лято в Начез. Наистина не можеше да си представи, че главата на бившия вицепрезидент би могла да роди такива налудничави планове. Беше чаровен, може би дори прекалено чаровен. И можеше да бъде убедителен, когато пожелаеше. Той и Брет бяха излезли случайно да подишат чист въздух и Бур беше пожелал да поговорят на четири очи.

Брет кимна и погледна отвисоко към дребния мъж с тънки устни и мощна брадичка. Не можеше да си обясни защо хората така се възторгваха от Бур.

— Имам нужда от млади хора като вас — заговори Бур. — Млади хора, които са готови да рискуват... младежи, узрели за една голяма авантюра.

Брет въпросително вдигна вежди.

— О? Нима при безобидното заселване на областта Де Бастроп по река Уашита могат да се преживеят и приключения?

Бур махна с ръка.

— Областта Де Бастроп е за заселниците, но вие, приятелю, няма да се занимавате с такива банални неща. Чух за приключенията ви в Дерня. Елате при мен! Предлагам ви приключения и богатства, каквито не сте и сънували. Ще участвате в създаването на нова, мощна империя.

Брет предпазливо промълви:

— Империя? Къде?

Бур се усмихна съзаклятнически.

— Кой знае? Може би западно от Сабин? Или даже в Мексико? Ако се стигне до война с Испания, за един умен мъж ще има възможности. — Очите му блестяха фанатично. — Имам план, отличен план и той вече започва да се оформя. — Огледа се, сякаш да се убеди, че никой не ги подслушва. — По пътя насам срещнах генерал

Уилкинсън във Форт Масак в Охайо и разговарях ме за много неща... Сигурен съм, че те ще заинтригуват някой млад мъж, тръгнал да търси приключения.

И рязко прекъсна разговора. Впоследствие Брет узна, че Бур умееше да преценява качествата на хората.

Брет погледна Морган и каза:

— Убиец? Не, не вярвам, но какво знаем двамата за този мъж? Наистина е очарователен, но в него има нещо гнило. Помисли си само, та той едва не провали президентството на Джеферсън през 1800 година! Спомни си дуела с Александър Хамилтън — срещу него бе повдигнато обвинение за убийство! Бих казал, че характерът му не е особено приятен!

— Но това все още не означава, че има страшното намерение да убие президента на Съединените Щати! — повтори нетърпеливо Морган. — Какво толкова те привлича у Бур? Когато се срещнахме миналото лято, ти намекна, че си в града заради Бур — заради някаква история, която касаела Бур и нашия примерен главно командващ, генерал Джеймс Уилкинсън.

— Не смяташ ли, че връзката между Бур и Уилкинсън е много интересна?

Морган безпомощно размахна ръце.

— Не зная, Брет. Говори се, че испанците плащали на Уилкинсън, но това още не означава, че съществува таен заговор. Досега никому не се е удало да открие сериозни доказателства срещу двамата. Май всички са тръгнали да гонят вятъра.

Брет размисли малко.

— Известно ли ти е, че президентът Джеферсън е ангажирал дузина цивилни, които дискретно изпълнява, за него правителствени задачи? Че назначава джентълмени от добри семейства, които от време на време шпионират за него?

Морган се смръзна:

— Затова ли беше в Северна Африка?

Брет кимна.

— Не разкривам особена тайна, като ти го казвам. Да, затова бях в Дерня. Джеферсън искаше доклад за връщането ми от Индия в края на 1804 година и така ме направи свой агент.

— Има ли Джеферсън конкретни съмнения по отношение на Бур? — попита Морган.

— Мисля, че президентът просто не се доверява на малкия Бур. Когато миналото лято Джеферсън научи, че съм изоставил пътешествията и ще се установя тук, ме помоли да държа под око съмнителната дейност на Уилкинсън и Бур около Ню Орлиънс. Как можех да откажа?

Морган кимна и каза замислено:

— В момента нямам друга информация. Това писмо е първото от месеци насам, в което се говори за Бур.

— Приятелят ти Джейсън Севидж не намеква ли нещо?

— Аха! — отговори театрално Морган. — Ето откъде духал вятърът! Знаех си, че не си ме поканил току така!

Брет се усмихна.

— Това не беше единствената причина! Искях да чуя мнението ти за писмото на Итън и бях любопитен дали Севидж ти е писал нещо ново за Бур или Уилкинсън.

— От миналата есен насам нямам вести от Джейсън. Но мога да му пиша и да го помоля да те осведоми, ако има някаква информация.

— Ще ти бъда много благодарен — каза Брет без заобикалки. Доволно мълчание настана в помещението; двамата отпиваха от брендите, всеки зает е мислите си.

След известно време Брет въздъхна и каза:

— Дълго размислях и се опитвах да си представя какво би могло да накара някой мъж да предаде страната си. И от какво се нуждае един мъж с такива намерения, за да осъществи плана си. Трябва да е човек, който няма какво да губи. Би трябвало да има достатъчно чар и умение да убеждава, за да склони и други да го последват. Бур, изглежда, притежава всички тези предпоставки. Ала той се нуждае и от нещо повече — нуждае се от пари, хора и оръжия... от армия. — Брет се приведе напред с мрачно лице. — Срещал се е конфиденциално с добрия генерал Уилкинсън. Какво са разговаряли, засега можем само да гадаем. Но каквито и да са планове на Бур, независимо дали става въпрос за нахлуване в Мексико или за създаване на контраправителство в провинциите западно от Алигенските планини — при всички случаи Бур ще има нужда от много хора и оръжия. — Брет спря за малко и добави: — Просто не ми излиза

от главата, че Уилкинсън със склонността му към интриги вероятно е по-опасния от двамата. Като командващ армията на Съединените Щати, той има твърде много власт. С помощта на Уилкинсън, Бур може да предизвика война в Испания. А ако Бур наистина иска да окупира Ню Орлиънс, чрез Уилкинсън ще се сдобие с достатъчно хора и оръжия и ще завладее града, преди някой да разбере какво става.

— Но защо Уилкинсън да вземе участие в тая лудост? Той е офицерът с най-висок ранг в страната, а може би получава пари и от испанците. Защо трябва да предава и двете страни?

Брет го погледва с известно смущение.

— И аз това се питам. Дотук теорията ми изглежда доста логична, но след това...

Морган презрително изсумтя.

— Мисля, че твърде дълго си живял в пустинята!

— Може би — призна Брет. — Ще ми се да знам нещо повече за Уилкинсън. Убеден съм, че трябва да го държим под око. Бур може би крои планове и интриги, но само Уилкинсън притежава необходимата позиция и властта, за да осъществи на дело намеренията му.

Малко по-късно Морган се сбогува, обещавайки да пише на Джейсън Севидж. Освен това помоли Брет да доведе Сабрина в шато „Сен Андре“, щом Леони роди.

Почука се. Ендрю влезе и съобщи на господаря си, че дамите го очакват в синия салон. Брет обърна остатъка от чашата с бренди и се запъти при Сабрина и сенъора де Ла Вега.

След минута влезе в елегантното, обзаведено в синьо и златно помещение и бе удостоен с леден поглед от сенъора де Ла Вега. Не се беше преоблякъл за вечеря и тя не можа да се въздържи от забележката:

— Вие наистина имате дом, достоен за един джентълмен, но маниерите ви не му подхождат. Само нисшите класи не се преобличат за вечеря.

Франсиска царуваше върху един диван, тапициран със светлосиньо кадифе. Черна дантелена мантия покриваше тъмната ѝ коса, а на мощната ѝ гръд лежаха няколко златни верижки.

Сабрина стоеше мълчаливо до угасващата камина. Едната ѝ ръка почиваше на светлия мраморен перваз. Тя прехапа устни и се извърна.

Не знаеше дали да поздрави нетактичните думи на леля си или да ги осъди и зачака със страх реакцията на Брет.

Мъжът присви очи, изправи се пред Франсиска и каза:

— Мисля, че трябва да изясним нещо, сеньора. Вие сте моя гостенка и се ползвате от гостоприемството ми. Ще се постарая да се отнасям с вас колкото е възможно по-учтиво. Но няма да позволя да ме командвате или да променяте начина ми на живот, само защото така ви се иска. Ако не ви харесвам, свободна сте да напуснете къщата ми. Ако продължавате да се държите както досега, няма да имате избор — ще настоя да си заминете! А сега моля да ме извините, отивам да се преоблека за вечеря. Искрах само да съобщя причината за закъснението си.

Завъртя се на токовете си и напусна стаята.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Вечерята протече в не особено приятна атмосфера, въпреки че Брет се прояви като съвършен домакин. Черните сатенени панталони и тъмносиният кадифен жакет му придаваха внушителен вид. Трапезарията беше обширна и много английска — мебелите от махагон бяха изработени от Шератън, а савойските килими в приятни сиви тонове, които покриваха пода, великолепно ги допълваха. Стените бяха облечени в светлосива коприна, завесите бяха от бургундскочервено кадифе. Масата за хранене бе украсена с огромни сребърни свещници, а на махагоновата масичка за сервиране ги очакваше прекрасен сребърен сервиз за чай. Яденето се поднасяше в най-фин порцелан.

Франсиска се стараеше да не забелязва присъствието на Брет, Сабрина през повечето време мълчеше. При мисълта за предстоящия разговор с Брет в устата ѝ горчеше и тя не можа да оцени великолепната вечеря. Брет с подигравателен поглед се осведоми дали дамите са доволни от покоите си. Отговорите бяха едносрични, но това не го обезпокои ни най-малко. Сабрина е удоволствие би го замерила по главата с чашата за вино.

Ако можеше само да не изглежда така дяволски красив! Колосаната бяла яка подчертаваше тъмната кожа, а светлината на свещите го правеше още по-привлекателен, отколкото беше в спомените ѝ. Той веднага усети погледа ѝ и вдигна очи. Устата ѝ пресъхна и дъхът ѝ секна, толкова студени бяха зелените му очи.

Господи! — каза си ядосано Сабрина. — Как смее да ме гледа така презрително!

Франсиска отново насочи вниманието на Брет върху себе си, като каза:

— Сеньор, синът ми ще пристигне в Ню Орлиънс вероятно през следващия месец. Трябваше той да ни придружи по дългия път, но... — Тя хвърли отровен поглед към племенницата си. — Сабрина не пожела да изчака, докато Карлос се върне от Мексико Сити.

Предполагам, че ще предложите гостоприемството си и на него, щом пристигне.

Брет вдигна чашата и отпи голяма глътка от превъзходното вино. Остави я, погледна Франсиска право в очите и каза:

— Не. Страхувам се, че няма да е възможно. Наблизо има доста хотели и страноприемници и съм сигурен, че синът ви ще има къде да отседне, докато пребивава в града.

Франсиска гневно изпухтя, но предпочете да премълчи, защото знаеше, че в споровете с омразния гинго тя винаги беше губещата страна. Изправи се, хвърли салфетката си на масата и заяви:

— Моля да ме извините. Вашата компания ми е неприятна.

Сабрина беше недоволна от преждевременното оттегляне на леля си, ала не искаше да издаде слабостта си и промълви:

— Къщата ти е достатъчно голяма, за да приюти още един гост. В края на краищата той е неин син и мой братовчед.

Брет отговори тихо:

— Разбери ме, моля те! Това е мой дом и аз не го искам тук.

Сабрина се изчерви от откровения отказ, но въпреки това полюбопитства:

— Защо не го искаш в дома си?

— Може би защото му нямам доверие.

Сабрина смръщи чело.

— Защо? Какво ти е направил, та го считаш недостоеен за доверието си?

Дългите му пръсти играеха с кристалната чаша, по лицето му нямаше и следа от вълнение.

— Той ми наговори куп лъжи, които никога няма да му простя.

Лицето ѝ се помрачи още повече. Не се замисляше колко пленително красива изглежда в светлината на свещите. Трепкането им превръщаше плитката ѝ в огнена корона и караше снежнобелите гърди да блестят в злато.

— Какви лъжи? Сигурен ли си? Откакто го познавам, поне доколкото ми е известно, не е лъгал нито мен, нито друг човек. Лъжата е непочтена постъпка. А Карлос, общо взето, е човек на честта.

Въпреки всички добри намерения, Брет не можа да устои на притегателната ѝ сила. Стройните рамене и гладката кожа привличаха магически погледа му. Заля го вълна от желание. Спомни си вкуса на

устните ѝ меката отзивчива уста. Скочи гневно, отправи се с го леми крачки към вратата и рязко заяви през рамо:

— Съмнявам се, че някой от вас двамата познава значението на думата чест. Ала сега не желая да говоря по този въпрос. Извини ме, моля те, имам да върша делова работа.

Сабрина се стресна и ужасно се засегна от внезапна та промяна в настроението му.

— Чакай! — извика тя, стана и се завтече подире му. Застана пред него и внезапно осъзна, че въобще не знае какво иска да каже. Знаеше само едно: тази вечер не биваше да свърши така незадоволително. В пристъп на свенливост тя сведе очи и промълви:

— Каква работа можеш да имаш толкова късно вечерта? Имах намерение да говоря с теб. — Хвърли му бегъл поглед и студеното му лице я накара да заекне: — За... за настояничеството.

Брет вирна брадичка.

— Няма какво да се обсъжда. Аз съм твой настойник, ти си моя подопечна. Така се разпореди баща ти и аз ще се придържам към волята му.

— Не ставай смешен! — изсъска ядно Сабрина. — Ти нямаш никакво желание да ми бъдеш настойник.

Погледът му се плъзна преценяващо по тялото ѝ и младата жена се почувства, сякаш току-що я бяха разсъблекли.

— Ако ми дотегнат задълженията на настойник, все ще намеря други, по-приятни страни в тази спогодба...

Тя пребледня и попита остро:

— Какво искаш да кажеш?

Усмивката му стана цинична.

— О, я не се прави на толкова невинна!

Ръката ѝ се стрелна към лицето му, без да е имала време да размисли. Шумът от плесницата прозвуча като пистолетен изстрел в голямото помещение. Времето сякаш спря. Дватама се втрениха безмълвно един в друг. Никой не бе очаквал такава яростна реакция.

Брет се овладя пръв и блъсна вратата, която беше разтворил. Опря широките си плещи на рамката, за да ѝ препречи пътя за бягство, и я изгледа с присвити очи.

— Мисля, че веднъж вече те предупредих да не прибързваш с плесниците.

Сабрина усети, че трябва да бъде много предпазлива, и тихо отговори:

— Не знам за какво говориш...

Той се усмихна, но зелените очи си оставаха студени.

— Ей сега ще разбереш!

Сграбчи грубо раменете ѝ и рязко я притегли към себе си. Допирът до това добре познато мускулесто тяло я разтърси от глава до пети, а когато устните им се сляха, Сабрина забрави всичко наоколо си. Брет я целуваше брутално, стремеше се да ѝ причини болка. Притисна я с все сила до себе си и тя не бе в състояние да окаже съпротива или да избяга. Но Сабрина не искаше да се освободи. Всичко загуби значението си освен едно: усети как е копняла за близостта му и с тих стон обгърна с ръце врата му.

Брет пиеше сладостта на устните ѝ като умиращ от жажда. Плъзна устни по очите и страните ѝ, остави пареща следа по врата ѝ и отново потърси устните ѝ. Езикът му проникна в най-интимните ѝ дълбини. Шестте години раздяла бяха забравени.

Силата на прегръдката му разля по тялото на Сабрина вълна от страст, която потече по вените ѝ като стоплен от слънцето мед и я накара да забрави света. Остана само мъжът, който я целуваше. Не бе способна да окаже съпротива дори когато Брет я отдалечи малко от себе си и една нетърпелива, трепереща ръка замилва гърдите ѝ. Усети как роклята се смъкна от раменете ѝ, как топлите му ръце притиснаха коралово червените зърна, които се втвърдиха под милувката им. Тялото ѝ трепереше от наслада. Когато Брет сведе глава и обхвана с пламнала уста зърното, тя разбра, че завинаги се е предала във властта му. Нямаше измъкване от това тъмно привличане, тя го знаеше и се страхуваше от силата на желанието си. То не се изличаваше въпреки преживените нещастия, въпреки обидите и огорченията на миналото.

Шест дълги години беше вярвала, че може да живее и без него. А сега ѝ бяха необходими само няколко мига, за да разбере, че се е лъгала. Гореше от страст, жадуваше да лежи гола в обятията му, да бъде облада вана от него — както тогава, в онази топла, огряна от лунната светлина нощ.

Тялото ѝ се устреми срещу неговото, бедрата им се задвижиха в единен ритъм, стар като света. Тържествуващо чу задавания му стон и

усети твърдостта на члена му, когато притисна бедрата ѝ и ги притегли още по-близо до себе си.

Внезапно почукване на вратата ги накара да отскочат един от друг. Брет гневно се отзова:

— Тук съм, какво има?

Приглушеният глас на Ендрю проникна иззад вратата:

— О, извинете, сър, не знаех, че сте още в трапезарията. Ще разтребя по-късно.

Брет оправя вратовръзката си и рязко отговори:

— Елате след пет минути и трапезарията ще бъде на ваше разположение. — Циничният му поглед се насочи към Сабрина. — Уверен съм, че най-после проумя какво исках да кажа. Затова не възпирай ръката си, ако пак ти се доще да ме плеснеш. Имам свой, много по-сладостен метод за отмъщение.

Обляна в сълзи, Сабрина хукна навън и се скри в стаята си. След малко излезе на балкона, питайки се как ще издържи през следващите дни. Беше безсмислено да се самозаблуждава, че не изпитва нищо към него или че ще съумее да овладее чувствата си. Достатъчно бе едно докосване и тя се разтопи като восък в ръцете му. Въпреки срама и огорчението, Сабрина намери достатъчно сили да признае пред себе си, че все още обича Брет, макар и само физически.

По ирония на съдбата, Брет стигна до същото заключение. Той я желаше с всяка фибра на тялото си, но дали я обичаше? Не можеше да обича жена, която се стремеше само да използва своите предимства. Дори сега, след шест години, помнеше болката от отказа ѝ, безсилния гняв през разкъсващите седмици в Начиточез, когато изчакваше да разбере дали не е бременна. И дори пред себе си не призна как безкрайно бе разочарован, когато Оли му съобщи, че тя не очаква дете.

А след това завещанието. Побесня, когато го уведомиха за последната воля на Алехандро. Ала скоро осъзна, че с това завещание Сабрина ставаше изцяло подвластна на волята му. Гневът към баща ѝ изведнъж се изпари и Брет дни наред тържествуваше: най-сетне дойде моментът да си отмъсти за срама и позора, кон то му беше причинила!

От месеци мечтаеше за тази среща, изнамирайки какви ли не начини, за да я унижи, а ето че действителността се оказа съвсем различна от очакванията му. Следобед, когато Сабрина застана пред него, изтощена и прашна от пътуването, усети парещо желание да я

прегърне и целуне — всяка мисъл за отмъщение бе забравена. Изпитваше само радост, че я вижда отново. Отначало прокле присъствието на Франсиска, но после си даде сметка за чувствата си и се зарадва — само тя му помогна да не се издаде и да покаже колко е раним.

Разгневен, той обърна на един дъх чашата с бренди и я блъсна на масата. Не беше раним! А Сабрина беше само една алчна малка мръсница. Ще ѝ покаже какво значи да страдаш!

Оли бе казал на Сабрина, че Брет се е променил, и имаше право. Бе станал по-студен, суров и циничен, не се интересуваше от чувствата на другите и се подчиняваше единствено на своите собствени закони. За съжаление царят и богатството му позволяваха да изпълнява всяко свое желание. Обиколи почти целия свят, останаха твърде малко неща, които не беше правил.

Когато след грозната раздяла със Сабрина замина за Начез, остана в имението на баща си само няколко дни, а после предприе едно безкрайно пътуване е надеждата да облекчи мъката си. През първите месеци всичко му беше безразлично. Искаше само да изличи спомена за горската нимфа е огненочервена коса и кехлибарено-златисти очи. Никоя оргия не беше достатъчна, никоя разюзданост — достатъчно ниска. Наливаше се с бренди, дни наред беше пиян и сам си постилаше пътя към ада. Накрая дойде денят, в който осъзна колко безплодни са усилията му. Отвратен от себе си, напрегна желязната си воля и се завърна в реалния свят. Но тласкан от вечното си неспокойство, пое отново на път и обиколи света: джунглите на Южна Америка, тайнствената Африка и мистичната Индия. Презираше опасностите и се хвърляше във всяко попаднало му приключение.

Тези пътувания привлякоха вниманието на президента Джеферсън. След известно време първият човек на страната му предложи да посети Египет и да обиколи берберското крайбрежие.

Брет се усмихна на спомена. Колко умело го заплете в мрежите си президентът и как щедро му позволи да събира сведения за него...

Пътуванията бяха истинска наслада за неуморния му дух. Ала Брет много добре знаеше, че един ден ще се насити на приключенията. Трябваше да има дом. По онова време не мислеше за бъдещето, ала смайващото завещание на Алехандро взе решение вместо него. Като

почтен настойник трябваше да предложи на повереницата си подобаващо жилище.

Къщата в Ню Орлиънс беше отдавна негова собственост, използваше я като склад за спомените, които събираше по цял свят, там отсядаше и докато обмисляше следващите си пътувания. Спасяването на плантацията „Фокс Леър“ в Луизиана му бе струвало много пари, но производството на захарна тръстика се възобнови и допринесе за умножаването на и без това значителното му състояние. Господарският дом в плантацията бе напълно разрушен, а тъй като не се задържаше много време там, бе построил неугледна, но все пак достатъчно обширна къща, в която живееше по време на прибирането на реколтата. Последните пет години почти не се задържаше там, но това щеше да се промени. Сега имаше за кого да се грижи...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

За своя собствена изненада, през нощта Сабрина спа дълбоко и непробудно и на следващата сутрин стана в учудващо добро настроение. След разкошна закуска в леглото и дълга отморяваща баня, тя постепенно стигна до убеждението, че снощната вечер може би все пак не е била чак толкова страшна. Брет я целуна и на нея ѝ хареса. Какво доказваше това? Той беше забележително красив мъж, а тя просто една нормална млада жена. Естествено! Всичко беше просто, стига да го погледнеш от правилния ъгъл. Снощи беше преуморена от пътуването и възбудена и това беше причината за раздразнението ѝ. Не биваше да унива от една толкова незначителна случка.

Доволна от себе си и от света, Сабрина излезе на балкона в яркосин копринен халат и разреса току-що измитата си коса, огряна от топлото пролетно слънце.

От срещуположния балкон Брет следеше с жаден поглед движенията ѝ и в сърцето му се смесваха сладост и горчивина. Сабрина не знаеше, че я наблюдават, и се държеше напълно непринудено. Засмя се на подскачането на едно колибри и Брет също трябваше да се засмее, защото момичето насреща му изглеждаше весело и волно като птичката на дървото. Сабрина вдигна лицето си към слънцето и мъжът завидя на лъчите, които се плъзгаха по това гъвкаво, стройно тяло. Откъсна се с нежелание от тази гледка и ѝ обърна гръб.

Оли, който тъкмо подреждаше дрехите, се ухили с обичайното си нахалство.

— Останаха ви очите, а? Пък е и богата... Щом я видят, аристократчетата ще протъркат праговете ни. Трябва само да изберете истинския и хайде, да я няма!

Брет му хвърли унищожителен поглед.

— Както виждам, дори бракът не те е научил да си държиш езика зад зъбите. Поне засега...

— На Лупе ѝ е все едно какво говоря. Главното е да не забравя да ѝ кажа, че я обичам. — Лицето му стана сериозно. — Лупе и аз искаме

да ви благодарим за хубавото жилище, което сте разпоредили да ни се даде, и за парчето земя близо до „Фокс Леър“.

Горе-долу по същото време и Лупе описваше на Сабрина щастието си.

— О, сеньорита, сеньор Брет положително е най-щедрият господар! Толкова беше добър към моя Оли и мен! Имаме три стаи само за нас, все едно, че сме си в своя къща. И приписа на Оли сто десетини от най-хубавата земя до плантацията му. Представете си, мъжът ми е земевладелец! Имате такъв късмет, че ви е настойник — той е толкова добър човек!

Сабрина е усилие преглътна напирашката на устните ѝ острота. През следващите дни кичеше Брет с какви ли не прилагателни, но „добър“ никога не беше между тях. Циничен, дързък, изнервящ, но добър положително не!

По известни само на нея причини тя реши да не се втурва още отсега в битка заради обидното настойничество. Смяташе да изчака и да потърси добър адвокат, който да я съветва. Нуждаеше се от време, за да му докаже, че е способна сама да урежда живота си и че нито се нуждае, нито желае да търпи до себе си човек като него.

Реши да се отнася към Брет с хладна учтивост. За съжаление, една рязка молба за среща в библиотеката още преди обяда я извади от равновесие.

Запъти се към библиотеката с високо вдигната глава, облечена в черна всекидневна рокля. Почука и пристъпи към Брет, който стоеше небрежно облегнат на писалището. Насочи съзнателно очите си в една точка някъде над тъмната му глава и надменно проговори:

— Искал си да ме видиш, сеньор?

Тъглчетата на устните му трепнаха.

— Дете, нямам намерение да разговарям с никого, който дори не ме поглежда.

Тя се изчерви и ѝ се прииска пак да му удари шамар.

— Сега, когато привлякох вниманието ти, ще се наложи да обсъдим няколко — как да се изразя — практически аспекта на нашите достойни за съжаление отношения.

— Както желаете, сеньор — отвърна Сабрина, побесняла от подигравателната му усмивка.

— Желанието, мила моя, няма нищо общо с този разговор. — И преди Сабрина да успее да измисли, подходящ отговор, продължи: — Наредих да поставят на твое разположение значителна сума в една от градските банки. Същата сума ще се внася на всеки три месеца, докато се омъжиш.

Сабрина счете за по-разумно да премълчи. Брет спомена издръжката — между другото, изключително щедра, — с която трябвало да покрива нуждите си. Нямало да плаща за храна и жилище, защото той като неин настойник щял да се погрижи за покриването на домакинските разходи. Предоставял на нейно разположение прислуга, коне, карети. Освен това ѝ открил сметки при всички модисти и магазини за бельо в града и докато не се опитвала да го разори, всички сметки щели да идват при него.

Сабрина мразеше всяка секунда от този унизителен разговор. Предложенията на Брет бяха много щедри, но начинът, по който я гледаше, докато ѝ говореше, караше лицето ѝ да руменее от срам.

— Нямам възражения срещу ролята на сеньора Франсиска като компаньонка, поне засега, а що се отнася до приятели и развлечения, можеш да се срещаш с когото пожелаеш. Докато ми ги представяш и аз не повдигам възражения, няма да се намесвам. Естествено, освен когато счита действията ти за неприлични.

Това вече беше твърде много за Сабрина. Забравени бяха всички добри намерения и тя му се озъби:

— Откога негодник като теб може да определя кое е прилично и кое не?

Нефритенозелените очи потъмняха.

— Откакто баща ти има неблагоприятното да ме направи твой настойник. Повярвай ми, никак не държа да ми висиш на врата. Колкото по-скоро намериш някой болен от любов глупак, които да се ожени за теб, толкова по-добре за мен!

Сабрина кипеше от гняв.

— Не се бой! Ще ида под венчило с първия годен за брак мъж, когото срещна! Ще направя всичко, за да не понасям нито ден повече от необходимото досадното ти настойничество!

Тя се обърна и се понесе към вратата с развени поли. Ала изведнъж спря с ръка на дръжката. Тук нещо не беше наред!

— Как така всичко вече е уредено? Та аз пристигнах едва вчера следобед! Ти ми заповяда да остана в Накодочес. Не можеше да знаеш, че ще побързам да дойда в Ню Орлиънс, противно на заповедите ти.

Брет седна зад писалището, скръсти ръце и се усмихна.

— Обърканите пътища на женския разум не представляват тайна за мен. Знаех, че и с десет коня няма да те извлека от Накодочес, ако учтиво те бях помолил да дойдеш в Ню Орлиънс.

Сабрина загуби ума и дума, но трябваше да признае че тактиката му заслужаваше възхищение. Тя прикри смеха си и каза просто:

— Този път спечелихте, сеньор!

Следващите седмици преминаха сравнително хармонично. Сабрина и Франсиска свикнаха с новия си дом, срещнаха множество стари приятели, завързаха нови познанства и скоро станаха част от креолското и испанско общество в града.

Двете жени се втурнаха да купуват нови рокли, шалове, шапки, обувки и въобще всичко, което може да зарадва женското сърце. Понякога на Сабрина ѝ ставаше неприятно, че всички сметки минават през ръцете на Брет. Купуването на дрехи беше нещо много лично и тя се изчервяваше при мисълта за всички онези ефирни неща от дантела и коприна, с които се бе сдобила, защото отлично си представяше подигравателната му усмивка.

Поведението на Брет си оставаше загадка.

Сабрина вече нищичко не разбираше. Беше напълно убедена, че той ще използва ситуацията, за да си отмъсти, но от онази първа вечер, когато я целуна, той се държеше като примерен настойник... Е, понякога в очите му се изписваше много особен израз, а начинът, по който я поглеждаше... После обаче ставаше толкова саркастичен и противен, че тя не можеше да повярва как е целувала е нежна отдаденост тази цинична уста, как едрото, кораво мъжко тяло се е съединявало е нейното.

Странно е, казваше си Сабрина, колко бързо двете с Франсиска се примирихме с новия си живот. Дойдоха с твърдото решение да се преборят с него до горчивия край, а ето че май навлезе във втората си половина, а те все още живееха под един покрив с Брет. Една от причините за този мир беше и фактът, че той рядко се задържаше у дома. От време на време закусваше е тях, няколко пъти вечеряха

заедно. Ала общо взето, жените живееха така, сякаш той не съществуваше.

Сабрина изкриви лице. Това важеше може би за Франсиска, но тя постоянно усещаше присъствието му, дори когато не си беше в къщи. Тя го обичаше, беше му се отдала и не можеше да го заличи от съзнанието си.

Сабрина се раздвижи неспокойно на каменната пейка в градината, под сянката на магнолиевото дърво. Не искаше да мисли за Брет, не искаше да признае, че решението да се опълчи срещу настояничеството му все повече губеше значение за нея...

Впрочем, тя не беше забравила мъката и болката, които беше изтърпяла, нито бесния си гняв при отварянето на завещанието. Но тези дни ѝ изглеждаха отдавна минали и толкова нереални, че тя все по-рядко се сещаше за унижителното си положение, както и за събитията отпреди шест години.

С въздишка призна, че вече дори не упреква Брет. Той не е виновен, че е неин настойник, а тя много добре знаеше на какво се е надявал Алехандро, като е съставял завещанието си. Не биваше да упреква и баща си: в края на краищата той нямаше представа за истинското лице на Брет и дори не подозираше, че е искал да се ожени за нея само заради богатството ѝ.

И въпреки това... И въпреки това тя можа да погребее дълбоко в себе си по-голямата част от болката и разочарованието, ала любовта, която изпитваше към него, не можа да се изтрие така лесно като страшните спомени от онези дни. Близостта му все още упражняваше огромно въздействие върху нея. Как позволи да се стигне дотам? Как допускаше глупавото ѝ сърце да продължава да копнее по един безчувствен и жесток мъж? Та тя не беше вече дете, а жена на двадесет и четири години, която познава света и мъжете! Нима беше от онези жени, които чезнат от любов по красиви, но безскрупулни мошеници? Трябваше да излезе от тази задънена улица, иначе бъдещето щеше да ѝ донесе само болка и унижения. Имаше само едно решение — да напусне Ню Орлиънс и да се върне в Накодочес. Близостта на този човек беше прекалено опасна!

Взе твърдото решение да говори още тази вечер с него и да му обясни, че повече не може да остане тук. Че домът ѝ е в ранчото дел Торес и тя желае колкото се може по-скоро да се завърне там.

За съжаление не успя да осъществи плана си, защото Брет се прибра едва в полунощ. Помоли Оли да му съобщи, че иска да говори с него колкото се може по скоро и остана много изненадана, когато на другия ден прислужникът почука на вратата ѝ в осем часа сутринта и весело съобщи:

— Шефът каза, че ако искате да го видите днес, трябва веднага да отидете при него. Иначе ще се наложи да чакате доста дълго.

Сабрина измърмори нещо не особено прилично под носа си. Поканата я заварваше неподготвена — току-що изчетканата коса се спущаше безредно по раменете и, роклята ѝ беше съвсем обикновена. Изглеждаше съвсем млада и невинна, не като студената, самоуверена жена, за каквата възнамеряваше да се представи. Все пак се опита да подреди обърканите си мисли и последва Оли към крилото, в което се намираха покоите на Брет. Оли отвори вратата и тя пристъпи е треперещо сърце.

Намери се в обширен салон. Яркозелен килим покриваше пода, а удобните кафяви кожени кресла бяха разпръснати по всички ъгли. В единия край на помещението имаше масивна, богато резбована маса за сервиране в испански стил. На полираната повърхност бяха подредени кристални гарафи и различни кожени кутийки. Над масата висеше огромно огледало в позлатена рамка.

Широк портал разделяше салона от спалнята на Брет. Сабрина зърна за момент голям гардероб и тапицирано с кадифе кресло. Не искаше да прониква в тази опасна територия и се спря колебливо до двойната врата. Прокашля се нервно и извика:

— Тук ли си?

Когато Брет внезапно застана под рамката на вратата, тя се стресна. Носеше бричове с телесен цвят и високи ботуши и тъкмо се канеше да облече бялата памучна риза. Пестеливото облекло изглежда въобще не го смущаваше, но Сабрина се смути до крайност. Черната коса беше разрошена и влажна, вероятно тъкмо излизаше от банята. Дори не направи опит да закопчае ризата си и тя бързо отвърна очи от загорелите мускулести гърди. Промълви засрамено:

— Мога да дойда по-късно, ако сега е неудобно.

Брет вдигна рамене. Отиде към масата за сервиране и си взе пура. Запаля я и се обърна отново към Сабрина.

— Поиска да говориш веднага с мен. „Веднага“ означава сега или следващата седмица — решавай сама.

Началото не изглеждаше обещаващо. Сабрина отчаяно пожела да не се вълнува така силно от близостта му. Опита се да пренебрегне властната му мъжественост и каза с пресъхнало гърло:

— Искам да се върна в Накодочес.

Тишина последва думите ѝ и тя рискува един поглед. Брет стоеше замислен, е пура между зъбите, втренчил очи в нея. Пое дълбоко дима и го изпусна отново.

— Защо?

Сабрина се боеше от този въпрос. Не можеше просто да каже: защото се страхувам от теб, страхувам се, че ще разрушиш самоуважението ми, страхувам се, че ще се самоунижа дотолкова, че да прося за това, което си готов да ми дадеш. Тя почна да заеква:

— Защото... защото е мой дом.

Брет разтърси тъмните кичури:

— Вече не.

— Как така?

— Домът ти е там където аз кажа. Реших да бъде тук.

Сабрина едва преглътна гневния отговор. Беше безсмислено да спори с него.

— Не съм щастлива тук. Аз... мисля, че и за двама ни ще е по-добре, ако се завърна в Накодочес.

Гъстите тъмни вежди се вдигнаха подигравателно:

— Най-добре и за двама ни? Милото ми хранениче, какво искаш да кажеш с това?

На всичкото отгоре се наслаждава на положението, пламна от гняв Сабрина и изкрещя:

— По дяволите, престани! Ставаш смешен! Никога не си искал да бъдеш мой настойник, а аз не желая да имам такъв. Има само една възможност да уредим отношенията си: да се виждаме колкото се може по-рядко.

Той въобще не реагира, ала не откъсна очи от за червеното ѝ лице. Тя каза уморено:

— Не искам да споря с теб, Брет. Някак си успяхме да преживеем последните седмици, без да си издерем очите. Ала е само въпрос на време, докато... — Тя замлъкна, защото той бавно се запъти към нея.

Хвърли пурата в един пепелник и застана само на сантиметри. Дъхът на тютюн погали лицето ѝ.

— Докато?

В главата ѝ не остана нищо. Чувстваше само топлината, която струеше от тази силна фигура, припомни си удоволствието да лежи в прегръдките му, сладкият копнеж по нежността му отново прониза тялото ѝ.

— Докато ме предизвикаш и аз загубя контрол над себе си. — Гласът ѝ пресилваше от страст.

Той се изсмя кратко, но без капчица хумор.

— Докато те предизвикам? Скъпа моя, по-скоро ти си майстор на предизвикателствата!

Близостта му завладя Сабрина много по-силно, отколкото ѝ се искаше, и тя не пожела да вникне по-дълбоко в последната му забележка.

— Ето ти доказателство, че би било по-добре да не оставам дълго в Ню Орлиънс и да не се виждаме твърде често.

Брет се отпусна на едно кресло.

— И колко неприятно е за теб моето настояничество?

Сабрина беше напълно неподготвена за този въпрос.

— Много, много неприятно — заекна тя.

— Само толкова ли? — попита иронично той. — Нима не страдаш от положението си? Не те ли подлудява, че държа в ръцете ти и теб, и цялото ти богатство?

— Да, да — отговори разгневено Сабрина. — Понякога е непоносимо.

— Само понякога?

— Постоянно! — изсъска тя. — Бих направила всичко, за да не бъда зависима от теб!

— Наистина ли всичко, скъпа?

— Разбира се!

Смехът му прозвуча цинично.

— Знаеш ли, съкровище, аз си мислех, че ще са ни необходими месеци, за да стигнем до този миг. Ти постоянно ме изненадваш, Сабрина.

— Какво значи това? Не ти ли беше ясно, че рано или късно ще започна да се съпротивлявам на твоите ограничения?

— Какви ограничения?

— Никакви — призна несигурно Сабрина. — Но това не променя нещата. Не искам да живея тук и ако ме принуждаваш, ще оспоря завещанието на татко прел съда.

— Нали чух правилно, скъпа? Още ли твърдиш, че би направила всичко, за да се отървеш от мен? — Той прокара длан по шията ѝ.

Докосването му отне и последните остатъци от разума ѝ. Ръката му пареше като огън. Сабрина безволно кимна.

— Да, всичко...

— Добре. Тогава можем да уредим задоволително въпроса.

Устните му докоснаха нейните и тя безпомощно усети реакцията на тялото си. Как да разсъждава сега?

— За какво уреждане говориш? — прошепна.

Брет вдигна глава и изразът на лицето му накара кръвта в жилите ѝ да замръзне.

— Много е просто, моя жестока като тигрица и нежна като лилия поверенице. В продължение на шест месеца ще ми бъдеш любовница, а като изтекат, ще ти припиша всички права по проклетото ти богатство. Мисля, че това е подходяща цена за възхитителното ти тяло, прав ли съм?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Мина доста време, докато Сабрина осъзнае чудовищното предложение. Тя заекна объркано:

— Метреса? Ти искаш да ме направиш своя метреса?

Той отговори направо:

— Желая те. Веднъж ти предложих брак, но това очевидно не беше достатъчно. По-скоро само аз не бях достатъчен. Този път няма да бъда толкова глупав, въпреки че днес богатството ми е много по-значително, отколкото преди шест години. Защо да си купувам съпруга? Но метреса...

За Сабрина остана загадка как в този миг не се нахвърли е юмруци отгоре му. Може би инстинктивно усещаше, че той очаква точно това от нея, за да му даде повод да я прегърне. А щом я докоснеше, щом я целунеше... решението щеше да бъде взето.

Извърна се отчаяно, борейки се е копнежа да се озове в обятията му.

— Трябва ми време за размисъл.

— Както желаяш. Но не забравяй, че съм много нетърпелив мъж. Шест години чаках този миг и не възнамерявам да чакам прекалено дълго. И още нещо, съкровище — през последните седмици бях много мил с теб, но не си въобразявай, че ще запазя благоразположението си, ако ме отблъснеш. Повярвай ми, с радост ще поиграя ролята на злия настойник!

Сабрина избяга в стаята си и се хвърли на леглото. По лицето ѝ потекоха сълзи. Само да не бях толкова влюбена в него, хлипаше тя. Всичко щеше да бъде много по-просто.

Защо продължаваше да го обича, когато той унищожи всяко чувство в нея, освен омразата? За нещастие го обичаше все така силно, независимо колко унижително беше това признание. Само от любов се бе вкопчила в първата възможност да го види и бе дошла в Ню Орлиънс. Само любовта ѝ попречи през последните седмици да потърси адвокат и да оспори завещанието на Алехандро.

А сега Брет се осмеляваше да ѝ направи това чудовищно предложение! Всъщност нещата бяха прости и ясни: тя го обичаше и го желаше, а той я искаше — за шест месеца. Ако приемеше предложението му, щеше да разполага с цели шест месеца, за да спечели любовта му — ала ако не успееше, щяха да ѝ останат само спомени, които е течение на годините щяха да станат по грозни и горчиви, а болката и унижението щяха да и придружават през целия ѝ живот.

Сабрина се обърна и изведнъж усети, че се задушава. Изтича навън, но само след няколко крачки видя Оли, застанал под стълбата. Момъкът я забеляза и смутено наведе очи. Подръпна ухото си и предпазливо обясни:

— И на мен не ми харесва, мис. Но шефът каза да не ви изпускам от очи. — Изкашля се и продължи: — Рече, че не ви е позволено да избягате.

— Разбирам — пошепна беззвучно Сабрина. — А ти добър ли си в шпионирането?

Оли се изчерви.

— Да, мис, добър съм. В гората не съм много опитен но няма да напуснете Ню Орлиънс, без да го узнае шефът — и аз. Ще ви кажа и още нещо, мис: шефът е изключително умел следотърсач. В гората можете да избягате на мен, но не и на него.

Сабрина кимна примирено и бавно се върна в стаята си, където започна да ходи безцелно напред-назад, опитвайки се да подреди обърканите си мисли.

Едно беше ясно: Брет я държеше в ръцете си и тя нямаше друг изход. Бягството не бе възможно, а всички козове се намираха в неговите ръце, защото тя го обичаше. Най-добрата сделка си оставаше неговото предложение. След шест месеца можеше да си върне свободата. Така ѝ оставаше още време. Ала нямаше да го дари е радостта от незабавната си капитулация. И може би, може би щеше да намери друго разрешение през малкото време, което ѝ оставаше...

Много се надяваше, че след разговора им тази сутрин Брет ще бъде по-различен, но сбърка. Той се държеше така, сякаш нищо не се бе случило. На вечеря беше както винаги — ироничен и безкрайно привлекателен.

На въпроса на Франсиска защо пътува толкова често, той отговори:

— Бях във „Фокс Леър“. Това е моята плантация, на няколко мили южно от тук. Трябваше да я подготвя за пристигането ни.

Пристигане?

— Да. Сигурно знаете, че е обичай през лятото хората да се оттеглят в плантациите. Градът е приятен само през зимата. Но преди заминаването ни трябва да се извършат още някои промени. — Усмивката му беше повече от чаровна. — За да могат моите уважавани гости да се чувстват добре.

Франсиска бе всичко друго, само не и възхитена.

— Идеята не ми е приятна. Нямаме намерение да напускаме Ню Орлиънс!

— Няма никакво значение какво мислите, сеньора — отговори спокойно Брет. — От първи юни Сабрина и аз ще живеем във „Фокс Леър“. Ако желаете да придружите племенницата си, направете го. Ако не — вероятно ще намерите друг подслон тук в града.

Франсиска едва успя да се овладее. Малко по-късно се извини и се оттегли. Сабрина също каза:

— И аз вече не съм гладна. Оставям те да се нахраниш на спокойствие.

— Седни, Сабрина — заповяда Брет. — Нямам намерение да ти досаждам, така че не бягай като подплашена сърна.

— Не съм подплашена! Само си помислих...

— Помисли си, че се налага да успокоиш леля си ли? Тази дама предпочита да ме убие.

Тъглчетата на устните ѝ трепнаха.

— Много ѝ е тежко, Брет.

Той направи гримаса.

— Вероятно. Но ако се постарее да се държи с мен поне малко по-учтиво, ще бъда по-мил е нея.

Изведнъж Сабрина се почувства по-добре в компанията му и тихо попита:

— Наистина ли на първи юни заминаваме в плантацията?

Брет замислено завъртя в ръка празната чаша. Погледите им се срещнаха и той каза:

— Да. Мисля, че там ще ти хареса. Шато „Сен Андре“, където живее Морган, е съвсем наблизо. Ще имаш възможност да се запознаеш с любимата му Леони.

Сабрина кимна. Как стана така, че изведнъж можеха да разговарят нормално? Брет се усмихна и в нефритенозелените очи се появи топлина. Сърцето ѝ преливаше от любов. Точно така разговаряше с нея в Накодочес и двамата се понасяха на вълните на щастието. Може би бъдещето все пак не беше безнадеждно.

Поговориха известно време за плантацията и Брет разказа какви изменения предвижда във „Фокс Леър“. Сабрина се усмихна на въодушевлението му. Ала твърде скоро изразът на лицето му се промени отново и той каза с обичайния си подигравателен тон:

— Мила моя, отегчих те достатъчно с историите на един беден плантатор.

Сабрина не можа да проумее внезапната промяна в настроението му. Все още запленена от чара му, тя направи широк жест с ръка и каза:

— Беден май не е точният израз!

Брет видимо се скова и Сабрина разбра, че отново се е оттеглил зад своята стена. Очите му бяха ледени, когато каза:

— Не, беден положително не! Никога не съм бил беден — трябваше да го разбереш, преди да ми хвърлиш в лицето предложението за женитба. — И рязко се изправи. — Извини ме, ако обичаш, сега трябва да те оставя.

Сабрина се загледа безмълвно след него. След известно време стана и отиде в стаята си.

Тази нощ не можа да заспи. Лежеше в тъмнината с отворени очи и си припомняше с подробности събитията от деня. Брет намекна, че преди шест години го е отблъснала, защото нямал състояние! Смръщи смаяно чело. Но това не можеше да бъде вярно! Ала защо беше тази постоянна подигравка в гласа му, когато говореше за пари, особено за нейните пари? И тази вечер беше намекнал, че тя нямало да развали годежа, ако знаела истинското положение на финансите му.

Тя седна. Та това беше просто смешно! Нима си е помислил, че тя гони парите му? В същност защо не? Лицето ѝ пламна от срам. Нима тя не повярва, че се е сгодил за нея единствено заради зестрата ѝ? Но аз поне имах основания, каза си убедено тя. В края на краищата и Карлос, и Констанца потвърдиха съмненията ѝ. Естествено Брет

никога не бе показал, че се интересува от парите ѝ. Тя бе готова да забрави ревнивите приказки на Карлос, но ужасната изповед на Констанца в павилиона не можеше да бъде отмината просто така.

Сабрина отново се отпусна с въздишка на възглавницата. Нямаше смисъл да се измъчва с подобни разсъждения. Ала един въпрос не ѝ даваше мира. Щом Брет наистина преследваше само парите ѝ, както твърдяха Карлос и Констанца, защо тогава предполагаше, че тя се интересува само от богатството му? Не можа да намери отговор и накрая заспа неспокойно. Един сън и преследваше през цялата нощ. Тичаше към Брет с разтворени обятия и препълнено от любов сърце. Той я очакваше и в погледа му светеше нежност. Изведнъж между тях падна гъста мъгла и от нищото изникнаха Карлос и Констанца, хванаха я за китките и я задържаха. Сабрина се бореше да се откъсне от тях и да изтича при Брет, но те не я пускаха. Брет едва се забелязваше в талазите гъста мъгла, но тя усещаше ясно, че лицето му се променя и става пак сурово и презрително докато накрая се стопи в мрака.

Събуди се уморена и потисната. Сънят все още я преследваше. Не биваше да позволява Карлос и Констанца да се намесват в живота ѝ. После решително прогони тежките мисли. Двамата не бяха променили положението — Брет никога не я беше обичал.

И Брет се събуди уморен и потиснат. Макар че слез вчерашния сблъсък със Сабрина би трябвало да бъде в отлично настроение. Най-после щеше да я има там където искаше, нали? Защо продължаваше да го гризе недоволство? Може би защото знаеше, че поведението му е дръзко и недостойно? Не! Не това беше причината. За всичко беше виновен Алехандро с неговото проклето завещание!

Брет се надигна неохотно и отиде да се мие. Може би неприятното чувство идваше от факта, че с поведението си той злоупотребяваше с доверието на Алехандро... с доверието на един покойник.

Смъртта на Алехандро го засегна тежко, а когато научи за коварното убийство, се втурна към Накодочес да търси убиеца. Ала когато след седмица се добра до селището, всички следи бяха заличени. Прекара там няколко седмици, прикрит под гъста брада и широкопола шапка, задаваше дискретни въпроси, опитвайки се да открие някаква опорна точка. Скоро осъзна, че търсенето е

безнадеждно, и се върна обратно... Ала не устоя на влечението, което не му даваше покой, откак пресече река Сабин. Постъпи глупаво, като някой обезумял, ала препусна покрай езерото, спря и впи мрачен поглед в павилиона, където беше любил Сабрина през онази огрята от луната нощ. А когато тя внезапно изникна под сводестия прозорец, радостта го прониза като светкавица. Потисна с гняв напирашите чувства, дръпна рязко юздите и препусна към Ню Орлиънс.

Защо продължава да се терзае, след като всичко протича по план?

Облече се бързо и потегли към обора, когато Оли го спря е плик в ръка. Брет примирено отбеляза, че писмото е отворено, и попита иронично:

— Никога ли няма да получа писмо, което да не си прочел предварително?

Оли се ухили:

— Не, шефе. Старото куче не усвоява нови номера. А и толкова отдавна отварям писмата ви, че вече не мога другояче.

Брет се засмя и пое писмото. То беше от Морган.

„Драги Брет,

Както пожела случаят, при завръщането си намерих писмо от Джейсън. Той и семейството му възнамеряват да дойдат в края на юли, началото на август и ако си съгласен, предлагам да изчакаме пристигането му. Ще уредя да се срещнеш с него. Най-добре в шато «Сен Андре» — така Сабрина и Катрин ще могат да си поговорят с Леони, докато ние обсъждаме въпроса на спокойствие. Съгласен ли си?

Морган“

Брет погледна Оли и заповяда:

— Напиши отговор от мое име. Съгласен съм е всичко, което предлага. После се погрижи някой от слугите лично да занесе писмото в шато „Сен Андре“. И щом сме започнали — преди да замина, ще напиша писмо на баща си. Друг слуга да му го отнесе. — Той се усмихна. — Иначе не се знае след колко седмици ще пристигне...

Оли кимна и тъкмо се канеше да излезе, когато гласът на Брет го задържа:

— Ти отговаряш за домакинството, докато съм във „Фокс Леър“. Вече казах на Ендрю и на другите. Този път ще отсъствам седмица или десетина дни. Ще ти пиша, за да ти съобща кога точно се връщам. Искam всичко да е готово за тръгването ни.

Сабрина прие с облекчение вестта за заминаването на Брет. Оставаше ѝ малко време да размисли над съдбовното решение и можеше само да се надява, че ще намери някакъв по-благоприятен изход.

Въпреки това Брет ѝ липсваше много. В къщата цареше такава скука, че тя е ужас установи как започна да брои дните до завръщането му. За голям възторг на Франсиска, един слънчев следобед пристигна Карлос около пет дни след заминаването на Брет. Сабрина прие пристигането му със смесени чувства. Постепенно радостта, че го вижда, отстъпи място на неловкост и смущение. Присъствието му щеше само да усложни още повече положението ѝ. Франсиска също допринесе за това, като настоя да го настави в къщата на Брет и високомерно заповяда да му приготвят стая. След поздравленията тримата се оттеглиха в двора, защото там беше най-хладно, и леля ѝ обяви решението си. Сабрина се стресна от дръзкото несъобразяване с желанията на Брет и се опита да я разубеди:

— Лельо, мисля, че идеята ти не е много добра. Сеньор Дейнджърмънд...

Франсиска рязко я прекъсна:

— Какво ме интересува мнението му! Той не е тук. Освен това, щом Карлос вече е тук, положението ще се промени из основи.

— Как така? — промълви с подозрително мек глас Сабрина и хвърли въпросителен поглед към Карлос, който се изтягаше в един плетен стол.

Карлос я изгледа замислено. Не бе посрещнат така сърдечно, както очакваше. Веднага забеляза, че братовчедка му не приветства оставането му в дома на грингото.

— Има ли причини, поради които не мога да живея под един покрив с майка си и милата си братовчедка? Особено след като всичко се заплаща с твоите пари?

— Не е сигурно — озъби се Сабрина. — А докато си го изясним, това е негов дом. Сеньор Дейнджърмънд изрично заяви, че не желае да живееш тук. Разбира се, жалко е, че мисли така, но аз считам, че е най-добре да си потърсиш друга квартира, докато си в града.

Франсиска излезе от кожата си.

— Откъде накъде си въобразяваш, че можеш да вземаш подобни решения! Аз съм ти леля и ми дължиш послушание. Казвам ти: синът ми ще живее тук! Как смееш да заставащ на страната на този гринго?

Карлос наблюдаваше внимателно Сабрина и се питаше какво ли става в главата ѝ. По време на отсъствието му отношенията им очевидно бяха сериозно пострадали. Тя беше любезна, но издигаше дебела стена помежду им. Дали грингото отново не беше ѝ завъртял главата?

Въпреки всичко, Карлос никога не бе загубил надежда да се ожени за Сабрина. Той искаше тази жена, а още повече богатството ѝ, и по време на дългата езда от Мексико Сити насам беше решил да направи последния опит. Осъзнаваше, че Сабрина никога няма да се омъжи за него по любов, затова трябваше да използва сила. Оставаше една единствена възможност — та трябваше да забременее от него.

Разбира се, щеше да го намрази, но срамът щеше да я принуди да се омъжи за него. А щом веднъж заживееха в Мексико Сити, сигурно щеше да уреди да обяви за невалидно завещанието на Алехандро.

Обмисли всичко, предвиди дори мястото, където щеше да задържи Сабрина, докато забременее и проумее кой ще бъде господар отсега нататък. Не беше много зарадван, когато при пристигането си в Накодочес трябваше да установи, че за малко не е закъснял. Констанца го предупреждаваше да внимава...

Лицето му помръкна. Кой би помислил, че Констанца Моралес ще бъде в Мексико Сити и двамата ще се срещнат? Още по-малко, че някогашната му любовница е щастливо омъжена за един испански благородник! Висок, красив мъж, който фатално му напомняше за Брет Дейнджърмънд. И колко се бе променила! Доволна, закръглена матрона с две красиви момченца, измъчвана от угризения на съвестта, че на времето е разделила двама млади влюбени. Едва успя да я разубеди да не пише писмо на Сабрина и да ѝ разкрие цялата истина. Заяви ѝ, че Сабрина никога не е обичала грингото, а той много скоро щял да я вземе за жена.

Констанца го изглежда замислено, вероятно разсъждавайки дали да му повярва.

— Тогава не се задържай дълго тук! Твоята Сабрина може и да избяга...

Колко пророчески бяха думите на тази проклетница: Карлос преценяващо изглежда братовчедка си. Задачата му ставаше много по-трудна — очевидно мнението ѝ за настойничеството се бе променило рязко след пристига нето ѝ в Ню Орлиънс. Трябваше веднага да намери място, където да я отвлече. Все щеше да му хрумне нещо. Както винаги...

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

ЛЮБОВНА КЛЕТВА

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Карлос бързо осъзна, че няма да има никаква полза, ако остане в дома на Дейнджърмънд. Успокои майка си и се опита да развесели Сабрина. Увери ги, че никога не е имал намерение да живее тук, което също беше вярно. Щял да бъде наблизно, ако имали нужда от него, а инак считал, че е най-добре да си потърси квартира в града.

Сабрина беше видимо облекчена и сбогуването мина много по-сърдечно от посрещането. Сигурно не би се държала така, ако знаеше какви мисли се въртят в главата на Карлос. Той излезе бързо от дома на Брет и се запъти към най-близката страноприемница, където нае стая. Каква щастлива случайност, че Дейнджърмънд не е тук, повтаряше си, докато цяла вечер размишляваше как да осъществи плана си. Но ако искаше да се възползва от отсъствието му, трябваше да действа бързо.

До следващия следобед свърши най-важното. Намери малка къща на пет мили от града. Доста запусната, ала стабилно построена и много подходяща за неговата цел: нямаше съседи, бе заобиколена от мочурища и трудна за откриване. Ала дори Дейнджърмънд да успееше да открие Сабрина, щеше да бъде много късно. Карлос се усмихна самодоволно — не беше необходимо кой знае колко време, за да се изнасили една жена.

За съжаление останалата част от плана се оказа по-трудна за изпълнение. Сабрина го избягваше. Отказваше да излезе с него на езда, а всеки път, когато ѝ предлагаше разходка сред природата, си намираше извинения.

Сабрина вече не се чувстваше добре в компанията на братовчед си. А и знаеше, че Брет ще побеснее ако се завърне и установи, че Карлос влиза и излиза от къщата му, когато пожелае. Освен това понякога видът му беше толкова странен. Кой знае защо, втрещеният му поглед ѝ припомняше насилието а павилиона...

Пристигането на Карлос в Ню Орлиънс я накара да забрави за момент позорното предложение на Брет, но след като минаха няколко дни, Сабрина проумя, че връщане назад няма. Щеше да се подчини на

волята на Брет, с надеждата, че докато трае последната шестмесечна отсрочка, ще се случи някакво чудо и той ще се влюби в нея.

След като взе решение и окончателно призна пред себе си, че го обича и предпочита да му стане любовница, отколкото да го загуби, я обзе странно чувство на увереност. Един ден той щеше да отговори на чувствата ѝ, шестте месеца щяха да станат години и той щеше да я направи своя жена. Вероятно само облекчението я направи непредпазлива. Прие покана за соаре, което уреждаха приятели на Франсиска в плантацията си, на няколко мили извън града. Леля ѝ също щеше да присъства, така че у Сабрина не възникнаха никакви колебания, когато вечерта се качи в каретата заедно с Карлос. Каретата беше на Брет и с тях пътуваха двама прислужници. Оли също беше там и Сабрина се почувства още по-сигурна.

Вечерта премина отлично. Младата жена беше царицата на бала и възхитените погледи на присъстващите я следваха на всяка крачка. Носеше прекрасна рокля от тъмнозелен сатен и прозрачна наметка от бял шифон. Косата ѝ беше увита на нисък елегантен кок, покрит с фина сребърна мрежа. Стройната фигура и грациозната ѝ осанка бяха несравними. Сърдечният смях и веселите кехлибарено-златисти очи допълваха общото впечатление. Затова не беше учудващо, че бе обсадена от горди млади креоли и испански благородници.

Карлос я предостави на другите — за последен път. Предпочете да се погрижи за осъществяването на своя план.

След няколко часа една възрастна съпружеска двойка се нахвана да си върви и Карлос уж между другото каза на майка си:

— Защо не се прибереш със семейство Корейас? Това би ми дало възможност да остана насаме със Сабрина.

Франсиска се усмихна с обич и отговори:

— Разбира се, синко. Надявам се да оползотвориш добре времето.

Карлос се усмихна.

— Положително. — Целуна майка си по челото. — И не се притеснявай, ако Сабрина не се върне няколко дни...

Франсиска понечи да възрази, после колебливо кимна.

— Не го одобрявам, но това е може би единствената възможност да принудим грингото да се откаже от опекунството.

— Точно така — кимна решително Карлос.

Той придружи майка си до каретата на Корейас и когато тя се изгуби зад завоя, се промъкна незабелязано до каретата на Дейнджърмънд и набързо я огледа. Повечето прислужници се веселяха в задния двор на плантацията и никой нямаше да го забележи. Наведе се и бързо разхлаби едното от задните колела.

На около три мили оттук пътят правеше остър завой. В близкия храсталак бяха скрити два коня. Колелото щеше да издържи дотам. А като се изтърколеше, той щеше да изпрати слугите за потърсят помощ... Усмихна се доволно и спокойно се запъти обратно към къщата.

Франсиска също се усмихваше, когато след половин час влезе в дома на Брет. Най-после мечтата ѝ за женитбата между Карлос и Сабрина щеше да стане действителност. Всички обиди на грингото щяха да бъдат отмъстени с един удар, а завещанието на Алехандро щеше да бъде обявено за невалидно, в това беше твърдо убедена. Тя се огледа с гордостта на собственик в елегантното фоайе. Скоро всичко тук щеше да ѝ принадлежи.

Усмивката замръзна на устните ѝ, когато видя Брет Дейнджърмънд, облегнат на рамката на вратата към библиотеката.

— Какво правите тук? — изсъска ядосано тя. — Нали трябваше да се върнете едва във вторник!

Брет далеч не бе така спокоен, както изглеждаше, но гласът му прозвуча хладно и овладяно:

— Нима трябва да съобщя предварително, когато поискам да се върна в собствения си дом?

Франсиска се изчерви и отбягна погледа му.

— Бях само изненадана да ви видя. Кога пристигнахте?

— Около час, след като сте излезли. Отидохте на соаре, така ли?

— Да — отговори Франсиска, обмисляйки трескаво как да му попречи да препусне натам и да придружи Сабрина до в къщи. Трябваше да го задържи, докато синът ѝ отведе момичето на сигурно място. Затова каза бързо: — Сигурно се учудвате, че... че Сабрина не е с мен.

— Учудване е меко казано — отговори Брет. — Къде е повереницата ми?

Тъмното му лице остана безизразно, но Франсиска въпреки това не се чувстваше добре в кожата си. Знаеше ли той, че Карлос е в града

и ги е придружил на соарето? И как щеше да реагира, като узнае, че двамата ще се върнат сами?

Брет я наблюдаваше известно време, докато му омръзна и запита направо:

— Къде е тя? Синът ви ли ще я доведе?

Нямаше смисъл да го оспорва.

— Да. Аз се уморих, а те двамата се забавляваха толкова добре, че реших да ги оставя и да се върна в къщи със семейство Корейас.

Брет вече подозираше нещо подобно. И само обстоятелството, че Оли придружаваше каретата, го задържа да оседлае коня и да препусне към плантацията. Бе горчиво разочарован от Сабрина и изненадан от внезапния пламък на ревност, който лумна в жилите му.

— Както изглежда, не приемате достатъчно сериозно задълженията си на дуеня. Не е ли неприлично да оставите Сабрина сама късно през нощта и толкова далеч от къщи?

Франсиска го удостои с презрителен поглед.

— Вие смеете да ме порицавате! Забравяте се, гринго! Сабрина е моя племенница, Карлос — мой син и неин братовчед. Какво неприлично има в това?

Брет се поклонил е подигравателна усмивка и каза:

— Благодаря за урока по етикеция.

Франсиска осъзна, че нямаше смисъл да предизвиква още повече гнева му, и високомерно поклати глава.

— Моля да ме извините, искам да си легна.

— Не се преуморявайте — отвърна Брет със съмнителна отзивчивост. — Аз обаче ще почакам повереницата си. — Очите му се присвиха. — И, сеньора, ако тя не се върне в скоро време в къщи... Ще си имате сериозни неприятности!

Франсиска се прибра колкото се може по-бързо и стаята си и побърза да заключи вратата. Останала без дъх, тя се опита да размисли и я обзе страх. Отключи, промъкна се предпазливо надолу по стълбите и излезе на улицата. Нима трябваше да остане тук и да се остави да бъде измъчвана и обиждана от някакъв си гринго! Ще потърси убежище при Корейас! Ха! Грингото щеше да опули очи, като изчезнат всички! Лицето ѝ се разкри в злобна усмивка, като си представи физиономията му. Само след няколко дни Сабрина и Карлос щяха да се завърнат като мъж и жена...

Брет не забеляза бягството на Франсиска, защото остана дълбоко замислен в библиотеката. Тази драма заплашваше да се превърне във фарс. Той, романтичният глупак, прекара последните десет дни като някой младоженец да гради гнездо за невестата си. Огледа цинично отрудените си ръце. Собственоръчно издигна дори павилион, за да има бъдещата му жена нещо, което да ѝ напомня за в къщи!

Как можа да бъде толкова глупав! „Фокс Леър“ беше преобразен с много усилия и значителни средства: голите стени бяха облицовани с коприна, дървеният под беше покрит с дебели килими, цял керван каруци бяха докарали от Ню Орлиънс елегантни мебели, а работниците бяха създали и малък вътрешен двор, който напомняше за Накодочес. Павилионът беше неговият собствен принос. Беше се нагърбил съзнателно, с гордост и радост с тази тежка работа и очакваше с детинско нетърпение реакцията на Сабрина, надявайки се да облекчи първите ѝ мигове в Луизиана. Езеро не можеше да ѝ предложи, но от павилиона се разкриваше изглед към тихото течение на Мисисипи и той се надяваше реката да бъде приемлив заместител.

По време на престоя си в плантацията Брет размишляваше по цял ден, даде си сметка за собствените си чувства и това, което откри, никак не му хареса. Полудяваше от гняв, че я е принудил да му се отдаде — тази мисъл не му позволяваше да заспи. Желаете я с цялото си същество, но тя трябваше да дойде при него по собствена воля, за да бъде всичко както преди, когато се бяха любили първия — и единствен — път. А мисълта, че след шест месеца щеше да я пусне да си отиде, беше направо непоносима! Не можеше да си представи живота без нея. Дълбоко в душата му зейваше болезнена празнота, за която положително нямаше лек...

Разкриви лице, сякаш го измъчваше болка. Докъде беше стигнал — той, съвършеният циник, той, горделивецът, който не се оставяше никоя жена да го води за носа! Наля си още една чаша бренди. Е, със Сабрина очевидно щеше да изпита на гърба си част от глупостите, които вършат мъжете заради жени.

Опита се да не мисли за това, че Сабрина ще се прибере е Карлос, само двамата в затворената карета, по дългия път обратно към Ню Орлиънс... Но напразно. Постоянно си я представяше в обятията му и това го караше да беснее от ревност. Макар че се стараете да я потисне и да не мисли за онова, което можеше да се случи.

Ала колкото по-късно ставаше и колкото повече намаляваше пиетието в бутилката, толкова повече губеше контрол над чувствата си.

Сабрина не се разтревожи особено, когато Карлос ѝ съобщи, че майка му си е заминала, но не беше и кой знае колко зарадвана. Стана ѝ неприятно при мисълта, че ще пътува седем мили сама с него в затворената карета, но нямаше друг избор. Примирено прие помощта му и се качи в каретата е надеждата, че той ще остане кротък и почтителен.

По пътя реши да използва възможността и зададе въпроса, който вече цяла седмица не ѝ даваше мира:

— Кога и защо си излъгал Брет?

Отначало Карлос се изненада, но после се сети какво имаше предвид братовчедка му и побесня от гняв. Ужасно му се искаше да я зашлеви през лицето и да я нарече улиčníца, както заслужаваше. Той само излъга грингото, твърдейки, че е любовник на Сабрина, а врагът му беше използвал единствената възможност да се убеди в обратното...

За щастие Сабрина не можа да види лицето му. Иначе най-лошите ѝ подозрения щяха моментално да се потвърдят. Ала инстинктивно почувства яростта му и съжали, че испанският нож, подарък от баща ѝ, не беше с нея.

Най-сетне Карлос заговори и в гласа му прозвуча презрение:

— Защо не попиташ грингото? Той с радост ще ме очерни пред теб.

Сабрина прехапа устни и призна:

— Вече го направих, но той не ми даде отговор.

— Тогава продължавай да гадаеш!

Но тя не се отказа.

— Брет твърди, че си му сервирал непрости́ми лъжи, когато бил на гости у нас. Вярно ли е?

Карлос се задъхваше от гняв. Вече му беше все едно. И без това Сабрина скоро щеше да опознае истинското му лице. Сграбчи я брутално за китката и изсъска в лицето ѝ:

— Да! Излъгах грингото! Казах му, че си моя любовница. — С такава сила дръпна ръката ѝ, че тя едва не се строполи на пода. — Но

има и още нещо, сладка братовчедке! Има само една възможност Дейнджърмънд да е открил, че съм излъгал. Само една! Мръсница!

Сабрина беше извън себе си от гняв и цялата трепереше. Дори не усети бруталния натиск върху ръката си.

Той беше излъгал, беше насъскал Брет срещу нея, а сега имаше наглостта да я обвинява!

Надигна се и с всички сили го удари по лицето.

Бузите на Карлос пламнаха. Сабрина не беше някое крехко момиченце. Едва не се забрави, готов да я стисне за тънката шийка. Но се овладя, пое дълбоко въздух и се засмя.

— А аз през цялото време те мислех за непорочна девица! Търпях! Ухажвах те внимателно, за да спечеля отново доверието ти. А ти си била само зарязаната любовница на някакъв гринго...

Сабрина осъзна в какво опасно положение е попаднала, но не можа да се овладее.

— Пусни ме, Карлос! Пусни ме или ще ти издера очите!

Грубата мъжка уста се сведе безмилостно върху нейната. Сабрина се противеше с всички сили, но напразно. Карлос я притисна във възглавниците на каретата и изви безмилостно китката ѝ. Пламнала от гняв и отвращение, тя оскуба със свободната си ръка косата му и с все сила дръпна главата му назад, за да го отдалечи от себе си.

Карлос извика от болка и се опита да хване ръката ѝ, но Сабрина бе подготвена за това и светкавично го удари с юмрук по брадата. Главата му отхвъркна назад и той пусна китката ѝ. Дишайки тежко, двамата седнаха един срещу друг. В същия миг каретата навлезе в завоя и колелото падна.

Превозното средство се олюля, подскочи и спря. Чуха се възбудени гласове и секунди по-късно вратата рязко се отвори.

Сабрина едва не изплака от облекчение, когато видя загриженото лице на Оли. Момъкът провря глава в каретата и извика:

— Всичко ли е наред, мис? Дявол да го вземе! Как не умрях, като изхвъркна колелото!

Сабрина с благодарност пое предложената ѝ ръка и леко скочи от изкривената карета. В светлината на фенера Оли веднага забеляза, че лицето ѝ беше побеляло като платно, и разтревожено попита:

— Наред ли е всичко? Защо сте толкова бледа?

— Нищо й няма! — намеси се Карлос, който ги следваше по петите. Разгледа повредата и надменно нареди: — Вие двамата се върнете в плантацията на Роблес и се погрижете да докарате друга карета.

Погледът на Оли не беше особено любезен.

— Няма да оставя мис Сабрина сама — заяви решително той и попита кочияша Джоел: — Мислиш ли, че ще можем да го оправим?

Това не бе предвидено в плана на Карлос и той изрева нетърпеливо:

— Не чухте ли заповедта? Марш към плантацията и докарайте друга кола!

Шум от приближаващи коне наруши тишината. Оли застана по средата на шосето, без да удостои с внимание побеснелия Карлос, и започна да размахва фенера на каретата. Миг по-късно се появи елегантна кола. Пътуващите в нея се връщаха от същото соаре, на което беше присъствала и Сабрина. Карлос не беше на себе си от яд и разочарование, ала изписа на лицето си невинно изражение и прие поканата да ги откарат в града.

Сабрина възторжено благодари на спътниците си. Щом се озоваха пред къщата на Брет, се обърна към Карлос, с когото не бе разменила нито дума по пътя, и проговори с леден глас:

— Тази вечер получи добър урок, братовчеде. — Отлично съзнаваше, че Оли я чува. — Няма да ти благодаря за стореното. Само те предупреждавам, че ако пак се опиташ...

Ала не можа да продължи, защото в този миг къщната врата се отвори със силен трясък. В рамката се появи Брет и видът му беше толкова застрашителен, че Карлос стреснато отстъпи крачка назад.

Свещите от фойайето осветяваха слабо улицата. На светлината им Брет изглеждаше невероятно висок и силен и Сабрина потръпна от уплаха. Лицето му оставаше в сянка, бялата риза бе отворена до колана и откриваше гъбкавите, мускулести гърди.

Пулсът й се ускори. Не бе сторила нищо, ок което трябваше да се срамува, но инстинктивно усещаше, че Брет не е достъпен за разумни обяснения. И имаше право. Нефритенозелените очи заискриха опасно, дълбокият глас прозвуча предизвикателно:

— Какво виждам? Малката ми повереница и нейният придружител най-после успяха да стигнат до дома!

Оли тихо свирна през зъби. Шефът се беше заредил порядъчно, а в такива случаи ставаше непредвидим и по-опасен от обикновено. Ала само човек, който го познаваше като Оли, можеше да забележи, че е пил прекалено много.

Карлос и Сабрина не подозираха какво ги очаква, ала по гърбовете им полазиха зелени тръпки. Нямаше съмнение, че Брет можеше всеки момент да избухне. Карлос счете, че е най-добре да отстъпи. Планът му се провали и в момента не можеше да постигне нищо повече. Имаше нужда от време, за да обмисли още веднъж положението и да потърси ново разрешение на въпроса. След ужасния спор тази вечер щеше да му бъде още по-трудно да улови Сабрина. Прокле за стотен път ненавременното пристигане на другата карета, но най-вече прокле самия себе си, защото бе дал свобода на езика си. Добре поне, че не спомена какво възнамеряваше да направи с нея, и все още имаше шанс да намери приемливо обяснение за държанието си. Ревност? Можеше ли да убеди Сабрина, че преди шест години е излъгал грингото в пристъп на ревност, за да я запази? Ала в момента най-важното беше да се измъкне невредим от тази опасна ситуация.

Затова промълви с изискана учтивост:

— Колко мило, че сте ни чакали. Щяхме да се приберем много по-рано в къщи, но загубихме едно колело и това ни задържа. — Той се насили да се усмихне. — За щастие каретата на Фурние беше непосредствено след нас и сеньорът ни предложи гостоприемството си.

Брет го изглежда убийствено, после бързо отмести очи към Оли. Прислужникът кимна и Карлос ядно се изчерви, че грингото така открито не му се доверяваше и оставяше един слуга да потвърди обяснението му. Как му се щеше да го удари през лицето, ала трябваше да изчезне оттук по възможност без много шум. Задоволи се с едно саркастично:

— Както виждате, казах истината.

— Този път — отговори тихо Брет. Посочи с пръст Сабрина и заповяда: — Влизай вътре! И ме почакай във фойето. Ще си поговорим, след като се справя с братовчед ти.

Позата му беше толкова заплашителна, че Сабрина се подчини мълчаливо. Влезе в къщата и той затвори вратата след нея. Как ли щеше да се държи с Карлос? И, о Боже, как ли щеше да разговаря

после с нея? Не бе извършила нищо лошо и бе готова да намрази Карлос, но Брет явно виждаше нещата в съвсем друга светлина. Разбира се, не можеше да знае какво изпитваше в момента към братовчед си...

Двамата мъже продължаваха да стоят един срещу друг. Карлос заговори пръв:

— Е, след като Сабрина се прибра жива и здрава в къщи, аз ще се сбогувам.

Брет кимна.

— Надявам се да сте се насладили особено на тази вечер, сеньор да Ла Вега, защото днес беше последната ви среща със Сабрина. — Нефритенозелените очи искряха. — Няма да ви отказвам да се виждате е майка си, но помнете едно: Сабрина е моя подопечна и аз няма да търпя мъже като вас, лъжци и самохвалковци, да ѝ досаждат.

Брет нарочно говореше толкова грубо, надявайки се, че Карлос ще приеме предизвикателството и ще го нападне.

Но Карлос не реагира.

— Разбирам ви добре, гринго. Но не забравяйте, че познавам Сабрина от дете. Не можете насила да изтръгнете от сърцето ѝ привързаността и лоялността към най-близкия ѝ човек. Може би тогава излъгах за връзката си с нея. Но нима не разбирате, че през всичките тези години аз успях да си взема своето? И то беше Сабрина — гола и покорна в обятията ми! Може да сте събудили страстта ѝ, но през изминалите години тя научи от мен толкова неща за физическата любов, колкото вие никога не бихте могли да ѝ дадете. Нека е под ваша опека, но сърцето и тялото ѝ принадлежат на мен!

Кръвта нахлу в главата на Брет и той се втурна надолу по стълбите е едничката мисъл да запуши веднъж завинаги тази отвратителна уста. Лъжи! Лъжи! — кънтеше в главата му. Ала другото, циничното му „аз“, не се изненада особено от думите на испанеца. Едно обаче беше сигурно: трябваше да накара този тип да млъкне.

Брет се нахвърли върху Карлос с такава сила, че Оли се сви от ужас, но не направи никакъв опит да се намеси. Пиян и сляп от гняв, шефът можеше да се справи с двама като този испанец.

Както винаги, Оли излезе прав. Двата железни юмрука на Брет уллучиха безпогрешно и лицето на Карлос пострада доста тежко. Той също успя да нанесе един или два удара, но Брет изобщо не ги усети.

Карлос отчаяно търсеше изход. Трябваше да спаси честта си и да даде урок на този гринго. Издърпа от джоба ножа, който носеше винаги у себе си, отстъпи назад и ядно процеди:

— Само още една крачка, гринго, и ще те разпоря!

Брет се спря.

— Нима вярвате, че е това можете да ме спрете?

Карлос кимна, черните му очи бляскаха решително.

Толкова му се искаше да промуши противника си! Внезапно осъзна колко изгодно би било да го премахне от пътя си завинаги. Със смъртта му щеше да свърши и настойничеството. А без настойник Сабрина оставаше в негова власт. Изсмя се и предизвикателно изкрещя:

— Може да сте умел с юмруците, гринго, но жената все още ми принадлежи! Как ще ми попречите да си я взема? Този път не лъжа, като ви казвам, че скоро ще се ожения за нея!

Двамата мъже предпазливо обикаляха в кръг. Оли нервно опипваше пистолета във вътрешния си джоб. Трябваше ли да прекъсне схватката? Боят с юмруци беше едно, но шефът беше невъоръжен, а онзи го заплашваше с нож!

Не стана нужда да взема решение, защото ръката на Брет внезапно се стрелна напред като лъвска лапа и сграбчи китката на противника му. Изви я, докато Карлос с болезнен вик изпусна ножа. Брет го блъсна в уличната кал и ядно изсъска:

— Следващия път ще ви убия, сеньор! И само да ви видя в близост до Сабрина, ще се погрижа смъртта ви да бъде бавна и мъчителна.

Карлос се надигна и направи опит да избърше лепкавата кал от елегантните си вечерни панталони. Гласът му се задавяше от гняв:

— Тази вечер спечелихте, гринго, но битката още не е приключила.

Брет вдигна рамене, тъмнозелените очи бяха твърди и студени.

— Приключила е, що се отнася до брачните ви намерения към Сабрина.

Карлос трябваше да се задоволи с един убийствен поглед, обърна се и се отдалечи със сковани крачки. Брет се загледа след него със странна смесица от гняв и примирение. Сви ръце в юмруци и му се дощя да върне испанеца, за да го напердаши както трябва. Но частта от

мозъка, която все още действаше, му повтаряше, че не бива да бъде толкова глупав. Защо да рискува живота си за тази алчна и жалка червенокоса мръсница? При тази мисъл цялата насъбрана в сърцето му ярост се насочи към Сабрина. Обърна се с подчертано приятелски тон към Оли, макар да знаеше, че не може да го излъже:

— Желая ти лека нощ. Утре ще говорим. — Тръгна нагоре по стълбите и добави: — Първо ще обсъдя въпроса с моята повереница.

Оли замислено го проследи как изчезна в къщата и промърмори:

— Не бих искал сега да съм на мястото на мис Сабрина, даже ако ми предложат всички съкровища на Индия...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Беше достатъчен един поглед към лицето на Брет и Сабрина също пожела да потъне вдън земя. Дори не почувства облекчение, че го вижда жив и здрав. Очевидно сблъсъкът с Карлос не беше завършил добре и тя сърдито се запита какви ли лъжи е изтърсил този път братовчед ѝ. Беше се надявала да мине без бой, но Брет имаше размазана кръв в ъгъла на устата, а кокалчетата му бяха разранени. Сабрина усети парещо желание да го прегърне, да го утеши, но в същия миг проумя, че той няма да го допусне.

Решително впери очи в него и зачака приближаването му. Косата на Брет беше разрошена, една къдрица беше залепнала на мокрото му чело, ризата беше отворена до кръста, бронзовата от слънцето кожа прозираше през къдравите тъмни косми на гърдите му и изведнъж Сабрина се почувства привлечена от тази властна мъжественост.

Преглътна конвулсивно и се опита, макар и напразно, да се изплъзне от магическото излъчване. Погледна го и заекна:

— Ранен ли си? Какво стана навън? Карлос ранен ли е?

Карлос ѝ беше напълно безразличен, но това беше първото, което ѝ хрумна. Вече не беше способна да разсъждава, забрави всичко, освен властното желание да лежи в прегръдките му, да го докосва, да го люби...

Брет саркастично вдигна вежди.

— Толкова много съчувствие! — Показа ѝ окървавените си пръсти и продължи: — Ще ги целунеш ли, за да оздравеят по-скоро, скъпа?

Сабрина стоеше неподвижна. Въздухът трепереше от трудно потискана агресивност. Нефритенозелените очи искряха предизвикателно.

Запленен, Брет не откъсваше поглед от Сабрина. Светлината на свещите превръщаше червено-златистата ѝ коса в огън, леденозеленото на роклята и прозрачната наметка засилваха усещането за нещо въздушно и неземно. Ала той много добре знаеше, че насреща му стои не приказна фея, а жена от плът и кръв, изгаряща от огън и

страст. Тялото му помнеше топлината на кожата ѝ, пламъка, който лумваше в него и при най-малко докосване. Пожела си този огън никога да не загасва и в този миг разбра, че я обича. Винаги я бе обичал и щеше да е най-глупавият мъж на земята, ако позволи да го отделят от нея. Вече нищо нямаше значение, трябваше само да си извоюва правото да я нарече своя. Какво от това, че парите имаха за нея повече тежест, отколкото любовта му! Дори злобните лъжи на Карлос вече не му действаха. Той самият бе преживял доста приключения и не биваше да се засяга така дълбоко, че и тя е имала други любовници. Но той никога не беше обичал! Използваше жените и си го признаваше без срам. Чувствата не играеха никаква роля в живота му. Нито една жена не успя да го развълнува — докато се появи Сабрина. А след като изживя веднъж тази висша радост да лежи в прегръдките на любима жена, сега се питаше как бе преживял годините без нея. Естествено след онази нощ преди шест години бе имал и други жени — все пак не бе монах — но странно, след завръщането си от Дерня не се впусна в еротични приключения. Сякаш предусещаше, че Сабрина ще се върне в живота му и че и без това нямаше да намери утеха при друга жена. Пред него стоеше единствената, която съумя да завладее сърцето му. Това бе горчиво прозрение. Важните жени в живота му никога не се бяха отнасяли добре с него: майка му го изостави, Даяна Парди разтвори дълбока рана в сърцето му. Ала нищо не можеше да се сравни с болката, изпитана при развалянето на годежа със Сабрина. И въпреки това, цели шест години по-късно, той отново бе готов да надене на врата си брачния хомот, готов да понесе толкова болка, колкото и радост. Примиряваше се с болката, защото знаеше, че без нея животът му щеше да бъде много по-непоносим. Нека му причинява болка, само да бъде до него...

Ала в същия миг се закле дълбоко в себе си никога да не ѝ признае колко много я обича. Чувстваше се ужасно в ролята на влюбен, нямаше ѝ доверие и тя никога не биваше да узнае колко е силна любовта му. Това можеше да стане мощно оръжие в ръката на една алчна жена. Защо трябваше да се влюби точно в нея? В тази пленителна, пресметлива, огнекоса мегера?

Поне щеше да се наслаждава на тялото ѝ и да си достави удоволствието да я подчини веднъж завинаги в леглото. Изведнъж

кръвта му кипна, обзе го лудо желание да държи Сабрина гола в прегръдките си. Очите му се замъглиха от страст.

Сабрина се вирише като хипнотизирана в протегнатата му ръка. Копнееше да я целуне, както ѝ беше предложил. Нищо друго не желаше така силно, както да покрие с целебни целувки ръцете, устните, тялото му... Насила откъсна очи от окървавената ръка и срещна погледа му. Дъхът ѝ спря. Изразът в очите му беше недвусмислен и тя почувства как тялото ѝ реагира. Наведе очи и се опита да пренебрегне топлата вълна в утробата си. Без да иска сведе поглед към долната част на тялото му и потръпна, защото впитите панталони недвусмислено издаваха мъжката възбуда.

Странна усмивка заигра по устните му. Той пристъпи още една крачка и зашепна:

— Мъжът не може да скрие онова, което усеща. Жената обаче...
— Устата му се доближи до нейната. — Жената може всичко. Мъжът узнава дали тя реагира на близостта му само като я докосне. — Ръката му бавно обхвана гърдата ѝ, палецът поглади зърното, което се втвърди веднага, устните му леко докоснаха ъглите на устата ѝ и той продължи:
— Приблизително така...

Безпомощна, Сабрина се опита да се пребори с желанието, което напираше в тялото ѝ. Не биваше да се люби с него още сега. Макар че беше решила да приеме безсрамното му предложение, това тук беше друго. Не можеше да понесе любовта ѝ да послужи като разменна монета — тялото ѝ срещу свободата. Не биваше да го допуска до себе си, не биваше да му позволява да я милва. О, но беше толкова сладко, толкова прекрасно да усеща твърдата му ръка по тялото си! Тялото ѝ пламтеше от желание. Гласът ѝ прозвуча дрезгаво:

— Не! Нали обеща да ми дадеш време за размисъл.

— Съжалявам, скъпа, уговорките свършиха. Сега вече край. — Ръцете му сграбчиха раменете ѝ и той я притисна към себе си. — Стига празни приказки! — И устните му се впиха в нейните.

Сабрина се предаде и от гърлото ѝ се изтръгна въздишка. Защо да се противи? И двамата го искаха.

Брет я вдигна на ръце и я понесе нагоре по стълбата. Той я желаше и в момента това ѝ стигаше. По-късно щеше да мисли за последствията. Много по-късно, каза си тя, пияна от желание, когато

Брет блъсна вратата към спалнята си, пресече бързо преддверието и я положи на леглото.

Той дишаше тежко, но гласът му прозвуча развеселено, когато легна до нея и промърмори:

— Следващия път ще се погрижа леглото да не е толкова далеч...

А после устата му се притисна настойчиво към нейната и светът наоколо бе забравен. Останаха само те двамата. Сабрина отговори на целувката му и всяка съпротива се разпадна.

Нямаше нищо по-сладостно от тази дълга целувка. Умелите му устни се плъзгаха е нежност по нейните, търсеха вътрешната ѝ топлина и сладост. Милувките му бяха бавни и внимателни, тъй като беше чакал много дълго този миг и искаше да му се наслади докрай. Пръстите му галеха с наслада косата ѝ, развързаха сребърната мрежа, която поддържаше кока, и разпръснаха копринените кичури по възглавниците. Сабрина не можа да се сдържи, въздъхна блажено и плъзна ръце по твърдите му гърди. После обгърна раменете му, за да усети допира на твърдата мъжка плът. Зарови пръсти в тъмната коса и тялото ѝ още по-плътно се притисна към неговото.

Внезапно ръцете му се откъснаха от косите ѝ и се плъзнаха надолу. Помилваха меката шия, после нетърпеливо издърпаха зелената рокля и оголиха гърдите и гъвкавата талия. Сабрина забрави всичко около себе си.

Докосването до гърдите ѝ я накара да потрепери, болезненият огън в слабините ѝ се разгаряше все по-силно. Палецът обикаляше възбуждащо около зърното и я подлудяваше от желание. Тя също трябваше да го помилва, затова нетърпеливо повдигна ризата му и изстена от удоволствие, когато той ѝ помогна да я свали. Пръстите ѝ започнаха да изследват опънатия гръб, широките плещи, окосмените мускулисти гърди. После закръжиха около зърната на гърдите му, имитирайки неговото движение, на което Брет реагира съвсем неочаквано.

Захапа долната ѝ устна със зъби и прошепна:

— Не! Моля ти се, недей! Луд съм по теб и толкова дълго съм те чакал, че ако продължиш така, няма да мога да се удържа.

Тя също бе чакала твърде дълго и не искаше да спре.

— Аз също те желая. Искам да те усещам.

Думите ѝ бяха по-силни от всеки афродизиак. Брет простена и потърси устата ѝ. Целувката отне и последните остатъци от разум в главата ѝ. А когато устата му се откъсна от нейната и остави огнена диря по гърдите ѝ, Сабрина потрепери от глава до пети. Усети устните му, топли и влажни, върху гърдите си и се надигна срещу него. Ръцете ѝ се движеха безспир по тъмната глава, сведена над гърдите ѝ, обзе я вълна от нежност. Обичам го толкова много, мислеше безпомощно тя. Толкова много!

Когато малко след това Брет повдигна глава, тя изстена тихо в знак на протест. Не искаше той да прекъсне тези опияняващи усещания. Ръцете му нетърпеливо посегнаха към кръста ѝ, роклята се скъса с тихо прашене и тя остана гола под него.

За миг в спалнята се възцари тишина, после Брет прошепна задавено:

— Велики Боже. Ти си прекрасна! Споменът не може да се сравнява с действителността.

Сабрина свенливо отвори очи и го видя да коленичи пред нея. Трепкащата светлина на свещите танцуваше по голите му гърди, възбудата личеше още по-ясно под тесните панталони, ала в израза на очите му имаше нещо, което спря дъха ѝ. О, да, страст и желание светеха в тези очи, но там искреше и още нещо, което я накара сякаш да простре ръце към него и тялото ѝ да потрепери от радост.

Брет нежно отдалечи ръцете ѝ и промълви:

— Искам да те гледам. Толкова често съм мечтал за теб...

Едва сега Сабрина обърна внимание на обстановката: разкошният балдахин от черно кадифе, варварската красота на огромната тигрова кожа, върху която лежеше. Брет се наведе над нея, топлият му дъх погали ухото ѝ, когато прошепна:

— Когато го убих в Индия, си представях, че един ден ще лежим на тази кожа... двамата с теб.

Сладостни тръпки разтърсиха тялото ѝ. Тя гледаше като хипнотизирана как ръката му разкопча панталона и той се разкри пред нея в цялата си мъжественост. Не изпитваше никакъв срам, искаше да ѝ покаже силата и царствеността на своята голота.

Тялото му беше великолепно, с твърди и все пак гъвкави мускули, силно и с прекрасни пропорции. Широки рамене, тесен ханш и дълги, силни крака, но Сабрина не можеше да откъсне очи от лицето

му, това любимо лице. Трябваше да види отново онзи израз в очите му и да почувства, че е дошъл при нея е любов в сърцето.

Брет се наслаждаваше на гъвкавото тяло, което лежеше бледозлатисто пред него, златно-червената коса разлята като огнен водопад. Това тяло бе създадено за любов — гърдите пълни и твърди, талията тънка, нежно извита, със съвършен ханш и безупречни дълги крака.

Със стон се хвърли на леглото, обхвана я с ръце и притисна устни към нейните. Обгърна я и с крака, притисна я плътно до себе си, за да се слее с нея.

След малко сведе глава и намери с устни зърната на гърдите ѝ, после слезе още по-надолу, възбуждащ и плашещ едновременно. Помилва корема ѝ и се насочи към триъгълника от меки кичурчета в основата на краката ѝ. Сабрина тихо простена от наслада, когато търсещата му уста се плъзна между тях и езикът нахлу в най-интимната ѝ част. Скова се за миг, когато той я разтвори с нежни пръсти и проникна с топлия си език там, където никога не беше очаквала.

Впи уплашено пръсти в тъмната му коса, непознати дотогава чувства пронизаха тялото ѝ, понечи да го спре, ала сигурно би умряла, ако го стореше. Засрамен вик се изтръгна от гърдите ѝ, езикът, който нахлуваше постоянно в горещата сладост между бедрата ѝ, я доведе до екстаз. Неописуемо чувство, за което не беше подготвена и от най-смелите си мечти. Тя се извиваше по тигровата кожа, ръцете ѝ се впиваха безпомощно в косата и раменете му, тялото ѝ трепереше. Неописуемо чувство, смесица от екстаз и болка, се съсредоточи внезапно в топлия търсец език на Брет и Сабрина се надигна насреща му. Сякаш всички нерви на тялото ѝ се бяха събрали там. Чу се да хълца, да моли за избавление и когато повярва, че няма да издържи повече, в утробата ѝ сякаш избухна експлозия на наслада, а режещата и същевременно блажена болка накара тялото ѝ да се разтърси в екстаз.

Никога не беше изпитвала подобно удоволствие, такова невероятно удовлетворение. Остана неподвижна няколко секунди, цялото ѝ същество изпълнено със спомена за невероятното изживяване. Чувстваше се безтегловна и така изчерпана, че не можеше дори да задържи очите си отворени. Ала когато усети Брет да се плъзга

нагоре по тялото ѝ, пулсът ѝ отново се ускори. Той се подпря на лакът, дълго я гледа, после с тих, доволен стон мушна коляното си между бедрата ѝ. Очите му блестяха трескаво, гласът му пресекваше от желание:

— Този път ще го изживеем заедно. Този път ще гледам лицето ти...

Прокара пръсти между бедрата ѝ и за свое учудване Сабрина усети как страстта отново се събуди. Тялото ѝ веднага реагира на милувката му. Тя обгърна с две ръце раменете му, очите ѝ потърсиха неговите с нежна отдаденост. Брет не можеше да се сдържа повече. Твърде дълго бе отлагал този миг, но сега не искаше да чака дори секунда. Със сладостна въздишка разтвори бедрата ѝ и проникна в топлата, мека утроба. Беше толкова тясна, гладка и гореща, че дъхът му секна. Спря се от страх да не се излее веднага в нея. Тялото му се изви болезнено. Най-сетне успя да се овладее, ала дишането му остана неравно, очите му се притвориха, замайващи вълни на наслада го пробуждаха при всяко нейно движение.

Колко прекрасно беше да лежи в прегръдките ѝ! Искаше да продължи мига да безкрай, не искаше в този топъл, прекрасен рай, който бяха създали, да нахлуят реалността, недоверието и омразата. Ритъмът се ускори, тласъците ставаха все по-мощни. Тялото на Сабрина пареше като огън под неговото, ръцете ѝ все по-силно се впиваха в широките му рамене.

Сабрина отговаряше на всеки тласък, тялото ѝ се надигаше срещу неговото, дългите ѝ крака обхванаха хълбоците му, завладяха го така, както той нея. За свое учудване, тя изпита повторно тръпнещата наслада, която възвестяваше кулминацията, и тялото ѝ се изви, разтърсено от първата мощна вълна.

Брет усети реакцията ѝ, отвори очи, погледна я и тихо настоя:

— Погледни ме, Сабрина! Погледни ме и позволи да видя насладата ти...

Безпомощна, тя се подчини на заповедта му и кехлибарено-златистите очи проблеснаха, замъглени от страст. Черната коса на мъжа бе нападала в безредие по челото, нефритенозелените очи блещукаха е тъмен огън и беше странно възбуждащо да се наблюдава лицето му, което отразяваше усилието да забави още малко освобождаването.

Сабрина не можеше повече да се сдържа. Огненият меч на насладата прониза утробата ѝ, тя изстена и тялото ѝ се надигна срещу неговото. Нищо не остана скрито за проникателните му очи. Зениците ѝ се разшириха, когато реки от наслада заляха тялото ѝ и лицето ѝ се отпусна.

Този израз беше и неговият край. Брет спря за миг мощните тласъци и скри лице във врата ѝ. Екстазът завладя мъжкото тяло. Той изстена, изля се с последен тласък в утробата ѝ и падна върху ѝ.

Дълго останаха да лежат прегърнати. Никой не искаше да наруши сладката магия. После още много часове не продумаха, телата им казваха думите, които никой не смееше да произнесе на глас, отново и отново търсеха и намираха невероятната радост, която доставя притежанието на любимия.

Малко преди разсъмване Брет се подпря на лакът, вгледа се в изтощеното ѝ лице и тихо прокле годините, в които си беше отказвал удовлетворението, изпитано тази нощ. Никога вече! — каза си решително той. — Няма да я оставя да си отиде пак. Тя е моя!

Сабрина се протегна, усети пронизващия му поглед, отвори бързо очи и в продължение на кратък, омайващ миг отново улови онзи израз по лицето му. Но Брет бързо го прикри, толкова бързо, та тя помисли, че е сънувала. Изведнъж я обзе свян. Внезапно осъзна, че лежи гола върху измачканата тигрова кожа. Засрами се от нещата, които той беше правил е нея и тя с него... и пленително се изчерви.

Брет видя руменината, заляла страните ѝ, и се усмихна.

— Ти се изчервяваш, скъпа? Къде остана тигровата лилия, която сподели леглото ми? Дивата тигрица, която непрекъснато ме молеше да я обладавам?

Сабрина се изчерви още повече, очите ѝ светнаха разсърдено и тя напразно задърпа кожата, за да покрие голотата си. Брет се засмя и нежно целуна гневно извитите устни.

— Спокойно, не искам да те ядосвам. — Лицето му се промени и той смръщи чело. — Ще се погрижа да се събудиш в собственото си легло. Иначе какво ще си помисли прислугата?

Объркана и несигурна, тя проследи с очи как той стана и нахлузи панталона си. После Брет вдигна от пода разкъсаната ѝ рокля и бельото и небрежно ѝ ги подхвърли. И преди тя да успее да реагира, я вдигна в силните си ръце заедно с кожата и я изнесе от спалнята.

Сабрина съжали, че така рязко я върнаха в действителността. Зарита с крака и изсъска:

— Къде ме водиш?

— Там, където трябваше да бъдеш през цялата нощ отговори сериозно Брет и блъсна двукрилата врата към коридора. — В собственото ти легло.

Сабрина се почувства засегната от думите му. Нима той съжаляваше за случилото се през нощта? Нима само бе сънувала израза по лицето му, който бе събудил толкова сладки надежди в сърцето ѝ? Брет отвори вратата към покоите ѝ, тръгна право към спалнята и я положи на леглото. После рязко издърпа тигровата кожа изпод нея и дрехите ѝ се разпиляха. Усмихна се, като забеляза напразните опити на Сабрина да прикрие с тях голотата си.

Разгневена и объркана, с опасно святкащи кехлибарени очи, тя седна, притисна остатъците от разкъсаната рокля до гърдите си и изфуча:

— Какво си въобразяваш! — Не беше предполагала какво ще донесе утрото, дори не бе мислила за настъпването му, но това беше върхът! Той се отнасяше с нея като е брашния чувал!

Брет опря ръце на кръста си и усмивката му стана още по-широка.

— Нямах друг избор, мадам. Иначе трябваше да те любя още веднъж.

— О! — промълви тихо Сабрина, едновременно засрамена и зарадвана. Не можа да го погледне, сведе още по-ниско очи и попита: — След тази нощ... След всичко, което стана... — Спря, набра смелост и продължи: — Вчера ми заяви, че уговорките вече не важат. Какво ще стане сега?

Усмивката му изчезна, лицето му стана твърдо и сериозно.

— Ще се оженим.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Сърцето на Сабрина лудо заблъска в гърдите ѝ и тя го изгледа смаяно.

— Да се оженим? — изтръгна се шепнешком от устните ѝ.

Нефритенозелените очи се присвиха.

— Да. Ще се оженим.

И в най-смелите си мечти не беше се надявала на това. Търсеше, копнееше, ала никога не можеше да си го представи. Все пак, Брет дори сега не споменаваше за любов?

Сабрина затвори за миг очи. Милостиви Боже, как да постъпи? Опита се да спечели време, за да проумее мотивите му и прошепна:

— Защо?

Развеселена усмивка грейна по лицето му. Той се приближи до леглото и нежно я погали по бузата.

— И още питаш — след нощ като тази?

Не беше точно това, което ѝ се искаше да чуе, но въпреки това беше доволна. Той я желаше и не го криеше, а тази страст можеше да се превърне в мощно оръжие. Той ще ме обикне, закле се яростно тя. Един ден ще ме обича точно толкова, колкото сега желае тялото ми. Но дотогава...

Ироничният глас на Брет прекъсна мислите ѝ.

— Не съм и очаквал, че ще ми се хвърлиш на врата от радост, но не предполагах, че представата да се омъжиш за мен ще те уплаши. — Той повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите. — Преди шест години беше готова да се омъжиш за мен. Защо сега се колебаеш?

— Забрави ли, че развалих годежа? — прошепна смутено тя.

Лицето му помрачня, пръстите му се впиха в нежната плът.

— Нищо не съм забравил — изсъска внезапно той. — Отлично помня, че не можа да решиш моето богатство ли е по-голямо или онова на Карлос. Помня и как ме отблъсна, като помисли, че съм разорен.

Очите на Сабрина се разшириха, ала Брет не обърна внимание на изненадата ѝ и продължи:

— Сега това няма никакво значение. Важното е, че баща ти те повери на мен, и най-добрият начин да се отърва от това досадно задължение е да те направя своя жена. Алехандро е имал предвид точно това и... — Гласът му стана твърд. — Така ще бъде.

Сабрина понечи да каже нещо, но Брет не ѝ остави да проговори.

— Какво избираш: женитба или да живееш като моя метреса?

Сабрина загуби ума и дума. Дали да го зашлеви с все сила през лицето или да му изреве „Да!“, преди да се е разколебал? Трябваше ѝ време, за да премисли станалото. През последните двадесет и четири часа се случиха прекалено много неща. Но Брет очевидно не искаше да чака. Кехлибарено-златистите очи на жената засвяткаха от гняв.

Брет го забеляза и подигравателно вдигна вежди.

— Е? Ще получа ли отговор или се готвиш да ми направиш сцена?

Сабрина се задушаваше от гняв. Сви ръце в юмруци и изкрещя:

— Ще си получиш отговора, арогантен звяр такъв! Но те предупреждавам — ще имаш ужасна съпруга! Ще съжаляваш, че така ме притисна до стената, кълна ти се!

Камък му падна от сърцето, ала се помъчи да прикрие облекчението си и се засмя.

— Заплахи ли, скъпа? След като е толкова любов прие предложението ми! Нали все пак го ирис? — Лекомисленият тон му струваше големи усилия, но ме биваше да показва колко държи на нея.

В яда си Сабрина забрави, че е гола, скочи от леглото и се изпъчи пред него.

— Проклятие! Да, отговорът е да!

Погледите им се срещнаха и гневът ѝ в миг се изпари, защото отново зърна онзи израз в нефритенозелените очи, който я изпълни с необуздана радост от предстоящата женитба. Но само за миг. После погледът му жадно се плъзна по тялото ѝ.

— Добре — прошепна той, прегърна я и я целуна. Телата им се притиснаха страстно едно до друго, тя усети растящата му възбуда и потрепери. Но Брет не направи опит да продължи. Закле се в себе си, че ще я люби отново една когато станат мъж и жена. Откъсна колебливо устни и я отдалечи от себе си.

— Прекалено си съблазнителна, сладката ми, наистина прекалено! — Завъртя се на токове и тръгна да излезе. На вратата спря

за миг и каза през рамо: — Днес ще говоря със свещеника. В неделя ще оповестят от амвона и до три седмици ще се венчеем.

Сабрина така и не успя да отговори. Вторачи се като в транс в скъсаната си рокля. Наистина ли бяха изминали само дванадесет часа, откакто си беше тръгнала от соарето у семейство Роблес? Само дванадесет часа, а се бе случило толкова много!

Мина като замаяна през стаята, вдигна парчетата от роклята и ги натъпка в най-задния ъгъл на гардероба. Лупе сигурно щеше да ги намери и да задава неудобни въпроси, но в момента всичко ѝ беше безразлично. Трябваше да мисли за много по-важни неща. Върна се обратно, пхна се в леглото и се сгуши под тигровата кожа, която Брет бе забравил. Тя ѝ напомняше тялото му — гъвкаво и топло, грубо и нежно. След три седмици щеше да се омъжи за него. И тогава непременно ще я обикне! Сърцето ѝ се разтуптя при мисълта за израза в очите му, когато я целуна преди няколко минута. Беше ли любов това? И миналата нощ, малко преди да легне до нея, в очите му не се ли появи същият този израз, който я накара да затаи дъх? Може би Брет я обичаше? Милостиви Боже, каква замайваща мисъл! Ала скоро се сети за Карлос и забрави мечтите си.

Карлос. Той беше излъгал Брет и си го бе признал. Сабрина не можеше да си представи, че човек, когото обичаше и комуто се доверяваше, се бе опитал съзнателно да разруши щастието ѝ. А може би не бе излъгал само Брет, а и нея? Може би злоупотребяваше с нея, използвайки безсрамно доверието и привързаността ѝ? Той ли беше внушил на Брет, че тя се интересува само от богатството му? А не беше ли вероятно самият той да иска от нея същото? Обезпокоителна мисъл, която при нормални условия можеше да пренебрегне, но не и днес. Припомни си нападението му в павилиона, което не можеше да извини и досега, както и поведението му в каретата.

Карлос ѝ беше внушил, че Брет се интересува само от парите ѝ. Карлос го беше разпознал като „Девил“ Дейнджърмънд. Все още ѝ бе трудно да повярва, че ги беше насъскал така жестоко един срещу друг, но в това вече нямаше съмнение. Но може би Карлос вярваше в това и искаше само да я предпази? Тя въздъхна. Всичко бе така объркано. Ужасно я беше яд на Карлос. Но въпреки че Брет не гонеше зестри, както бе успяла да се убеди, това все още не обясняваше поведението му спрямо Констанца Моралес.

Сабрина, сама открита и честна, не можеше да си представи, че Констанца и Карлос подло са я заблудили. Тогава повярва, че Констанца е бременна, повярва, когато назова Брет като баща на детето. Но Карлос беше този, който ѝ разказа, че Констанца е била любовница на Брет...

Тя уморено разтърка чело. Толкова ли съм оглупяла от любов, та приемам за чиста монета всяка дума, която го оневинява? Боже мой, колко съм объркана! Сигурна съм само в едно: вече никога няма да имам доверие на Карлос. Обичам Брет Дейнджърмънд и ще се омъжа за него само след три седмици. Сега просто нямам сили да мисля повече...

След това заспа дълбоко и здраво и се събуди едва следобед. Полежа още известно време, докато сетивата ѝ уловиха шумове и миризми. В края на леглото бе поставена табла със закуска. Ако се съди по аромата на кафето, беше току-що донесена. Вдигна очи към вратата на будоара и забеляза, че ваната е приготвена и Лупе я пълни с гореща вода.

Замаяна от съня, Сабрина седна, наля си чаша кафе и извика:

— Добро утро, Лупе! Как си днес?

— Утро? — Лупе влезе усмихната. — Четири часът следобед е, сеньорита! Щях да ви оставя да спите още, но сеньор Брет каза, че е време да ставате. Поканил е няколко приятели да вдигнат тост за предстоящата сватба. — После, пренебрегвайки всичко, на което я бяха учили, се втурна и прегърна Сабрина. — О, сеньорита, Оли ѝ аз се радваме толкова много за вас! Прекрасно е да се омъжите за сеньор Брет!

Сабрина се зарадва на благопожеланията на Лупе, но не можа да преодолее безпокойството си. Защо Брет бързаше? Толкова неща ги разделяха, непознати и неизказани. Само да знаеше истината за миналото му, само да можеше да бъде сигурна в любовта му!

Ала сега нямаше време за размишления. Тя благодари на Лупе, а след като се изкъпа и облече в рокля от златиста коприна, украсена с дантела в кехлибарен цвят и къси буфан-ръкави, започна отново да гледа на бъдещето откъм по-хубавата му страна.

Очите ѝ сияеха, бузите ѝ бяха леко зачервени, докато слизаше по стълбите. Модерната златиста рокля подчертаваше огненочервената

коса, нападала в немирни къдрици по челото и тила ѝ, макар че бе прибрана в елегантен кок. Беше неописуемо красива.

Брет я видя пръв и затаи дъх. Сърцето му преля от любов. Тази прекрасна жена беше негова годеница и само това имаше значение сега, независимо с какви непочтени средства бе постигнал целта си. В любовта и на война е позволено всичко.

След като на разсъмване напусна стаята на Сабрина, той разви трескава дейност. Поговори със свещеника, поръча съобщението и определи датата на сватбата. А за вечерта уреди малко празненство, на което да обяви годежа със Сабрина, за да бъде всичко според етикета. Размисли малко и се намръщи. Разбира се, Франсиска и Карлос щяха да създават проблеми, но срещу това нищо не можеше да се направи. Повечето хора щяха да припишат тази неприязън на озлоблението, и то не без основание, каза си с усмивка той, като се сети за сблъсъка с Франсиска тази сутрин. Тъкмо се бе върнал от църквата, когато тя влезе с вирнат нос в библиотеката. Беше изненадан да я види все още с вечерната рокля, но след минута всичко се изясни. Франсиска се изправи пред него с цялата си надменност и заяви:

— Междувременно сигурно сте разбрали, че Карлос и Сабрина избягаха заедно. И положително сте забелязали, че аз също не прекарах нощта тук. Почаках да се успокоите малко след тази новина, преди да се върна в къщата ви.

Когато Брет не реагира, Франсиска запита възмутено:

— Не ви ли вълнува, че синът ми е избягал с вашата повереница? Че скоро ще се оженят и вие ще трябва да се махате от тази къща?

Брет успя някак си да се овладее и не показва колко бе разгневен. Но скоро облекчението взе връх. Ето какво е възнамерявал да извърши синът ѝ! Но дали със съгласието на Сабрина? Невъзможно! Тя се прибра у дома си, а и Оли беше неотлъчно до нея. Сигурно имаше куп недостатъци, но положително не беше глупава. Не можеше да не знае, че Оли ще осуети бягството ѝ. Едва сега му стана ясно какво бе видял вчера, когато отвори вратата и Сабрина и Карлос застанаха пред него. И двамата не бяха на себе си, особено Карлос... Дали защото Сабрина му бе отказала? Тържествуваща усмивка се появи на устните му. Карлос очевидно бе претърпял крах. Обърна се към Франсиска и почти покровителствено я попита:

— Как ви хрумна мисълта, че ще напусна своя дом и ще ви го предоставя?

— Защото ни принадлежи! Вие сте го купили и обзавели с парите на Сабрина — отговори Франсиска, убедена в победата си.

С подигравателно искрящи очи Брет заяви:

— Сеньора, след като поговорите със сина си, ще установите, че сте се заблудили. Що се отнася до моята повереница, Сабрина спи в стаята си, а когато се събуди, ще отпразнуваме годежа си. Разбира се, като най-близки роднини, вие и синът ви сте поканени на тържеството, но при дадените обстоятелства не бих ви упрекнал, ако откажете.

Франсиска беше въвн от себе си от гняв, още повече когато той ѝ заяви, че повече не бива да остава в дома му. С мъка успя да се овладее. Изправи високомерно глава и прошумоля навън с колосаните си поли. Само след час изпрати хора да приберат всичките ѝ вещи.

След излизането на Франсиска Брет дълго седя замислен зад писалището си, питайки се дали не е бил сляп. Наистина ли Сабрина не знаеше нищо за плана на Карлос? Инстинктът му подсказваше, че тя е невинна. Вярата в нея отслаби мъката му, но скоро се сети, че все още няма доказателства за липсата на алчност. През седмиците след идването си в Ню Орлиънс тя имаше достатъчно възможности да се убеди, че преди шест години се е излъгала по отношение на богатството му, и сега вероятно се опитваше да поправи стореното.

Ала след последната нощ Брет не вярваше дори и в това — не искаше да вярва. Тя беше толкова топла, толкова сладка и всеотдайна в прегръдките му. Нима можеше едновременно с това да е студенокръвна и пресметлива? Можеше да се закълне, че никой друг мъж не я беше докосвал преди — и че Карлос пак го излъга.

Карлос явно лъжеше по навик и внезапно Брет си припомни колко изненадана беше Сабрина, когато тази сутрин я обвини, че го е пренебрегнала заради загубата на богатството му. Може би го е напуснала по друга причина? Да не би да ги е разделила поредната лъжа на братовчед ѝ? Карлос познаваше Сабрина от рождение, ползваше се с доверието ѝ и за него беше просто да предизвика съмнение и да посее раздор там, където не би трябвало да го има. Брет се вцепени, заслепен сякаш от небесно видение. Нима цялата му мъка е била напразно! Нямах ли откровеният разговор преди шест години да му спести ужасната болка? Това беше опияняваща мисъл и

трябваше да напегне всичките си сили, за да не хукне нагоре по стълбите и да се разбере веднъж завинаги със Сабрина. Вродената му предпазливост го възпря. Помнеше страданията на баща си и знаеше колко опасно, почти смъртоносно беше да се обича невярна жена. Не, Сабрина не беше такава, инстинктът му го подсказваше и въпреки това един вътрешен глас го предупреждаваше да бъде предпазлив. Имаше неща, които не можеха да се обяснят с лъжите на Карлос. Особено сцената в павилиона, когато Сабрина лежеше в прегръдките на братовчед си...

Едно почукване по вратата го върна в действителността, а през останалата част от деня не му остана време за размишления. Ала сега, когато Сабрина застана пред него, съмненията се върнаха. Дали не се държеше като идиот? Беше ли лудост да се надява, че тя изпитва нещо към него? Едва устоя на изкушението да я притегли към себе си и да я моли да го обича. Вместо това пое ръката ѝ и учтиво я целуна.

— Ти си прелестна, мила моя — промълви тихо и му се прииска да беше казал нещо по-малко банално, ала днес бързият му иначе език изневеряваше.

Сабрина отговори на поздрава му с разтуптяно сърце. Щом се озова близо до него, в душата ѝ пропълзя боязън и не можа да проумее как само преди няколко часа беше лежала гола в прегръдките му и беше опознала магията да му принадлежи.

Тази вечер Брет беше много елегантен. Непокорните гъсти къдрици блестяха, брокатеният жакет в черно и златно седеше като излят на широките му плещи, а черните сатенени панталони се опъваха върху мускулестите, добре оформени крака. Но онова, което накара сърцето ѝ да забие по-бързо, беше изразът в нефритенозелените очи — изразът, който ѝ вдъхна надежда и предизвика лъчезарната ѝ усмивка.

Брет беше заслепен от тази усмивка и в миг забрави всички съмнения.

— Възнамерявах преди сватбата да се държа като благоприличен годеник, но ако продължаваш да се усмихваш така, не знам дали ще устоя на прелестите ти...

Сабрина засия още повече и закачливо прошепна:

— А трябва ли да го правиш?

Брет отметна глава назад и се засмя.

— Вещица! — промълви одобрително той, после лицето му стана сериозно. — Сабрина, тази сутрин трябваше да помоля леля ти да напусне къщата ми. Надявам се, разбираш, че бях принуден да го сторя... при дадените обстоятелства.

Усмивката ѝ угасна и тя се взря любопитно в лицето му. Новината не я изненада особено. Всъщност се радваше, че няма да има нужда да слуша постоянно злобните забележки на леля си.

— Каза ли ѝ за женитбата ни? — попита тихо тя. Брет кимна.

— Много ли се ядоса?

Брет вдигна рамене.

— Да речем, че сега ме обича още по-малко от преди.

Сабрина направи гримаса. Не понасяше неразбирателствата и много ѝ се искаше леля ѝ още от самото начало да се бе държала малко по-миролюбиво с Брет. Той побърза да я увери, че може да вижда леля си по всяко време, но не спомени нито дума за Карлос, което беше добре дошло за нея.

— Много ли беше дързък е нея? — прошепна тя и дяволито му намигна.

Брет я погледна със съмнителна невинност.

— Не толкова, колкото тя с мен.

Сабрина се засмя.

— Значи си бил отвратителен!

Той се усмихна и взе ръката ѝ.

— Всичко в името на една добра цел, любима. Вече намерих нова компаньонка, овдовялата сестра на моя търговски агент, мисис Бонел — изключително почтена жена. Тя ни очаква в синия салон и с удоволствие ще ти я представя, преди да дойдат гостите ни.

Странно въодушевена, сияеща от любов, Сабрина му се усмихна и дяволито промърмори:

— Струва ми де, че ще си имам доста властен съпруг...

Породилото се така внезапно чувство за взаимна принадлежност не ги напусна през цялата вечер. Сабрина бе образец на любяща жена, а Брет също не съумяваше да прикрива чувствата си. Всеки, който ги видеше, разбираше от пръв поглед, че двамата се женят по любов. Единствено двете главни действащи лица имаха съмнения и не искаха да видят очевидното.

Времето бързо отлетя и двамата се придържаха към мълчаливото споразумение да не нарушават крехкия мир. Бяха стигнали до убеждението, че причината за катастрофалния край на първия им годеж е Карлос. Ала Сабрина все още не можеше да си обясни историята с Констанца. Това много я смущаваше, но бе твърде влюбена, за да допусне то да развали предстоящата сватба.

А Карлос... На няколко пъти Карлос безсрамно се опита да я види, но тя категорично отказа да то приеме. Не желаше никой да помрачи отново щастието ѝ.

Само един грозен случай внесе горчива нотка в радостното очакване, с което бе изпълнено сърцето ѝ. През първите седмици на юни Сабрина посети леля си, настанила се у семейство Корейас. Франсиска изяви готовност да я види, но само за да хвърли в лицето ѝ насъбралата се в душата ѝ злоба. В този ден Сабрина научи за плана на Карлос да я отвлече и болезнено осъзна, че пропастта между нея и леля ѝ е непреодолима. Изправи се, сложи дантелените ръкавици и се нареди да си върви.

Отровният поглед на Франсиска пронизваше гърба ѝ.

— Остави грингото — каза внезапно тя. — Остави го, омъжи се за Карлос и всичко ще бъде добре. Карлос наистина те обича и искаше да те отвлече само защото те обожава и би направил всичко, което зависи от него, за да си щастлива.

Нито Сабрина, нито Франсиска подозираха истината за това, което възнамеряваше да извърши Карлос.

Не по-малко упорита от леля си, Сабрина кратко поклати глава.

— Не мога да го направя, лельо.

Франсиска изсъска като усойница:

— Ако сега си тръгнеш, ако откажеш да направиш това, за което те моля, не смей да ми се мяркаш повече пред очите! Избирай — семейството ти или грингото!

Няма какво да избирам — отговори спокойно Сабрина и излезе.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

След седмица пристигнаха родителите на Брет и Сабрина бързо забрави Карлос и Франсиска. Очакваше с нетърпение да види отново леля си след толкова години. София също беше във възторг, че може да прегърне единствената си племенница. Още щом я видя, извика:

— Ах, мила моя! Как можахме да издържим толкова дълго! Седемнадесет години! Това е невероятно! А ти си станала красавица! Точно такава си те представях. Ела да ми разкажеш всичко. Горя от нетърпение да го чуя!

Хю и София бяха въодушевени от годежа.

— Отдавна мечтаех за това — призна София още първата вечер в Ню Орлиънс.

Времето беше минало покрай нея, без да остави следи. Беше почти на петдесет години, малко по-закръглена, отколкото я помнеше Сабрина. В копринените черни коси проблясваха само няколко сребристи кичура, засмените очи и пленителната усмивка бяха непроменени. Младата жена неволно си спомни Елена и със сълзи в очите промълви:

— Изглеждаш като мама в спомените ми...

Двете се намираха на първия етаж, в помещенията, отредени за семейство Дейнджърмънд. София изтича при Сабрина, седнала на една кадифена табуретка, и коленичи пред нея.

— Мило дете, не би могла да ми кажеш нищо по-хубаво! — После добави малко тъжно: — Ако можеше и тя да бъде тук, при нас, а и милият ти татко!

— Те са с мен, усещам го — кимна Сабрина. — Напоследък имам усещането, че са винаги наблизо.

Докато вечерта преди сватбата се преобличаше за вечеря, Сабрина си спомни отново разговора е леля си. За миг ѝ се стори, че чува гласа на баща си: *Добре направи, дете. Толкова го желаех за теб. Бъди щастлива...*

И по-късно вечерта, когато седяха на чаша вино в библиотеката, още веднъж ясно почувства, че Елена и Алехандро бяха до нея.

Брет сякаш отгатна мислите й. Стана, вдигна чашата си и тихо заговори:

— Бих желал да вдигна на здравица за Елена и Алехандро дел Торес. — После погледна Сабрина в очите и прибави: — Дано бракът ми с тяхната красива дъщеря бъде също толкова щастлив, колкото беше техният.

При състоянието на чувствата му в момента това беше равностойно на любовно обяснение. И Сабрина, и той все още се измъчваха от съмнения, но и двамата вярваха в бъдещето. През последните седмици Брет всяка нощ си повтаряше, че след венчавката ще поговорят за миналото и тогава и последните сенки помежду им ще се разсеят.

Вечерта мина бързо и когато стана време за лягане, Сабрина беше убедена, че няма да затвори очи от възбуда. Но не стана така. Щом сложи глава на възглавницата, потъна в дълбок сън и цяла нощ сънува прекрасното бъдеще, което я очакваше.

Гостите за сватбата бяха по принуда малко, но на Сабрина й беше безразлично. Имаше очи само за Брет, който стоеше гордо изправен до нея в студената тишина на катедралата.

Бяха прекрасна двойка — Брет в тъмносин жакет и бежови панталони, Сабрина лъчезарна в роклята от дантела с цвят на слонова кост върху бледожълти поли. Кремавата мантиля, която бяха носили на сватбите си майка й и леля София, беше изкусно надиплена върху огненочервената коса.

Когато излязоха навън като мъж и жена, Сабрина си припомни въпроса, който беше задала на леля си преди толкова много години. Беше ли наистина същата прекрасна булка, както София на сватбата с Хю Дейнджърмънд?

В къщи, по време на непринудения прием след венчавката, Сабрина получи отговор на въпроса си. София дойде при нея, прегърна я и каза весело:

— Помниш ли, мила моя, как някога те уверих, че ще бъдеш прекрасна булка? О, гълъбчето ми, ти наистина си най-хубавата, която съм виждала.

Хю закуца към тях, опирайки се на сребърния си бастун. Междувременно черната му коса беше напълно посивяла, но той все още беше хубав мъж.

— Мила моя, толкова се радвам за теб! — Той погледна към Брет, който не се отделяше от жена си, и продължи със закачлива усмивка: — И почти съжалявам, че се оставих тази луда глава да ме уговори да променя завещанието си. Ти щеше да бъдеш пленителна господарка на Ривървю. — И весело ѝ намигна. — Трябва да внимаващ е него. Всичко може да се очаква от човек, който подари семейните имоти на брат си. Внимавай, че ако го прихване отново, може да подари и покрива над главата ти!

Сабрина беше като ударена от гръм. Хю не беше обезнаследил Брет, а той великодушно бе отстъпил наследството на брат си! Още едно доказателство, че през всичките тези години е преценявала неправилно положението. Но сега имам втори шанс, помисли с облекчение тя. Втори шанс да се доверя на любовта си.

В този миг пристигнаха Морган и Леони Слейд и Сабрина не продължи с размишленията си. Морган гордо ѝ представи съпругата си и Сабрина веднага се почувства привлечена от крехката жена с коса като пчелен мед. Леони също я обикна от пръв поглед. Морскозелените очи засияха и тя заговори усмихната:

— Радвам се да се запозная с вас, мадам Дейнджърмънд, и от сърце ви желая щастие!

Сабрина ѝ благодари свенливо и каза:

— А вие? Може ли и аз да ви поздравя?

Леони грейна.

— Но разбира се! Нашата сладка Сюзет е почти на шест седмици и е най-красивото бебе на снега! — Тя се изчерви. — Би трябвало да се срамувам, че казвам такова нещо за собствената си дъщеря, но толкова се гордея с нея!

Когато се сбогуваха, Леони и Морган отново поканиха Брет и Сабрина на гости в шато „Сен Андре“. Сините очи на Морган искряха от задоволство, когато каза:

— „Фокс Леър“ е само на един ден път е кон от нас, а след като приключи със скитническите си години, нямаш повече извинения. Трябва да ни гостуваш.

Брет се ухили.

— Отпусни ми поне малко време за медения месец, приятелю!
— Обви с ръка кръста на Сабрина и я погледна в очите. — Дълго чаках този ден и се опасявам, че на първо време ще запазя жена си само за себе си.

Сабрина се изчерви и всички се засмяха.

Сабрина и Брет възнамеряваха да потеглят за „Фокс Леър“ още на следващата сутрин. Хю и София решиха да останат още няколко дни в Ню Орлиънс и след това да им гостуват. Докато помагаше на Сабрина да се приготви за нощта, София непрекъснато говореше. Накрая заключи с намигане:

— Всъщност би трябвало да ти пожелаая за медения месец нещо по-различно от посещението на свекъра и свекървата, гълъбче. Но ти обещавам да не стоим дълго. Затова пък се надявам през есента да ни посетите в Начез.

— Разбира се — усмихна се Сабрина и София напусна спалнята. Младата жена се заразхожда неспокойно из голямата стая, разкъсвана между страха и радостното очакване. Когато чу отварянето на вратата, дъхът ѝ секна. Опипа смутено прелъстителното си копринено неглиже с цвят на лавандула, питайки се какво ще ѝ донесе нощта. Дали ще бъде прекрасна като последна та, която бе прекарала в обятията му? Изведнъж Брет се появи в рамката на вратата. За момент времето сякаш спря, но той побърза да я притегли към себе си. Устните им се сляха в дълга целувка. После едва си поемаха дъх и Брет прошепна:

— Не знам как понесох последните седмици, скъпа. Най-послед, сладка тигрице, най-послед си моя... моя жена.

Вдигна я с един замах и я понесе към леглото. През дългата, страстна нощ, която последва, Сабрина научи, че радостите на любовта бяха неизчерпаеми. Брет вече бе неин мъж, тя — негова жена и нищо не можеше да помрачи радостта ѝ.

Два дни по-късно Сабрина установи, че предупрежденията на Брет са били верни — „Фокс Леър“ наистина не беше голяма къща. Скромна двуетажна постройка, украсена единствено е покрита входна алея, носена от четири колони. Перилата на балкона, който опасваше първия етаж, бяха от ковано желязо, тъмнозелени капаци украсяваха високите прозорци на снежнобялата къща.

Наоколо растяха стари дъбове, обрасли със сивозелен испански мъх, а същите дървета бяха насадени преди години покрай дългата алея към къщата. Въпреки не особено привлекателната фасада, Сабрина не беше разочарована. Би спала и на пода, ако Брет пожелаеше така.

Той я прихвана нежно през кръста и я поведе по стълбите към дома.

— Знам, че не е кой знае какво, но възнамерявам да го променя изцяло. Можем да пристроим едно или две крила и ти ще обзаведеш стаите според желанията си... Бих желал да бъдеш щастлива тук.

Сабрина му се усмихна.

— Ще бъда — каза просто тя и Брет усети невероятно облекчение. Ужасно се боеше, че тя няма да хареса къщата. Упоритото съмнение, че се стреми към богатството му, все още не му даваше мира.

Наистина, външният вид на „Фокс Леър“ беше доста скромнен, но Брет се бе погрижил вътре да не липсват удобства. Мебелите, килимите и завееите бяха разкошни. Ала едва при вида на павилиона Сабрина нададе радостен вик. Хвърли се в прегръдките на съпруга си и извика:

— Направил си го за мен, нали? Значи помниш...

— Как бих могъл да забравя такова нещо? — пошепна задавено Брет и я целуна.

Миналото все още зееше като пропаст помежду им, но въпреки това меденият месец беше вълшебен. Хю и София дойдоха и си отидоха, а Брет и Сабрина живееха като в сън.

В началото на юли получиша вест, която помрачи щастието им. Испанците отново бяха пресекли река Сабин в посока към Американска Луизиана и бяха завзели поста в Баю Пиер близо до Накодочез. Във въздуха витаеше война. Сабрина си спомни мъжете и оръжията, които преди заминаването им за Ню Орлиънс се събираха в района на Накодочез, и когато Брет ѝ описа случилото се, загрижено попита:

— Какво ще стане сега? Вярваш ли, че наистина ще има война между Испания и Съединените Щати?

Брет я прегърна.

— Не зная. Просто не зная. Възможно е и много от хората тук са убедени, че войната е неизбежна. Някои дори се надяват.

Мисълта беше страшна и Сабрина потрепери.

— Ще се биеш ли?

Брет вдигна рамене.

— По-рано може би щях да тръгна и аз, но сега. Имам твърде много, заради което си струва да се живее...

През следващите дни новината за военните действия не излизаше от главата на Сабрина. Трябваше ли да загуби току-що намерената си любов в една безсмислена война? Забрави всяка лоялност по отношение на Испания. Тя беше жена на Брет, а Испания нека се разтвори в мъглата!

Писмо от Леони е покана за гостуване през първата седмица на август измести всички мисли за войната. Сабрина очакваше с нетърпение новата среща със семейство Слейд и запознанството с Джейсън и Катрин Севидж, които също бяха поканени. Забрави всичко останало и зачака заминаването за шато „Сен Андре“.

Имението беше разположено на един завой на Мисисипи, няколко мили под Ню Орлиънс, и Сабрина веднага се възхити от величествената, отлично поддържана къща. Елегантна стълба се извиваше грациозно към първия етаж. Малкият керван — кабриолетът им и каручката, в която се возеха Оли и Лупе с най-необходимото за няколкодневния им престой — едва достигна началото на описващата кръг входна алея, когато насреща им излязоха Морган, Леони и семейство Севидж.

През следващите няколко минути цареше хаос. Сабрина поздрави свенливо семейство Севидж, високия мъж със смарагдови очи и орлов профил и неговата безупречно красива черноока жена. Сърдечната усмивка и любезността на Катрин бързо ѝ вдъхнаха доверие.

Останалата част от деня премина много приятно. Разведоха гостите из къщата и земите около нея. И после, там бяха децата...

Малко преди да се преоблекат за вечеря, жените се събраха в просторните детски помещения, едва наскоро завършени, и Сабрина беше запленена от децата. Веднага се влюби в Джъстин Слейд. Той беше на шест години и много приличаше на баща си, само че бе наследил морскозелените очи на Леони. Две и половина годишният

Никълъс Севидж беше миниатюрно издание на Джейсън. Само усмивката беше на Катрин. Най-малкият Севидж, Рандъл, тъкмо беше навършил една година.

Сабрина наблюдаваше почти завистливо трите момчета, които играеха на пода с дървени войничета, и изведнъж почувства огромен копнеж за собствено дете. Катрин забеляза израза на лицето ѝ и тихо каза:

— Догодина, мила моя, и вие ще ни покажете гордо детенцето си!

— О, надявам се! — прошепна Сабрина и изведнъж ѝ хрумна, че откакто беше женена за Брет, не беше имала... Възможно ли беше вече да е...? О, дано само да е истина!

Вечерята премина във ведра атмосфера. Когато господата запалиха пури с чаша бренди, дамите се оттеглиха в предния салон, за да обсъдят как да прекарат следващите дни. Брет най-последно имаше възможност да проведе е Джейсън отдавна желания разговор.

— Да не отлагаме, а веднага да поговорим по същество — започна Морган. — Как ще се развият неприятелските отношения между Испания и Съединените Щати?

Джейсън замислено завъртя в ръка чашата с бренди.

— Обзалагам се, че ще стане много интересно, ако Уилкинсън бъде изправен срещу испанците. Военният министър Диърбърн му заповяда още преди седмици да потегли бързо към района на река Сабин, но генералът не позволи да го изгонят от главната му квартира в Сейнт Луис. — Отправи поглед към Брет, който седеше срещу него, и продължи: — Ти какво мислиш по този въпрос? Морган ми разказа за писмото на Итън. Също и за Джеферсън. Напомнете ми някой път да ви разкажа историята на „мисията“, с която преди няколко години президентът ме изпрати в Англия.

Брет се засмя.

— С удоволствие ще я чуя. Поне си бил в цивилизована страна. — Ала лицето му бързо стана сериозно. — Джентълмени, ако проявите малко търпение, бих желал да ви запозная с моята теория. — Той хвърли подигравателен поглед към приятеля си. — Морган вече чу част от нея, но съм сигурен, че с удоволствие би я чул още веднъж само за да ми каже колко смехотворни са съжденията ми.

Морган вдигна чашата си и каза:

— Започвай. Знаеш, че обичам приказките.

Брет се постара да бъде кратък. Разказа за разговора, който бе водил през онази бурна нощ на 1799 година е Уилкинсън и Хю, после за молбата на Джеферсън да държи под око Бур и Уилкинсън, за разговора си с Бур по време на бала у Стивън Минър в Начез ѝ накрая за упоритите слухове, които се носеха в някои кръгове, че Уилкинсън е убиецът на Гайозо и че през нощта на убийството е изчезнал важен документ.

Преди Брет да продължи с теорията си, Морган го прекъсна:

— Трябва да поговоря малко с Леони. Може би тя ще хвърли повече светлина върху разказа ти. — Излезе от стаята и повика Леони от салона.

Във фойето я попита тихо:

— Имаш ли нещо против да разкажеш на Брет и Джейсън какво си преживяла през нощта в къщата на Гайозо, когато го убиха? — После се усмихна. Не си длъжна да им кажеш и за срещата ни.

Леони размисли малко, след това вдигна рамене.

— Ако това ще помогне.

Брет и Джейсън изслушаха смаяни историята на младата жена, която преди години се бе промъкнала тайно в дома на губернатора. Със зачервени бузи тя им обясни:

— Вие разбирате, че го направих само за да взема менителниците на дядо си, нали? Не съм крадла!

Двамата кимнаха бързо и когато Леони завърши, Брет веднага я разпитва:

— Леони, когато погледна през прозореца, видя ли дали дебелият мъж взе нещо от писмената маса у губернатора?

Леони замислено смръщи чело.

— Те спореха... О! Не видях дали Уилкинсън взе нещо, но по някое време губернаторът размаха лист хартия и го напъха под носа на генерала. Уилкинсън гледаше като омагьосан, но ми се струва, че беше изплашен.

— Нещо друго? — попита Морган.

— Ставаше дума за доклад до вицекраля... — Тъглчетата на устните ѝ се отпуснаха. — Не можах да чуя или да видя кой знае какво, защото ужасно се страхувах да не ме открият — призна тъжно тя.

Брет се усмихна окуражително.

— Но все пак нещо от онова, което видя, ти се стори странно, нали?

Леони се сепна и широко разтвори очи.

— Боже мой, да! Почти го бях забравила. Като се промъквах под сводестата врата между две стаи, се претраших и хвърлих един поглед вътре. Губернаторът се държеше много странно. Лицето му беше разкривено от болка, но това явно не правеше впечатление на генерала. Напротив, той изглеждаше много доволен...

Тримата се спогледаха и Морган заяви бързо:

— Благодаря ти, скъпа. Ще ти обясня по-късно. Би ли ни оставила отново сами?

Леони се усмихна.

— Разбира се.

След като младата жена излезе, в стаята се възцари мрачна тишина. Накрая Брет изрази с думи онова, което мислеха и тримата:

— Отрова! Копелето е убило Гайозо! Морган попита:

— Но какво общо имат тези толкова стари истории с днешните събития?

— За да получите приемливо обяснение, ще се наложи да се поизмъчите още малко с моята теория. На мнение съм, че наистина е съществувала карта, нарисувана от Нолън и предназначена само за Уилкинсън. Тази карта е попаднала по някакъв начин в ръцете на Гайозо и Уилкинсън го е убил, за да си я върне. Нека приемем, че тази карта води до някакво съкровище. — Когато Морган презрително изсумтя, Брет добави: — Не забравяй как реагира Уилкинсън на невинната забележка на баща ми за голямото съкровище на ацтеките! Той и Нолън искаха да търсят мястото, но испанците убиха Нолън, преди да успеят да осъществят планове си.

Брет забеляза, че лицето на Джейсън помръкна. Споменът за смъртта на Нолън очевидно му причиняваше болка. Поколеба се дали да продължи, но Джейсън поклати глава:

— Нолън беше добър приятел. Подкрепяше ме по време на пропиляната ми младост. Продължавай спокойно да разказваш.

— Това са само фантазии — възрази саркастично Морган, ала Брет не се остави да го отклонят от темата.

— След смъртта на Нолън през 1801 година испанците станаха особено подозрителни. Не приемаха никакви чужденци на своя

територия, а границите се пазеха толкова строго, че никой не би съумял да изнесе съкровището от Испански Тексас. Освен това, ако Уилкинсън наистина е платен от Испания, надали е готов да прекъсне този източник на доходи. Не бива да си позволява грешки. А Нолън е мъртъв — Нолън, неговият доверен човек и единственият, който е познавал най-добре местата, през които е трябвало да минат. Затова мисля, че Уилкинсън го е дострашало и е решил да не рискува... досега.

— А защо именно сега? — попита Морган.

— Защото от миналата година насам постоянно ни дебне заплаха от война с Испания. Освен това се появи и Аарон Бур, появиха се слухове, че възнамерява да нахлуе в Мексико. Бур и Уилкинсън са сатанинска двойка, повярвайте!

Джейсън кимна.

— Започвам да разбирам накъде биеш. При изпълнението на плановете си Уилкинсън винаги избутва напред друг човек. Първо Нолън, а сега и Бур. Бур е като фигурата на носа на галиона. Той крои заговорите, а Уилкинсън се преструва, че поддържа всичко, казано от Бур, но зад гърба му крои свои собствени планове...

— И може по всяко време да изостави Бур, ако работата стане прекалено рискована — добави замислено Морган.

— Точно така — кимна Брет. — Ако Бур успее да намери хората и оръжието, от които се нуждае за нахлуването в Мексико, Уилкинсън просто ще се присъедини към него и незабелязано ще търси съкровището. Ако планът на Бур не успее, остава сегашното положение — война е Испания и завладяване на испанска територия с помощта на войските на Съединените Щати. Уилкинсън трябва само да реши коя възможност е по-изгодна за него. Мисля, че той стои в Сейнт Луис, защото обмисля по кой път да тръгне. Когато заеме позиция с войските по река Сабин, няма да му остане друг избор, освен да нападне испанците, а той би желал да направи това едва когато е абсолютно сигурен, че ще се добере до съкровището. След това вече ще е без значение какви са били връзките му с испанците.

— Едно нещо все още ме затруднява — намеси се Морган. — Цялата ви теория почива на предположението, че наистина съществува съкровище. Но ние нямаме доказателства!

— Напротив, имаме — заяви спокойно Джейсън, стана и нави ръкава на бялата си ленена риза. — Казах ви, че Нолън беше мой учител, но премълчах, че по време на едно пътуване в каньона Пало Дуро случайно попаднахме на съкровище на ацтеките. — Нави ръкава си почти до рамото и посочи тежка гривна от злато и смарагди, която обхващаше мускулестото рамо. — У Нолън остана двойникът й... Уверен съм, че само с нейна помощ е успял да убеди Уилкинсън в съществуването на съкровището. Със сигурност знам, че гривната му е коствала живота.

Не беше в състояние да им разкаже за Давалос, испанския лейтенант, който бе негов приятел, а уби Нолън, не спомена и каква мъка причини Давалос на съпругата му. Задоволи се само да увери приятелите си:

— Съкровището съществува, повярвайте ми.

Брет свирна през зъби, а Морган безмълвно впери поглед в златната гривна, украсена със смарагди. След известно време разкаяно промълви:

— Трябва да ти се извиня, Брет.

— Няма нищо, но как да попречим на алчния Уилкинсън да ни въвлече във война с Испания? Или, което е още по-лошо, да подтикне Бур да нахлуе в Мексико? — Но едва изрекъл това, Брет вече знаеше отговора. — Картата! Ако успеем да му вземем картата, Уилкинсън няма да има основания да поддържа Бур или да подстрекава към война с Испания. Испански Тексас няма да има какво да му предложи.

— Трябва да призная, че си прав — съгласи се веднага Морган. — Но няма да бъде лесно. Щом се появи някой от нас и почне да си пъха носа там, където не му е работа, Уилкинсън ще застане нащрек. И къде да я търсим? Сигурно добре я е укрил.

Джейсън се ухили.

— Всичко това е вярно, Морган, но мисля, че забравяш един много важен човек.

— Кого? — смръщи чело Морган.

— „Пиещия кръв“! Той има достъп до лагера на Уилкинсън. Ще разпознае картата, а и няма скривалище, което да не може да открие!

— Кой е „Пиещият кръв“? — попита изненадано Брет.

— Той е чероки — отговори с усмивка Джейсън, мой кръвен брат. Ние сме много близки, освен това сме на едно мнение, що се

отнася до войната с Испания. Има и нещо още по-важно: никак не му се нрави мисълта, че някой иска да ограби съкровището на ацтеките. Той твърди, че онова място е прокълнато и скъпоценностите не бива да се пипат. — Джейсън се усмихна. — „Пиещият кръв“ е точно човекът, който ни трябва. Кой ще обърне внимание на някакъв индианец? Той е истински майстор в прикриването на следи. Никой няма да го забележи. Сигурен съм, че е единственият, който може да намери картата.

Мъжете се споразумяха Джейсън да изпрати колкото се може по-бързо индианеца в лагера на Уилкинсън, излязоха от трапезарията и се присъединиха към дамите в предния салон. Решението да отнемат картата от Уилкинсън с помощта на „Пиещия кръв“ смъкна тежък товар от душата на Брет. За първи път, след като бе получил вестта, че испанците са пресекли река Сабин, можа истински да се усмихне. Дано само индианецът беше наистина толкова добър, колкото твърдеше Джейсън...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Сабрина и Брет се завърнаха от посещението си в шато „Сен Андре“ едва в средата на август. Постепенно Сабрина се почувства във „Фокс Леър“ като у дома си, а като си припомняше всички тъжни събития в ранчото на дел Торес, предпочиташе да си остане завинаги тук. Животът ѝ в тази плантация беше щастлив, Брет беше винаги до нея, а блатистите ръкави на реката с обраслите си с тръстика брегове, с кипарисите и палмите имаха свой собствен чар. Тя беше щастлива, това беше домът на съпруга ѝ, тук щеше да се роди детето ѝ.

Изненадващата мисъл, че може би е забременяла, се превърна в увереност. Външно не се забелязваше нищо, но тя навлезе във втория месец.

Още не беше казала на Брет за чудесното си откритие. Щом понечеше да го стори, я обхващаше някакъв странен свян. Какво ли щеше да си помисли? Дали ще се зарадва? А може и да се ядоса? Или ще остане безразличен? Тя въздъхна. Независимо че бяха женени почти два месеца, между тях все още се издигаха прегради.

Въпреки цялата им интимност, Брет все още си оставаше чужд за нея. Беше пламенен любовник и въпреки че имаха отделни спални, от женитбата насам прекарваше поне част от нощта в леглото ѝ. През деня почти винаги отсъстваше от къщи. Често тръгваше още на разсъмване и поемаше на кон към полетата със захарта тръстика, за да наглежда работниците. Някои дни го виждаше едва когато късно през нощта идваше в леглото ѝ. Но имаше и дни, през които ѝ посвещаваше цялото си време. Гордо я развеждаше из полята със захарна тръстика, показваше ѝ рафинерията, градините, пристана, изграден по негово нареждане. Сабрина се наслаждаваше на близостта му, но въпреки това чувстваше, че той крие нещо, че тя няма достатъчно участие в живота му. Понякога я гледаше толкова странно. Как копнееше за протегне ръка, да го докосне и да попита:

— *Какво има? Защо ме гледаш така?*

Но се страхуваше да го направи, страхуваше, че той би могъл да разкъса връзката между тях.

Тя също имаше своите тайни и Брет я следеше с напрежение.

Междувременно беше осъзнала, че Карлос е оплел и двамата в мрежата си от лъжи, ала въпреки това продължаваше да се съмнява. С огорчение признаваше пред себе си, че е трябвало още преди години да попита Брет за връзката му е Констанца. Защо не му даде шанс да се защити, вместо сляпо да се довери на Карлос? Не, тя просто се уплаши от заслужените упреци, че толкова лесно се е оставила да ѝ повлияят.

И още нещо ѝ тежеше: Брет никога не споменаваше думата любов. Не криеше, че я желае физически, но така ѝ не ѝ каза: „Обичам те!“

Тази сутрин по време на закуската беше много мълчалива и Брет я погледна въпросително.

— Нещо не е наред ли?

Тя се поколеба, питайки се как ли ще реагира, ако кажеше просто:

— *Искам да ми разкажеш за Констанца. Искам да знам наистина ли си я обичал и действително ли си изоставил детето си.*

Но не се реши и плахо попита:

— Какво ще стане сега с ранчото дел Торес? Ние ще живеем тук, нали?

— Какво предлагаш? — попита предпазливо Брет. — Знам, че „Фокс Леър“ не е и наполовина толкова луксозна, но възнамерявам скоро да построя нова, много по-голяма къща. — Той не я изпускаше от очи. — Би ли предпочела да живеем в твоето ранчо?

Тонът на гласа му я смути и тя отвърна малко ядосано:

— Просто смятам, че след като си решил да живеем тук, би трябвало да назначим добър надзирател. А може и да продадем ранчото и да купим още земя тук, в Луизиана.

Брет се ядоса на себе си, че бе допуснал да прояви подозрителност по такъв банален въпрос. Защо трябваше след всичките тези седмици все още да търси признаци, че материалните неща означават за нея повече, отколкото любовта му?

Трябваше все някога да събере смелост и да я попита защо развали годежа им преди шест години, иначе съмнението щеше да го подлуди. Трябваше да научи истината за миналото, не можеше да понесе тази вечна несигурност.

През следващите дни Брет усети някаква промяна в отношенията им, но не знаеше на какво се дължеше тя. Сабрина се затвори в себе си и като че ли го даряваше с по-малко нежност от преди, а това много го потискаше.

Сабрина не забеляза, че държеше Брет на разстояние. Искеше да остане насаме със себе си, защото чудото на бременността владееше съзнанието ѝ, а той все още не знаеше, че ще става баща.

Септември беше горещ и влажен. Заедно със захарната тръстика зрееше и тялото на Сабрина. Тя се радваше на наедрелите си гърди, на закръглящата се талия и често ни в клин, ни в ръкав, по лицето ѝ пробягваше доволна усмивка. Тази усмивка нервираше Брет и сърцето му замираще от ревност. За какво ли си мислеше, като се усмихваше така?

Месецът си отиваше и захарната тръстика се оцвети в нежно виолетово. Голямата трева, както я наричаха, никога не узряваше напълно в Луизиана и прибирането на реколтата беше ежегодна надпревара между времето и способностите на плантатора да прецени положението. Щом веднъж се дадеше заповед за рязане, плантацията се превръщаше в пчелен кошер резачи, връзвани и товарачи се трудеха от тъмно до тъмно да приберат богатия плод от поляга. Дойде октомври, а работата продължаваше. Брет се връщаше късно през нощта, изтощен до смърт, и нямаше сили сподели леглото на Сабрина. Стана ѝ навик да го чака нощем и да поддържа гореща водата за къпане, независимо от късния час. Приготвяше му и табла с месо, хляб и сирене. През третата седмица на октомври жътвата беше на привършване и атмосферата се разведри Рафинерията работеше денонощно и преработването продължаваше с пълна сила, ала навсякъде цареше весело настроение, защото работниците с нетърпение очакваха богатото възнаграждение и веселия празник по случай завършването на жътвата.

Една вечер Брет се прибра в къщи малко преди полунощ и с доволна усмивка изкачи стълбите. Утре щеше да си отспи.

За свое учудване завари Сабрина да го чака. Влезе в спалнята, захвърли в ъгъла пропитата си с пот ленена шапка и укорително каза:

— Трябваше да си легнеш.

Тя се усмихна и тихо отвърна:

— Вече почти не те виждам, освен вечер, и не бих си позволила да пропусна тези кратки часове.

Брет свали ризата си и я загледа. Сабрина беше застанала до голямата месингова вана, приготвена за къпане. Носеше прозрачна нощница и лек халат, светлината на свещта върху масата зад нея осветяваше силуета ѝ и изведнъж Брет осъзна колко отдавна не се бяха любили. Сабрина се извърна в профил и той внезапно затаи дъх.

Тя беше вече в четвъртия месец и леката закръгленост на корема ѝ личеше ясно в светлината на свещите. Брет усети как зашумя кръвта в слепоочията му и дрезгаво прошепна:

— Защо не си ми казала?

Отначало Сабрина не разбра за какво говореше мъжът ѝ, но като забеляза вперения му в корема ѝ поглед, смутено отвърна:

— Не знаех как ще го възприемеш...

— Как ще го приема? — повтори замаяно той и пристъпи към нея. После се засмя радостно, възбудено, прегърна я и я завъртя из стаята. — О, Боже мой, не знам! Радвам се, вълнувам се, но и малко ме е страх!

— Страх те е? — учуди се Сабрина. — Защо?

— Ако с теб се случи нещо, няма да го понеса — прошепна като на себе си той.

Изведнъж Сабрина се почувства много по-силна и мъдра. Обгърна с ръце врата му и го целуна по брадичката. Наболата брада погъделичка устните ѝ.

— Силна съм като кон и няма да има проблеми, обещавам ти.

Брет отново не каза, че я обича, но загрижеността му беше балсам за нараненото ѝ сърце. И беше въодушевен от новината...

Брет я положи предпазливо на голямото легло и я целуна с нежна въздържаност, сякаш имаше насреща си нещо чупливо и много скъпоценно.

— Никога не съм си представял, че ще имам свои деца, но дори само мисълта за това ме кара да потръпвам от радост. Смяташ ли, че ще бъде добър баща?

Сабрина се разсмя, сърцето ѝ преливаше от любов.

— Образцов — отговори весело тя. В моменти като този не съжаляваше за нищо, не се страхуваше от бъдещето, забравяше всички

съмнения. Брет легна до нея и нежно погали корема ѝ. С изпълнен с любов поглед промълви:

— Кога?

— В края на март, мисля. — Тя притегли лицето му към своето и обсипа с целувки носа и устата му. — Много сте плодовит, сеньор. Детето ни ще дойде на бял свят точно девет месеца след сватбата.

— Толкова ли е лошо? — попита засмяно той. Тя поклати глава.

— Не, тъкмо обратното. Родителите ми са чакали с години и аз се радвам, че с нас е друго. Освен това искам много деца.

— О, Боже! — прошепна мъжът. — Ще напрана всичко, което е по силите ми, кълна се! — Целуна я отново и банята бе забравена за много часове...

Двамата навлязоха в нова фаза от съвместния си живот. Радостта от идването на детето прогони всички тъмни облаци. През втората седмица на ноември Брет трябваше да замине за Ню Орлиънс за среща със своя търговски агент. Малко унила, защото оставаше сама, Сабрина го наблюдаваше как си стяга багажа. Брет забеляза тъгата по лицето ѝ, прегърна я и попита:

— Какво има? Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с мен?

Тя поглади корема си и отговори:

— Ти ще отсъстваш само няколко дни, затова мисля, че е по-добре да си остана тук.

Бременността ѝ протичаше леко, но предната седмица се бе простудила, имаше температура и все още не се беше възстановила напълно.

Брет се сбогува и потегли за Ню Орлиънс. Завари града бръмчащ като кошер от новини, които го облекчиха, но и разтревожиха. Дали все пак не се бе излъгал по отношение на Уилкинсън и картата? Както изглеждаше, в края на септември генералът бе навлязъл с армията си в Начиточез, но вместо да започне война, както предполагаша всички, на пети ноември подписа с испанците Договора за неутрална територия. Испанците трябваше да се оттеглят към Накодочес, американците към Начиточез, а генералът не загуби време и разтръби на цял свят своя триумф. После потегли към Начез, като изпрати армията си под ръководството на полковник Къшинг в Ню Орлиънс. А може би именно Ню Орлиънс беше целта му — още от самото начало?

През нощта Брет дълго лежа буден, питайки се какво биха могли да означават действията на Уилкинсън. Генералът очевидно бе предотвратил войната с Испания. Война, която му даваше възможност да нахлуе на испанска територия и да търси съкровището, открито от Джейсън и Нолън. Защо постъпваше така?

Отговорът на този въпрос се яви няколко часа по-късно в лицето на „Пиещия кръв“, кръвния брат на Джейсън. Малко преди разсъмване Брет се събуди с тревожното усещане, че не е сам. Тъкмо да посегне към малкия пистолет, който държеше винаги готов под възглавницата си, когато един дълбок глас го възпря:

— Моят брат Джейсън ме изпраща при вас — проговори безстрастно „Пиещият кръв“ и запали газената лампа.

После закрачи към леглото на Брет. Имаше внушителна фигура: висок и горд, красиво лице с високи скули и синьочерна коса, сплетена на две дебели плитки.

Брет бързо навлече халата си, плисна малко вода на лицето си и направи знак на индианеца да го последва в другата стая. „Пиещият кръв“ отказа да седне, заявявайки:

— Няма да остана дълго. — Извади от ризата от еленова кожа смачкан лист хартия и го подаде на Брет. — Джейсън смята, че ще пожелаете да го подържите в ръце. Каза също, че можете да правите с него, каквото пожелаете.

Когато пое картата, ръката на Брет леко трепереше. Значи наистина съществува, каза си той и бегло прегледа примитивния чертеж и указанията. После вдигна очи към индианеца.

— Как се сдобих с нея? Къде и кога?

Червенокожият се усмихна.

— Наистина беше у генерала. През всичките тези години я носеше в една торбичка, която висеше на врата му. Сваляше я само когато се къпеше, ала иначе беше винаги пред очите му.

— Но как се добра до нея?

„Пиещият кръв“ вдигна рамене.

— Генералът спи много дълбоко. Трябваше само да изчакам да се напие до смърт и оттам нататък беше много просто. — После му

обърна гръб. — Сега ще изчезна отново по същия път, по който дойдох.

Брет тръгна след него и видя как прехвърли крак през перилата на балкона и се наклони да се спусне надолу. Ухили се и каза:

— Малко сложно, а?

— Вярно, Джейсън твърди, че обичам да драматизирам, и понякога си мисля, че има право. Той иска да види и двамата ви, когато дойде в града в сряда. Ще останете ли дотогава?

Брет кимна, но внезапно му хрумна нещо много важно:

— Колко време мина, откакто се сдобих с картата?

„Пиещият кръв“ прехвърли и другия си крак през перилата и преди да се спусне надолу, отговори:

— Взех я преди осем дни.

Брет се вторачи с отворена уста в мястото, където преди секунда стоеше индианецът. Преди осем дни — един ден преди Уилкинсън да подпише Договора за неутрална територия. После се разсмя и погледна парчето хартия в ръката си. Дали той и приятелите му не бяха повлияли на хода на историята? Дали това парче хартия не беше предотвратило една война с Испания? Не знаеше и надали някой някога щеше да научи, но му допаднаше мисълта, че Уилкинсън е променил плановите си именно поради тази причина.

Седна на ръба на леглото и придърпа газената лампа. Тази карта вече отне няколко човешки живота, затова трябваше да изчезне. Нави я на руло, поддържа я над пламъка и след няколко минути във въздуха се носеха само няколко почернели парченца пепел. Картата на Нолън вече не съществуваше. Съкровището на ацтеките беше запазено и той можеше само да се надява, че няма да бъде открито от някой друг авантюрист.

Следващите дни Брет прекара в уреждане на сделките си и в купуване на подаръци за Сабрина. Посети известните „Ескобар и синове“, стара и почтена фирма в Ню Орлиънс. Имаха работилница, която произвеждаше необикновено красиви бижута, и се бяха специализирали в изкупуването на частни колекции. Брет откри няколко накита, които бяха наистина уникални, и в пристъп на щедрост ги купи всичките.

Срещата с Джейсън беше кратка, но потвърди съмненията му, че изчезването на картата е било от решаващо значение за действията на

Уилкинсън. Двамата мъже седяха на чаша бренди в библиотеката на Брет и Джейсън разказваше:

— Тъкмо идвам от генерал Клеърбърн. Получил писмо от Уилкинсън, което много го разтревожило. В него се казвало, че генералът бил в опасност, американското правителство също. Освен това навсякъде имало шпиони, а президентът щял в срок от шест дни да научи за едно съзаклятие, в което били забъркани хиляди.

Брет се засмя, но веднага стана сериозен.

— Както изглежда, Уилкинсън е решил да предаде Бур. Какво друго би имал предвид?

Джейсън вдигна рамене.

— Вероятно си прав, но трябва да изчакаме. Следващите седмици обещават да бъдат много интересни.

Брет нямаше търпение да се прибере в къщи и още преди разсъмване потегли за „Фокс Леър“. По обед на следващия ден Сабрина изтича сияеща насреща му.

— Толкова ми липсваше! Досега не вярвах, че една седмица може да бъде толкова дълга!

Брет беше безкрайно трогнат и здраво и прегърна. Все пак изпитва нещо към мен, щом ме посрещна така — помисли щастливо.

Късно следобед, когато седяха в салона, той ѝ поднесе накитите.

— Досега нищо не съм ти подарил — обясни ѝ смутено.

Сабрина бе възхитена от диамантеното колие и обиците към него. Бяха достойни за кралица.

— О, прекрасни са! — прошепна възхитено тя. Сияеща отвори последното пакетче, ала като видя бижутото, усмивката замръзна на лицето ѝ и то пребеля като платно. Страхливо погледна към Брет и пошушна: — откъде имаш това? В града ли го купи?

Брет стоеше до камината, но като видя колко е уплашена, веднага отиде при нея.

— Купих го от най-добрия бижутер на Ню Орлиънс. Защо? Нещо не е наред ли?

Сабрина отново втренчи поглед в кутийката. Тя съдържаше чудно красива, необикновена брошка. Ревящ лъв, изкусно изработен от злато, очите от парченца смарагди, зъбите — от лъскава слонова кост. Сабрина познаваше тази брошка, толкова често я беше разглеждала като дете — тя беше собственост на сеньора Галавиз от Накодочес,

открадната преди шест години след празненството по случай рождения ден!

— Спомняш ли си още за бандитите, които вилнееха из нашия район? Ти също беше там, когато след празненството за рождения ми ден ограбиха гостите ни — започна тихо тя.

Брет кимна.

— Ние ги избихме, но плячката не беше намерена.

— Тази брошка е част от откраднатото.

Брет смаяно я погледна.

— Сигурна ли си, Сабрина? Може да има два такива накита.

— Не вярвам. Твърде голяма случайност е да съществуват две толкова необикновени бижута! Същата е, познавам я!

— Тогава има само две възможности: или не сме убили всички бандити, или някой е намерил скривалището им и продава скъпоценностите. — Той взе брошката и внимателно я разгледа. — В края на месеца трябва да замина отново за Ню Орлиънс. Ще ида при Хосе Ескобар и ще поговоря с него. Той ще ми каже откъде се е сдобил с брошката.

Двамата побързаха да сменят темата, но всеки тайно се питаше дали няма връзка между продадената брошка и убиеца на Алехандро. Може би бандитът, който бе останал жив, беше същият, убил и ограбил бащата на Сабрина?

Младата жена лежеше будна в прегръдките на любимия си и трепереше от желание за мъст. Ако откриеха убиеца на баща ѝ, това може би щеше да смекчи болката от смъртта му, която все още не беше заглъхнала. Детето се размърда и тя се усмихна болезнено. Колко възхитен щеше да бъде баща ѝ! Бе се омъжила за избрания от него мъж, а сега щеше да го дари с първо внуче. В очите ѝ се появиха сълзи, търкулнаха се по бузите ѝ и закапаха по голото рамо на Брет.

Той веднага усети, че нещо не е в ред, и загрижено я погледна.

— Какво има, мила? — попита уплашено.

Тя му се усмихна със замъглени от сълзи очи.

— Тъкмо си мислех колко щеше да се радва баща ми на детето...

Брет я притисна до себе си и зашепна утешителни думи в ухото ѝ, докато заспа. После още дълго лежа буден, разсъждавайки защо непрекъснато си припомняше, че именно Карлос застреля последния бандит в упор, сякаш се страхуваше, че някой може да остане жив...

Странно, но мислите на Сабрина също бяха заети с Карлос, макар и по друга причина. Докато Брет беше в Ню Орлиънс, тя разгледа от всички страни миналите събития и стигна до заключението, че е крайно време да изясни отношенията си с Брет. Трябваше да поиска обяснение от Карлос, да го принуди да ѝ каже истината. Първоначално реши да замине с Брет за Ню Орлиънс в края на ноември, но после размисли, че ще ѝ бъде невъзможно да се срещне тайно с Карлос. Най-добре да го помоли да дойде във „Фокс Лър“ и да го приеме, без прислугата да узнае.

Сабрина написа писмо и натовари един слуга да го предаде лично на Карлос де Ла Вега. Поръча му първо да иде в дома на семейство Корейас и ако леля ѝ още живее там, да попита къде се намира синът ѝ.

— И помни: нито дума на мъжа ми! Това трябва да бъде изненада!

Гузната съвест я накара да целуне с необикновена нежност Брет, когато десет дни по-късно се сбогуваха. Брет я погледна изненадано.

— Ще отсъствам само четири дни, съкровище — промърмори закачливо той. — Почивай си и пази детето ни. Ще бъда много нещастен, ако при завръщането ми не ме очакваш.

Сабрина запази в себе си последните му думи като скъпоценно съкровище. Все пак означавам нещо за него, щом ми говори така, повтаряше си тя.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Карлос загуби ума и дума от писмото на Сабрина. Месеците след сватбата ѝ не бяха особено приятни за него. Продължаваше да роптае срещу съдбата и просто не искаше да проумее, че тя е завинаги загубена за него. Пиеше по цели дни, играеше комар и загуби много пари, които не бяха негови. Франсиска бе заминала при сестра си в Мексико Сити и възнамеряваше да остане там. Дори и тя не се осмели да се върне в ранчото дел Торес. След заминаването ѝ Карлос заживя още по-разгулно, парите му се стопиха, попадна сред лоша компания: пияници, контрабандисти, разбойници по пътищата и подобна паплач. Писмото на Сабрина пристигна точно в момента, когато мрачно размишляваше за бъдещето си.

Ала сега всичко щеше да се промени! Сабрина сама беше пожелала тайна среща с него. Карлос беше твърдо убеден, че грингото не означаваше нищо за нея. Вероятно ѝ беше омръзнало да живее с него и възнамеряваше да го помоли да ѝ помогне, да я отърве от робството на този нежелан брак. Веднага се зае да крои планове за бягство в Мексико, нямайки търпение да дочака деня на тръгването.

Рано сутринта на първи декември препусна от Ню Орлиънс по посока на „Фокс Леър“, където следващата вечер трябваше да се срещне с братовчедка си.

Брет бе пристигнал предната вечер в Ню Орлиънс — пет дни, след като Уилкинсън се появи на хоризонта и разтръби, че градът трябва да се подготви за битка с коварната банда, която събирал Аарон Бур, готвейки се да нападне Ню Орлиънс. Уилкинсън настоя пред губернатора Клеърбърн да обяви военно положение, а когато получи отказ, започна да се държи така, сякаш то беше в сила. Обяви комендантски час и свика доброволци, готови да отблъснат сганта на Бур. Хората му спираха и претърсваха всяка лодка по Мисисипи. Градът беше в паника, както и всички хора в околностите. Какво ги очакваше? Кога щеше да се появи Бур с армията си?

Брет беше смаян. Генералът очевидно се канеше да изгори всички мостове зад себе си. Стремежи му беше да хвърли Бур като плячка на вълците и да представи себе си като герой, спасил града от унищожение. Предвид тези обстоятелства той се опита да приключи сделките си колкото се може по-бързо и уреди всичко още на следващата сутрин, вместо за два дни, както възнамеряваше първоначално. Късно следобед посети бижутерския магазин „Ескобар и синове“.

Хосе Ескобар поздрави много сърдечно богатия гринго и го отведе в малката задна стая, която му служеше за кабинет. Умните черни очи внимателно проследиха как Брет отвори кутийката с брошката.

— Да няма дефект? — попита загрижено старецът. Брет се усмихна.

— Не, сеньор. Съвършена е. Само че много бих желал да знам от кого и кога сте я купили.

Хосе се поколеба. Дискретността му беше известна надлъж и нашир. С течение на годините бе извършил твърде много и крайно деликатни покупки. Ако се разбереше, че веднъж е проявил недискретност...

Брет бавно наброи няколко златни монети на масата и небрежно проговори:

— Разбирате, че тази информация е от огромно значение за мен.

Хосе втренчи поглед в златната купчинка. Сеньор Дейнджърмънд беше богат и влиятелен, докато другият...

— Тази брошка е само един от многото накити, които купих преди месец от един господин. Обясни ми, че поради неприятно стечение на обстоятелствата е принуден да продаде семейни бижута.

— Кой?

Хосе въздъхна и погледна още веднъж искрящите златни монети.

— Карлос де Ла Вега.

Брет дори не се изненада.

— Казвате, че не е била само тази брошка. Мога ли да видя останалите?

Хосе излезе от стаята и скоро се върна с един застлан с кадифе поднос.

— Това са всичките — поясни той. — Някои са необикновено красиви.

Брет въобще не обърна внимание на бижутата върху таблата. Като по магия, погледът му остана прикован в една вещ. Заслепен от гняв, протегна ръка към красивата сребърна гривна с тюркоази.

— И това ли получихте от него?

— Да — кимна Хосе. — Каза, че го имал от...

— Знам на кого е — прекъсна го рязко Брет. Ала бързо се овладя и продължи: — Колко искате за това?

Ескобар спомена доста висока сума, Брет хвърли парите на масата, грабна брошката и гривната и хукна като бесен навън. Карлос беше убиецът на Алехандро! Прозрението пареше като огън в главата му.

Намерението да напусне града беше забравено. Само една мисъл владееше раздума му: да намери убиеца и да го удуши с голи ръце.

Малко след полунощ Брет най-после откри квартирата на Карлос, малка, забутана страноприемница в една част на града, ползваща се с лоша слава. Мърлата, която наричаше себе си хазайка, охотно даде исканите сведения.

— Де Ла Вега ли? Да. Живя тук до тази сутрин Каза, че отива да посети своя братовчедка, женена за плантатор.

Брет я сграбчи за рамото.

— Сигурна ли сте? — Не можеше да повярва на ушите си.

— Разбира се, че съм сигурна! Миналата седмица получи писмо с покана. Беше много въодушевен.

Къде беше смисълът в тази безумна история? Защо Сабрина е поискала да се види с Карлос? Беше заминал тази сутрин, а това означаваше, че има осемнадесет часа предимство. Защо Сабрина не написала на братовчед си? Или Карлос е излъгал, за да направи впечатление на хазайката? Брет уморено разтърка очи. Нямаше друг избор. Трябваше веднага да тръгне за „Фокс Леър“ и да попита Сабрина писала ли е на Карлос... и защо.

Беше още дълбока нощ, когато час по-късно Брет напусна града. Яздеше Файърсторм и докато жребецът препускаше с неотслабващо темпо и оставяше зад себе си миля след миля, господарят му се бореше с обърканите си мисли. Защо Сабрина беше писала на Карлос? Бяха ли изминалите щастливи месеци само лъжа и измама? Дали

собствената му жена не кроеше интриги зад гърба му? Не! Невъзможно! Трябваше да има някакво обяснение! Но какво?

На следващата вечер Сабрина нервно очакваше Лупе и Оли да се приберат най-после в собственото си жилище, недалеч от господарския дом. В същото време за стотен път си задаваше въпроса дали решението ѝ е било правилно. Защо толкова исках да видя Карлос? — питаше се тя. — Защо не оставих всичко, както си беше?

Ала вече бе твърде късно и след като Лупе и Оли си тръгнаха, тя скочи бързо от леглото, облече зелена вълнена рокля върху нощницата и грабна ножа, който бе скрила под възглавницата си. После се наметна е дебел шал и скри ножа в тайния джоб, пришит специално за тази вечер.

Промъкна се предпазливо надолу по стълбите и слезе в салона. Весел огън пращеше в камината и видът му стопли сърцето ѝ. Фактът, че Оли и другите слуги можеха да бъдат извикани, ѝ вдъхна кураж за предстоящия сблъсък. Не биваше да занимава Брет с личните си проблеми — това засягаше само нея и Карлос! Трябваше само да отстои тази битка.

С туптящо сърце даде уговорения сигнал — усили три пъти поред газената лампа и намали отново пламъка. Само три минути след сигнала някой тихо почука на страничната врата и Сабрина се завтече да отвори.

Карлос пристъпи прага с доволна усмивка. Ала веднага смръщи чело, защото първото, което се наби в очите му, беше издутият ѝ корем.

— Ти си бременна? — попита укорително той.

— Да, бременна съм — отговори Сабрина. — Но не разбирам какво те засяга състоянието ми.

И двамата си бяха представяли по друг начин първите мигове на срещата си. Сабрина се постара да бъде малко по-учтива.

— Как мина пътуването? Трудно ли намери плантацията?

Карлос отговори обидено:

— Описанието ти беше достатъчно, но страноприемницата, която ми предложи, не предразполагаше към почивка. А през целия следобед и вечерта трябваше да се крия по ъглите като крадец!

Бременността ѝ напълно го бе извадила от равновесие. Той искаше Сабрина, но нямаше намерение да овеси на врата си копелето на Брет Дейнджърмънд!

— Видя ли те някой? — попита тя. Карлос вдигна рамене.

— Не. Впрочем няколко минути преди сигнала ти чух закъснял конник по шосето, но който и да с бил, вече трябва да е отминал.

Ала Карлос се лъжеше. Ездачът беше Брет. Като видя, че светлините в къщата са угаснали, той дръпна юздите на мокрия от пот Файърсторм. Уморено се запита дали наистина трябваше да се поддаде дотам на съмненията си.

Сигналът от къщата няколко минути по-късно му даде отговора. Почти безучастно проследи с поглед тъмната фигура, която излезе от сянката на дърветата и се промъкна към къщата. Беше като замаян. Вече нямаше съмнение: Сабрина беше написала писмото и Карлос току-що се бе промъкнал в собствения му дом.

Брет беше на края на силите си. От седемнадесет часа непрекъснато беше на седлото. Понякога изпитваше страх, че ще преумори Файърсторм, но едрият жребец не го беше изоставил — за разлика от жена му.

Бе готов да обърне коня и да препусне без цел, но нещо го задържа. Онова, което желаше най-много на този свят, се намираше в тази къща. Сабрина! Трябваше да види със собствените си очи потвърждението на съмненията си. Слезе от коня и уморено се повлече към къщата. Отвори безшумно входната врата и се вмъкна във фойето. Гласът на Сабрина се чуваше ясно и отчетливо.

Срещата между двамата очевидно вървеше зле. Пропиляха доста минути в безсмислени приказки и сега седяха почти като чужди един срещу друг. Сабрина с ужас наблюдаваше как алчните черни очи на Карлос шареха из стаята и едва днес забеляза каква жестока линия беше изписана около устата му. Винаги ли е бил такъв или тя за първи път го виждаше без маска?

Слушаше нетърпеливо бърбенето му и все по-силно ставаше желанието ѝ да приключи тази противна среща.

Карлос седеше на коженото кресло пред камината, Сабрина беше застанала на известно разстояние от него. Очите на мъжа се опитваха да проникнат зад безизразното ѝ лице. Гореше от нетърпение да узнае какво я бе накарало да му пише и въпреки бременността ѝ не възнамеряваше да погребва първоначалните си планове.

— Знаеш ли, че мама замина през септември за Мексико Сити? Ще живее при леля Изабел.

— О! — Сабрина не знаеше какво да отговори и каза първото, което ѝ дойде на ум: — Надявам се да е добре там. А ти защо остана в Ню Орлиънс? Не трябваше ли да се върнеш в Накодочес?

— Защо? — отвърна огорчено той. — Ти си тук! Единствената жена, която някога съм обичал...

Карлос започваше да ѝ дотяга.

— Престани най-после с тези глупости! Ти не ме обичаш, никога не си ме обичал. Използваш мнимата си любов към мен като извинение, когато те заловят в някоя долна постъпка. Както някога, когато едва не ме изнасили в павилиона, преди да се появи Брет. Бях достатъчно глупава да повярвам във внушенията ти, че си разправил на Брет куп лъжи само от любов към мен. — Очите ѝ искряха от презрение, когато попита: — Е, що за лъжи му наговори?

Карлос скочи.

— Нямам представа за какво говориш! — Това не можеше да бъде вярно! Не и сега, когато беше толкова обнадежден, толкова сигурен.

— Напротив, имаш! — отговори Сабрина. — През онова лято в Накодочес си твърдял пред Брет, че гоня само богатството му. Вярно ли е? — Изсмя се подигравателно. — А на мен каза, че той бил ловец на зестри!

Карлос загуби ума и дума. Приведе глава и се опита да смекчи сърцето ѝ с жално хленчене.

— Но аз правех всичко заради теб! Не разбираш ли, исках само да те спася от него! Толкова те обичам! Не исках той да ти причини болка...

В устата ѝ загорча. Наистина ли я смяташе за толкова глупава? Примириено промълви:

— Престани най-сетне с вечните си лъжи. Отдавна престанах да ти вярвам. Писах ти, защото трябва да узная истината, а ме е срам да призная на мъжа си колко малко съм му се доверявала. Вярвах ти като някоя малка глупачка и допуснах да ме измамиш. Имах доверие в братовчед си. Как можа да ме предадеш, Карлос?

Мъжът онемя. Тази змия го отблъскваше през всичките тези години, омъжи се за някакъв си грип го, носеше под сърцето си детето му и имаше наглостта да го ругае. Как смееше!

Думите изригнаха като вулкан от устата на Сабрина.

— Искам да ми обясниш точно какво стана с момичето в Ню Орлиънс. Ти твърдеше, че Брет го е нападнал с нож. И преди всичко държа да узнай истината за Констанца. Дали наистина е била бременна, дали той действително е отказал да се ожени за нея, защото е гонел богатството ми. И, по дяволите, този път ще ми кажеш истината!

Чувствата на Брет, който слушаше гневната ѝ реч от фоайето, не можеха да се опишат с думи. Остана като ударен от гръм, като разбра колко хитро ги е заблудил Карлос. Колко глупави сме били! — повтаряше си несъзнателно той. — Само да не бях вярвал така упорито, че Сабрина е алчна и ненаситна! Искаше му се да изкрещи от радост — само взаимното недоверие ги беше разделило за цели шест години. Нищо друго. Ала сега край! — закле се в себе си. — Никога вече няма да допусна парите да застанат между нас! После спокойно влезе в салона.

— Аз също бих желал да чуя истината. Сигурен съм, че е много интересна — заяви невъзмутимо той.

Сабрина рязко се извърна. Господи! Какво правеше тук Брет? Какво ли щеше да си помисли сега?

Сабрина изглеждаше така пленително виновна, така ужасена от появяването на мъжа си, че той би избухнал в смях, ако положението не беше толкова сериозно. Напрегна всички сили, за да не иде при нея, да я притисне в обятията си и да впие устни в нейните. Никога не бе я обичал толкова, колкото в този момент, и най-после проумя гордостта, която ѝ забраняваше да пита за миналото. Трогна се до дън душа, че въпреки всички лъжи, които ѝ бяха наприказвали, бе станала негова жена.

Брет имаше ужасно уморен вид. Ризата му беше разкопчана и измачкана, зеленият жакет беше побелял от прах, панталоните и ботушите също. Но се овладя, пристъпи навътре и повтори забележително спокойно:

— Чутото от мен е крайно интересно. Именно вие, сеньор, доколкото си спомням, ранихте с ножа си момичето в Ню Орлиънс. А що се отнася до Констанца... — Той погледна Сабрина право в очите. — Не отричам, че между нас имаше нещо и това стана наскоро след пристигането ми в Накодочес. Но тя никога не е забременявала от мен и никога не ме е молила да я взема за жена. Няма да се извинявам за

това, което съм вършил, преди да започна сериозно да те ухажвам — имам право на собствено минало. Никога не съм твърдял, че съм живял като монах. А що се отнася до твоето богатство, Сабрина — то нямаше нищо общо с чувството, което изпитвах към теб. Искях да станеш моя жена, защото те обичах. Богатството ти ми беше напълно безразлично.

Двамата бяха забравили за присъствието на Карлос. Сабрина тихо преглътна. Заболя я, когато го чу да говори за Констанца, но беше прекрасно най-послед да узнае със сигурност, че тогава е станала жертва на подла измама. Брет каза, че я обича! Бе така завладяна от чувствата си, че не бе в състояние да каже и дума, и Брет умолително прошепна:

— Боже мой, Сабрина, кажи нещо! Ти не беше първата жена в живота ми, но ти се кълна, че от дълго време си единствената — и винаги ще си останеш такава!

Сабрина продължаваше да стои като закована, а в душата ѝ бушуваше буря. Брет я обичаше! Винаги я беше обичал!

Мъжът беше отчаян. Не разбираше мълчанието ѝ.

— Нима не ми вярваш? — попита боязливо. — Обичам те. Винаги съм те обичал, дори когато се борех със себе си и се опитвах да те забравя с жени като Констанца.

Със сълзи в очите, Сабрина промълви:

— О, Брет! Не разбираш ли? Та ти за първи път ми казваш, че ме обичаш! През всичките тези месеци умирах от любов по теб и ужасно се страхувах, че не споделяш чувствата ми.

Змийските очи на Карлос се стрелкаха от Сабрина към Брет и обратно. Обхванат от сляпа ярост, испанецът промърмори презрително:

— Колко затрогващо! Мила братовчедке, наистина ли му вярваш? Откъде си сигурна, че не лъже? Това е възможно, нали?

Гласът му стресна и двамата. Сабрина се обърна и съжалително го изглежда.

— Карлос, не ставай глупав! Не виждаш ли, че Брет и за си принадлежим, защото се обичаме? Твоите интриги вече не могат да ни навредят. Моля те, не се опитвай да разрушиш доверието ни един в друг.

Карлос просто не искаше да повярва, че всичко е загубено. Улови ръката ѝ и настойчиво заговори:

— Чуй ме, Сабрина, нека ти обясня! Ти не разбираш, изслушай ме, ако обичаш!

— Аз също имам да кажа нещо! — намеси се рязко Брет, бръкна в джоба на жакета си и хвърли брошката с лъва и гривната на Алехандро на пода пред краката му. — Например как тези неща станаха твое притежание!

Трепкащите пламъци в камината танцуваха по смарагдовите очи на лъва, среброто на гривната блещукаше, тюркоазът искреше. Сабрина смаяно впери очи в гривната, после коленичи и внимателно я вдигна от пода.

Възцари се опасна, изчакваща тишина. Накрая младата жена вдигна глава и ужасено и с отвращение изглежда братовчед си.

— Ти? — изплака тя. — Ти си убил баща ми?

Карлос заприлича на диво животно, подгонено от ловци. Главата му се мятеше насам-натам, обезумелият му поглед блуждаеше из салона. Тук дебнеше смъртта. Усещаше миризмата ѝ, а когато срещна ледените очи на Брет, откри потвърждението в тяхната неизмерима дълбочина. Брет бавно се запъти към него и Карлос загуби самообладание.

— Спрете! — заповяда със странно писклив глас. — Спрете или ще ви убия! — извади светкавично малкия си пистолет от колана и го насочи в главата на Сабрина.

Брет замръзна на място, разсъждавайки трескаво как да спаси жена си. Ала в очите на Карлос светеше лудост и по гърба му пролазиха тръпки на ужас. Бе допуснал смъртоносна грешка — пистолетът му остана в джоба на седлото.

Сабрина сякаш не осъзнаваше опасността. Почти обезумяла от болка, загубила способност да разсъждава разумно, тя сви в юмрук ръката с гривната и нанесе силен удар на Карлос.

Улучи лицето му, плъзна се и блъсна встрани ръката с пистолета. Ала мъжът бързо възвърна самообладанието си и докато Сабрина се опитваше да издърпа ножа от шала си, замахна с пистолета, удари я в слепоочието и я оттласна от себе си.

Брет се втурна напред, с удесеторена от гнева и страха бързина, но въпреки това закъсня Тялото на Сабрина описа дъга във въздуха и главата ѝ се удари в ръба на тежката дървена маса. Младата жена се строполи на пода и не мръдна.

Брет изрева като ранено животно и начаса забрави за Карлос. Коленичи до Сабрина и с трепереща ръка докосна лъскавите къдрици и кървавата струйка, която се стичаше от слепоочието към брадичката ѝ. Тя дишаше, но беше ранена, тежко ранена, както му се струваше.

Обърна се бавно към Карлос, приличащ на грамадна хищна котка от джунглата, и проговори:

— Вече сте мъртвец, Карлос.

Испанецът истерично се изсмя.

— Заплашвате ли ме, гринго? Мъртвият сте вие! Забравихте ли, че имам пистолет и по всяко време мога да убия и двама ви? — Изкиска се като същински луд.

Брет усещаше колко е опасно положението и се насили да остане спокоен. Да можеше само да му вземе пистолета...

Предпазливо пристъпи напред, но Карлос веднага изграчи:

— Останете там, където сте! — Размаха яростно пистолета. — Махнете се от нея!

Брет се поколеба, ала като видя, че пръстът на Карлос се свива, побърза да се отдръпне.

Безжизненото тяло на Сабрина очевидно беше приятна гледка за Карлос.

— Тя трябваше да се омъжи за мен. Аз съм законният господар на ранчото.

— Затова ли убихте Алехандро? — попита спокойно Брет. Трябваше да печели време.

— Да! — заяви гордо Карлос. — Той не искаше повече да ми дава пари след смъртта на баща ми. А когато поисках ръката на Сабрина, категорично отказа. Можеше да я принуди, след като вие се махнахте, но се заинати. Беше мекушав и глупав и един ден ми стана ясно, че трябва да го пратя на оня свят.

Очите на Карлос отново се впиха в тялото на Сабрина и Брет бе обхванат от панически страх. За да отвлече вниманието му, направи опит да го предизвика.

— Карлос, вие наистина сте глупак! Нямате достатъчно разум да ръководите такова голямо ранчо. Слаб сте, а нямате и ум в главата си. Проявете поне малко смелост и се изправете срещу мен в честен дуел! Страхливец, който се крие зад пистолета си!

Думите на Брет подействаха. Карлос побесня от гняв и изрева:

— Ще видим, гринго, ще видим! — Посочи вратата към фойето. — Да излезем навън, тогава ще видим дали ще говорите така надутото. Ей сега ще ви докажа, че глупакът сте вие!

Брет усети огромно облекчение. Ако можеше да примаме Карлос навън, далеч от Сабрина, съществуваше възможност противникът да допусне грешка.

Тръгна бавно към вратата, готов по всяко време за нападение. Но Карлос не му даде възможност. Вървеше плътно зад него и притискаше дулото на пистолета в гърба му. На вратата спря за миг, грабна газената лампа и забърза надолу по стълбите. Излязоха навън и спряха на няколко крачки от къщата.

Странна усмивка заигра по лицето на Карлос, призрачно в бледата нощна светлина.

— Готов ли сте, гринго? — изсмя се злорадо той. Брет кимна, въпреки че не разбираше намеренията му. Слава богу, Сабрина остана на сигурно място.

— Тогава виж как умира жена ти! — изсъска Карлос и с един замах запрати лампата във входа.

Стъклото се разби със силен тъп, пламъкът профуча като стрела и Брет едва не полудя, когато му стана ясно какво бе сторил Карлос. Сабрина щеше да умре, а той бе принуден да стои и да гледа. След това идеше и неговият ред. Безпомощно проследи с очи как огънят се разпростираше с бясна скорост по фасадата на къщата. Само след минути пламъците щяха да достигнат Сабрина, а тя беше безпомощна.

Изведнъж всичко му стана безразлично. Независимо дали трябваше да умре или не, той не можеше ни да гледа бездейно как жена му, единствената му любов, и нероденото им дете загинат в пламъците. Нададе гневен вик и се нахвърли върху Карлос.

Испанецът беше запленил от пожара и нападението на Брет го свари неподготвен. Направи отчаян опит да се освободи от желязната хватка. Двамата паднаха на земята, вкопчени един в друг, и се претърколиха в калта. Пистолетът се оказа между тях и Карлос отчаяно се опита да го насочи в тялото на врага си. Ала безграничният гняв придаде на Брет нечовешка сила. Бавно, но неотклонно пистолетът напредваше към сърцето на Карлос. Пръстите на Брет стегнаха спусъка като в железен обръч, куршумът изхвърча от дулото и тялото на Карлос се разтресе.

Брет го пусна да падне, без дори да погледне колко тежко беше ранен. Претърколи се на една страна, скочи на крака и хукна като луд към къщата, още преди ехото от изстрела да е заглъхнало. Сърцето му едва не спря, защото пред очите му се разкри страшна картина. Цялата предна фасада на къщата гореше, пламъците жадно се протягаха към покрива.

Заревото на пожара събуди прислугата. Мъжете хукнаха да гасят огъня и в общото объркване никой не забеляза двамата вкопчени в смъртна схватка мъже. Но всички чуха изстрела и Оли се втурна към тях като луд.

— Какво стана? Къде е госпожата?

Без да откъсва очи от горящата къща, Брет рязко заповяда:

— Донеси ми одеяло и изсипи кофа вода върху него! Побързай, човече!

Само след секунди той вече тичаше презглава към входната врата, наметнат е мокрото одеяло. Пое дълбоко въздух и се мушна под свода, откъдето само преди минути бе излязъл е Карлос. Посрещна го гореща вълна, отхвърли го назад, но Брет упорито продължи пътя си. На всяка цена трябваше да стигне до Сабрина. Гъстият дим спираше дъха му, ала успя да влезе в салона. Наведе се над безжизненото тяло, вдигна го на ръце, молейки се безмълвно пушекът и огънят да не са я убили. След миг усети дъха ѝ на бузата си и изстена от щастие. Притисна я до себе си и се запрепъва обратно към вратата. Дори не забеляза, че зад него се сгромоляса огромна пламтяща греда — точно върху мястото, където миг преди това лежеше Сабрина. Всяка фибра на тялото му виеше от изтощение и в продължение на един ужасен миг се уплаши, че няма да успее да я пренесе. Извървя е мъка последните крачки и излезе в нощта, притискайки в обятията си изпадналата в безсъзнание Сабрина. Навън, в свежия въздух, който ги обгърна като благословен балсам.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Наближаваше края на май. Времето беше приятно и спокойно, небето — ясносиньо и не се виждаше облаче по него. Сабрина замечтано наблюдаваше мъжете, които пълзяха по скелето, обгръщащо стените на новата господарска къща. Тя се бе излегнала на известно разстояние от строежа върху пухкава жълта покривка и се наслаждаваше на сянката, хвърляна от огромния стар дъб. Обувките ѝ се търкаляха в тревата. Изпитваше щастие, че е жива, отново е във „Фокс Леър“ и наблюдава издигането на новия си дом.

В онази страшна декемврийска нощ старата къща изгоря до основи, ала Сабрина дни наред не узна за пожара. Дори не подозираше за смъртта на Карлос, за отчаяното препускане на Брет с кабриолета до Ню Орлиънс, за страха му през дните, докато бе в безсъзнание. Дойде на себе си три дни след нещастieto. Отначало се чувстваше безсилна и объркана, ала постепенно оздравя.

Прекара цялата зима в къщата в Ню Орлиънс, кроейки планове за новия дом, който щяха да построят. Въздухът около нея бе пропит от любов и в дългите зимни нощи, докато лежаха прегърнати, разговаряха за миналото и се отдаваха на всички онези сладки неща, които правят влюбените.

„Регентството на терора“ завърши позорно за Уилкинсън, тъй като очакваната банда убийци на Аарон Бур така и не се появи. Бедният Бур, каквито и да бяха намеренията му, беше арестуван на 19 февруари 1807 година. Обвиниха го в държавна измяна. Процесът трябваше да се състои през лятото.

Ала тези събития нямаха никакво значение за Брет и Сабрина. В техния живот имаше много други прекрасни неща. А когато в края на март най-после се роди детето им, младата жена разбра какво значи истинското щастие.

Обърна глава към тръстиковата люлка, в която спеше рожбата ѝ. Наведе се и надникна вътре. Алехандро Дейнджърмънд. Какво хубаво дете е той, помисли си тя, изпълнена с майчина гордост, и погали нежната му розова бузка. Бебето беше едва на два месеца и спеше

дълбоко и здраво. Необикновено дългите мигли лежаха като тъмни ветрила под затворените клепащи, малката свършена уста леко потръпваше.

Сабрина въздъхна от щастие и се облегна на дървото. Имам всичко, за което си мечтаех, каза си тя и се загледа в Брет, който следеше строежа на новия „Фокс Леър“. Изправен под скелето, той изглеждаше висок и силен. Бялата риза подчертаваше широките му рамене и тясната талия, а под черните бричове изпъкваха дългите мускулисти крака. Лек бриз разроши гъстата му черна коса и той ядосано отмахна един кичур от челото.

Строежът на къщата напредваше с необикновена бързина, защото Брет беше решил да се нанесат до края на лятото. В момента гостуваха на един съсед плантатор, който живееше няколко мили по надолу по течението на реката. Освен това имаха и къщата в Ню Орлиънс, и хасиендата в Накодочес. Известно време размишляваха дали да не поживеят там, но все отхвърляха идеята. Искаха да започнат отново и никоя от двете къщи не биваше да им напомня за миналото.

Сабрина с мъка си припомни загубата на най-скъпия си спомен — годежната гривна на баща си. Седмици след пожара Брет я намери стопена от горещината сред развалините на изгорялата къща. Сабрина плака горчиво, когато взе в ръка бучката. Погледна Брет е мокри очи и каза:

— Това беше най-ценното му притежание.

Брет я прегърна нежно и я утеши, както само той умееше. После скри разтопената гривна, за да не ѝ напомня за онази трагична нощ.

Сякаш усетил погледа ѝ, мъжът ѝ се обърна и я погледна. Сабрина му помахаше и той изтича към нея. Изтегна се на покривката и сложи глава на скута ѝ. Тя го гледаше с нежна усмивка, с преливащо от любов сърце. Лека сянка помрачи лицето ѝ, защото се запита как допусна помежду им да възникнат съмнения и недоверие.

Брет я забеляза и попита загрижено:

— Какво има? Защо се натъжи?

— Мислех си само колко глупаво постъпихме и двамата. Никой не бе готов да се довери на другия И да признае любовта си — отговори тихо тя.

Брет я притегли към себе си и прошепна:

— Сабрина, ние не можем да променим миналото. Но ти се кълна, че те обичам с цялото си сърце, мои сладка тигрова лилия! Обичах те дори когато беше малка магьосница с огромни очи и нямаше дори седем години. Оттогава и досега сърцето ми принадлежи само и единствено на теб. — После разкаяно добави: — Само че не исках да го призная дори пред себе си и като глупак се стремях да го заровя все по-дълбоко. Но мисля, че бях достатъчно наказан. Загубихме цели шест години от живота си. Горчиво се упреквах, умирах с хиляди смърти, когато мислех как оставихме да ни разделят глупави съмнения и страхове. Ала вярвам, че се поучихме и двамата — така любовта ни стана по-силна и трайна.

Очите на Сабрина се напълниха със сълзи и тя безмълвно кимна. И нейната любов бе станала по-силна след преживените страдания. Брет разбра какво означават сълзите ѝ, целуна я и протегна ръка към жакета си, който лежеше на покривката. Подаде ѝ със сериозен израз тънкото пакетче и като забеляза изненадата ѝ, заяви:

— Всъщност имах намерение да ти го подаря по случай първата годишнина от сватбата, но по-добре е да ти го дам още сега.

Сабрина разтвори пакетчето. Знаеше какво ще намери вътре и пръстите ѝ затрепериха. Захвърли хартията и се вгледа в съдържанието му е преливащо от обич сърце. На подложка от бял сатен бяха поставени две тънки, фино изработени сребърни гривни, украсени с тюркоази. Бяха еднакви, само че едната беше широка, като за мъж, а другата беше предназначена за нежна женска ръка.

Когато отново вдигна поглед, очите ѝ искряха като две небесни звезди и гласът на Брет пресипна от вълнение:

— Нека бъдат символ на любовта ни. Нека винаги ни напомнят, че не бива да повтаряме грешките, които допуснахме в миналото. Нека бъдем благодарни, че се намерихме.

Брет нежно постави малката гривна на китката ѝ, Сабрина стори същото с втората. Гърлото ѝ пресъхна от вълнение, щастливи сълзи течеха по бузите и, тя не можеше да откъсне поглед от двете гривни, съединени от вплетените им ръце. Ярък слънчев лъч се промъкна през сянката на дъба и тюркоазите блеснаха като мънички слънца. Сабрина насочи поглед към Брет, после към спящото дете и оттам към новия им дом. Сърцето ѝ бе препълнено от любов Изведнъж, някъде много отдалеч, но все пак чисто и ясно, чу гласа на баща си:

— Виждаш ли, дете? Стана добре и така ще бъде винаги...
Вечно!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.